red
adventure

Autoarea romanului *Trandafirii din Mexic*

Pam Muñoz Ryan

PICTEAZĂ VÂNTUL

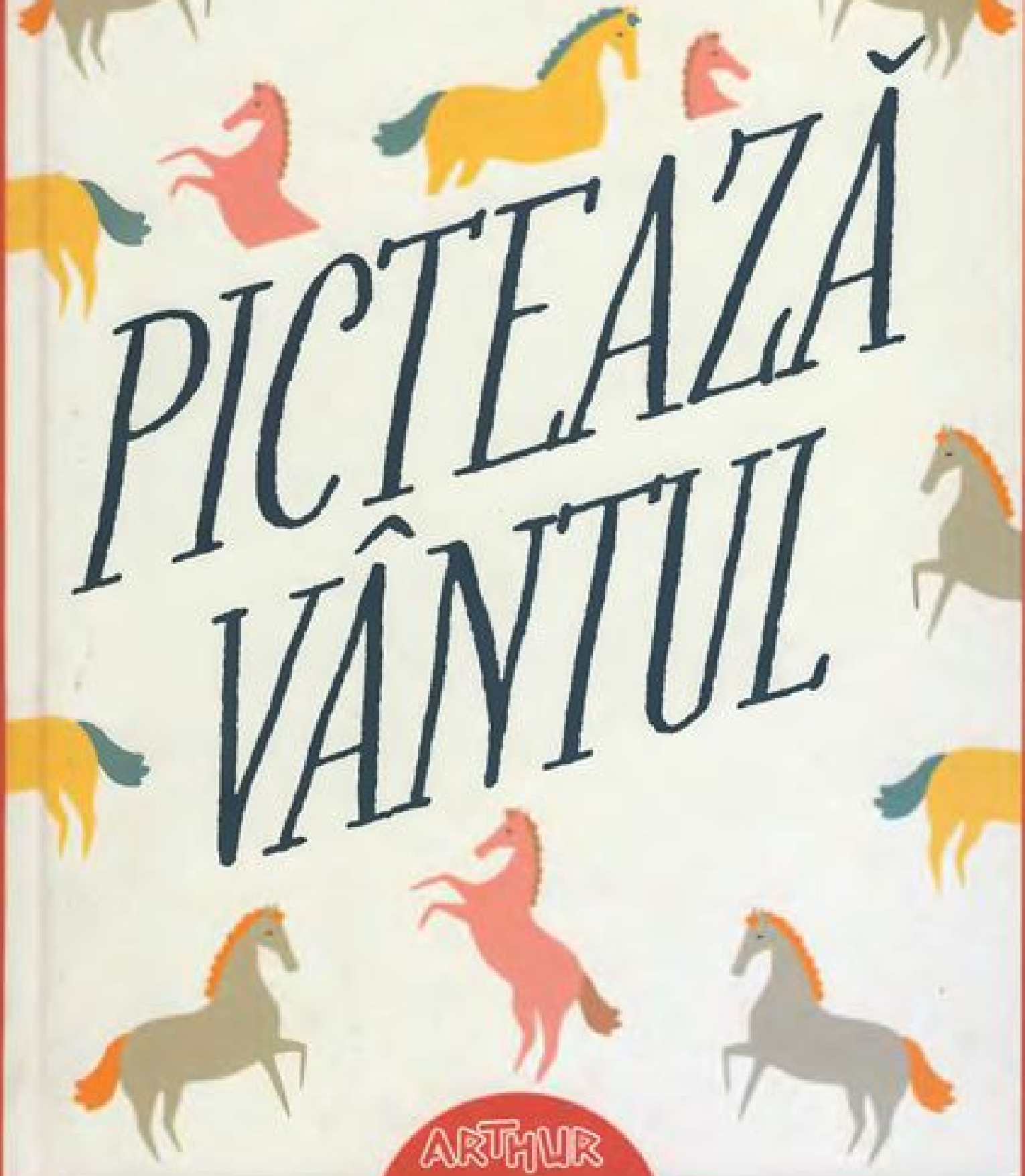

ARTHUR

Cuprins

Mulțumiri
La pas
1
2
3
4
5
6
7
8
La trap
9
10
11
12
13
În buiestru
14
15
16
17
18
19
La galop
20
21
22
23
24
25
26
27
28
Glosar
Interviu cu Pam Muñoz Ryan
Sugestii pentru a supraviețui în natură
Cum să faci un săculeț
Pagini din jurnalul de călătorie în Wyoming al lui Pam Muñoz Ryan

PAM MUÑOZ RYAN

PICTEAZĂ VÂNTUL

Traducere din engleză de Mihaela Sofonea
Titlul original: *Paint the Wind,* 2007

Editura Arthur, 2019

Versiune ebook: v1.0, iulie 2020

Pam Muñoz Ryan s-a născut în 1951 și a crescut în Bakersfield, California, un oraș cu veri toride. În vara de dinaintea clasei a V-a, familia lui Pam s-a mutat în partea opusă a orașului și a devenit fata cea nouă în cartier. Încă nu își făcuse prieteni și biblioteca locală a devenit refugiul ei preferat. A urmat o perioadă în care a citit toate poveștile despre cai peste care a dat.

Deși știa de la o vârstă fragedă că își dorea o slujbă care să aibă de-a face cu cărțile, Pam nu știa că dorea să fie scriitoare. După ce a absolvit San Diego State University, a lucrat ca profesoară, apoi a reluat studiile și un profesor i-a sugerat să se gândească la o carieră de scriitoare. Brusc, nu s-a mai putut gândi la altceva în afară de scris.

După peste treizeci de cărți, Pam Muñoz Ryan este autoarea premiată a romanelor *Riding Freedom, Esperanza Rising* (*Trandafirii din Mexic,* Arthur, 2018) și *Becoming Naomi Leon,* la care se adaugă numeroase cărți ilustrate, printre care *Mice and Beans,* ilustrată de Joe Cepeda, *When Marian Sang* și *Amelia and Eleanor Go for a Ride,* ambele ilustrate de Brian Selznick.

Surorii mele,
Sally Gonzales,
pentru hotărârea
și curajul ei de a
merge la pas, la trap,
în buiestru și la galop…
pas cu pas.
P.M.R.

Mulțumiri

Lui Bobbie și Mike Wade de la magazinul de articole sportive High Wild & Lonesome, pentru plimbarea de o săptămână în sud-vestul statului Wyoming. Și tovarășelor mele de călărie: Dawn, Ellen, Ginny, Helen, Kate și Sally – pentru amiciția lor.

Danei Rullo de la Dana Rullo Stables, Olivenhain, California, extraordinara și înțeleaptă mea instructoare de echitație și prietenă. Și lui Mary Leigh pentru corectarea manuscrisului.

Lui Dave Dohnel de la Frontier Pack Train Packing Station, care mi-a oferit echipamentul necesar călătoriei călare în estul munților Sierra, ce a durat patru zile. Și lui Shelley pentru că m-a însoțit.

Muzeului Gilerease, The Museum of the Americas, Tulsa, Oklahoma.

Lui Ginger Kathrens, autoarea lui *Cloud: Wild Stallion of the Rockies* și director executiv la Cloud Foundation.

Lui Hope Ryden, autoare și fotograf al prestigioaselor lucrări *America's Last Wild Horses* și *Wild Horses I Have Known,* pentru că mi-a revizuit manuscrisul cu cea mai mare atenție posibilă.

Lui Joyce Herbeck, Ed. D., Montana State University.

Lui Kathy Johnsey și Pryor Mountain Wild Mustang Center, Lovell, Wyoming.

Nedei Demayo, fondatoarea Return to Freedom, the American Wild Horse Sanctuary, Lompoc, California.

Lui Roland Smith, autor, zoolog, prieten.

Lui Scott Sutherland, proprietarul lui Smokem jr. („Smokey"), calul cu care m-am antrenat.

Lui Tracy Mack, editoare vizionară. Și lui Jean Feiwel și Liz Szabla, deschizătoare de drumuri.

Când îl încalec, parcă zbor, sunt ca un șoim.
Galopul lui înghite văzduhul.
Pământul cântă când îl atinge.
Copita lui de corn e mai melodioasă decât fluierul lui
Hermes… doar foc și aer… e regele cailor.
Nechezatul lui e ca porunca unui domnitor;
și înfățișarea lui te silește să te închini.

WILLIAM SHAKESPEARE, *Henric al V-lea*[1].

Dum vivimus vivamus.
Să trăim cât suntem în viață.
PROVERB LATIN

La pas

1

Artemisia știa că era timpul să aducă pe lume mânzul.

Întreaga după-amiază fusese agitată și umblase de colo colo, la marginea hergheliei de cai sălbatici. Se oprea doar să pască, fără poftă însă. Se lăsa amurgul și se opri de tot din mestecat, rămânând cu iarba atârnându-i din bot de parcă uitase că avea mâncare în gură. În ultimele săptămâni i se umflase ugerul, dar se obișnuise cu disconfortul și durerea. Acum, ugerul i se îmbrobonea de primele picături de lapte.

La adăpostul întunericului care începea să se aștearnă, se îndepărtă de ceilalți, iar petele ei alb-roșcate de tobiano se legănau din pricina pasagerului greoi dinăuntru. Artemisia auzi nechezatul ușor al cailor pe care îi lăsase în urmă: Mary, fiica sa; Georgia, iapa „soră"; Wyeth, mânzul de doi ani al Georgiei; și Sargent, armăsarul palomino, care era tatăl odraslei ei.

Înainte de a dispărea pe dealul acoperit de pelin, se uită în urmă și văzu privirea și atitudinea protectoare ale lui Sargent: capul ridicat, urechile ciulite înspre ea, picioarele din față încordate, ca și când ar fi luat-o la întrebări pentru că plecase. Necheză. Ea îi răspunse cu un sunet jos și gutural. Știa că el nu putea să o ajute acum și că nici nu avea s-o urmeze. Artemisia trebuia să înfrunte nașterea singură, înarmată doar cu instinctele strămoașelor sale.

Înaintă cu greu, apăsată de o neliniște familiară. Nașterea primului ei mânz fusese reușită. Mary avea doi ani; era puternică și sănătoasă. Însă amintirea mânzului de anul trecut continua să o împovăreze. Mânzulețul nu se ridicase și rămăsese neclintit la pământ. Artemisia îl veghease câteva zile, atingând adesea trupușorul cu botul și sperând într-o schimbare miraculoasă. În cele din urmă, se întorsese la herghelia de cai, singură și abătută, cu capul plecat. Oare mânzul de acum va avea aceeași soartă?

Artemisia găsi un pâlc de tufișuri de pelin și ierburi înalte și se întinse în el. Nemulțumită, se ridică în picioare și se învârti în cerc. Crupele îi transpirau. Abia

după ce simți șuvoiul de apă și știu că nașterea era iminentă se întinse la pământ. La fiecare contracție, capul și gâtul ei imense tresăreau, iar picioarele lungi îi înțepeneau. Începu să respire tot mai adânc și mai greu, pe măsură ce împingea mânzul să se nască. Se ivi placenta și, prin pelicula întinsă și perlată, se întrezări o copită, apoi încă una și o urmă de botic, ca și cum mânzul ar fi fost gata să plonjeze. Artemisia gemu și icni. Apărură capul și umerii și, când ieși partea superioară a trupului mânzului, membrana străvezie se desprinse.

Artemisia ridică fruntea, străduindu-se să-și vadă puiul nou-născut.

Mânzul zăcea fără vlagă, pe jumătate înăuntrul acestei lumi și pe jumătate în afară, nefiind încă decât umbra unei posibilități.

2

Maya făcu mari ochii violeți și rosti precipitat și plină de convingere:

— Singurul fel în care poți surprinde o fantomă este să pictezi coada vântului.

Cu o mână, ridică micul cal de plastic cafeniu cu alb, trasând grăbită arcade pe deasupra cuverturii plușate. Soarele de iunie coborâse o idee pe cerul din sudul Californiei, revărsându-se prin ferestrele dinspre apus ale casei cu două caturi, unde locuia cu bunica. Maya făcu figurina să salte prin aerul scânteietor, șoptind:

— Sunt o fantomă misterioasă și aparțin stelelor. Cine mă va găsi?

Cu cealaltă mână, alese un armăsar negru și îl repezi după calul fantomatic. Făcu bidiviul negru să galopeze, spunând:

— Zbor ca vântul, mai iute decât gândești. *Vin* să te prind.

Calul negru îl depășì pe cel fantomatic.

— Ești al meu pentru totdeauna! spuse ea, împerechind figurinele într-o singură mână și ridicându-le deasupra capului.

Caii de jucărie, pur sânge arab, bălțați, Appaloosa și diverse alte rase, care se revărsau dintr-o cutie de pantofi, îi aparținuseră cândva mamei sale. Pe atunci, culorile fuseseră vii: roib, murg, izabel, sur, palomino și dun[2]. Anii de mângâieri jucăușe le tociseră nuanțele intense, din care nu mai rămăsese acum decât o urmă de culoare.

Maya nu avea decât cinci ani când îi muriseră părinții. De la accidentul care avusese loc cu șase ani în urmă, locuia cu bunica ei paternă. Nu își amintea mare lucru despre mamă, în afară de ce îi spusese bunica. Că mama ei avea gura prea mare ca să-i fie bine. Că nu făcuse niciodată efortul de a se integra în rafinata societate din Pasadena. Și că locul ei ar fi trebuit să fie acasă, nu să bată lumea în lung și în lat călare. Maya bănuia că erau lucruri mai importante de spus. Lucruri frumoase, precum frânturile de amintiri

care i se iveau uneori în minte: mama cântându-i înainte de culcare, cu fața atât de aproape că părul ei lung îi gâdila obrajii. Sau amintirea aceea vie pe care Maya o adora: ea cu mama, stând într-un mic alcov cu ferestre, într-o încăpere cu un tavan boltit, jucându-se exact cu aceste figurine. Mama îi *povestise* despre caii fantomatici, care trăiau în sălbăticie, alergând liberi și aparținând doar stelelor. Nu-i așa?

Maya luă o poză de pe fundul cutiei de pantofi și privi țintă la imaginea lucioasă. Mama ei era călare pe un cal bălțat, alb-roșcat, cu frâiele într-o mână și fluturând din cealaltă. Și râdea, cu gura până la urechi și ochii scânteind de bucurie și căldură.

Tânăra din fotografie ar fi putut fi Maya în câțiva ani. Aveau aceeași siluetă delicată și zveltă, părul arămiu și ochi violeți, de neuitat. Diferența era pielea Mayei, o nuanță mai închisă, sugerând rădăcinile sud-europene ale tatălui și bunicii ei.

Maya răsuci fotografia. Pe dos era lipită o bucățică de pagină, care fusese decupată dintr-o carte cu nume de copii și semnificațiile acestora. Reciti ce scria între May și Maybel.

Maya. O călătorie pe cale să înceapă.

Merse cu poza mamei și a calului bălțat la fereastra din față a dormitorului ei. Ca de obicei, așeză fotografia pe pervaz, astfel încât să fie cu fața la drum. Stătu în spatele lor cu mâinile împreunate, privind și ea afară, ca și când ar fi fost spectatori la o paradă.

De la înălțimea aceea, avea o perspectivă bună spre Altadena Lane, cu trotuarele sale lungi și procesiunea de stejari gigantici. Curțile îngrijite se întindeau între alei largi. Cele mai multe garduri erau împovărate de *fuchsia bougainvillea*[3]. Hortensia înflorea, iar inflorescențele ei de culoarea lavandei erau cât farfuriile. Dar Maya privi dincolo de toate acestea. Încercă să își imagineze tot ce știa căluțul despre mama ei, iar ea nu: viața departe, departe de Pasadena, plină de armăsari și iepe, frâie de piele, cizme, șei și o bucurie nețărmurită. Ce o făcuse pe mama ei să fie atât de fericită? Maya se întreba dacă în propriul ei râs se auzea ecoul râsetelor mamei. Chipul i se înnegură. Uitase de multă vreme sunetul râsului mamei sale și,

mai mult, nu-și amintea când își auzise ultima dată propriul râs.

Brusc se auzi un sunet și ușa dormitorului se deschise.

Maya se răsuci pe călcâie.

Noua menajeră, Morgana, care locuia cu ea și bunica, intră în cameră. Era angajată doar de o săptămână, se dădea peste cap să îi facă pe plac bunicii și, cel puțin până acum, era aliata înfocată a acesteia din urmă. Chiar și așa, Maya știa că nu era decât o chestiune de timp până când avea să li se alăture tuturor celor care plecaseră, pufnind apăsat sau plângând în hohote de ușurare. Cândva, încercase să își amintească de toate menajerele pe care le cunoscuse de când venise să locuiască cu bunica, dar pierduse șirul la optsprezece.

— Verificam doar cum merg temele, spuse Morgana.

Era mai slabă, mai în vârstă și mai băgăcioasă decât majoritatea. Îmbrăcată cu rochia neagră obligatorie, cu șorț alb, cu părul negru strâns în coc la ceafă, arăta ca un pinguin ridat și subnutrit.

Morgana privi țintă la caii de jucărie de pe pat.

— Maya, bunica ta a precizat foarte clar cum trebuie să se desfășoare ziua ta. Te însoțesc la școală și de acolo acasă. După aceea, trebuie să îți faci temele până la ora cinei, la șase. Fără joacă, rosti ea, ridicând din sprâncene.

Maya îi aruncă un zâmbet suav.

— Mi-am terminat deja temele. Și am doar note de zece. Așa că nu trebuie să mă verifici. Celelalte menajere nu o făceau. Aveam o înțelegere: coboram la cină la timp, iar ele mă lăsau în pace, în camera mea. Atâta timp cât am numai note bune, pe bunica nu o deranjează.

Morgana se încordă.

— Cred că vei constata că nu sunt precum celelalte menajere. Îmi iau slujba în serios și, dat fiind că bunica ta îmi plătește salariul, care este de trei ori mai mare decât ce primesc de obicei, voi fi atentă la dorințele ei, nu la ale tale. Ca să fiu cât se poate de sinceră, este reconfortant să găsesc un angajator care îmi

împărtășește viziunea despre felul în care trebuie supravegheați copiii.

Maya oftă. Cunoștea genul. S-ar putea ca Morgana să reziste ceva mai mult decât majoritatea, dar nu semnificativ.

Morgana făcu semn din cap înspre cai.

— Sunt cât se poate de sigură că bunica ta nu ar fi de acord cu o asemenea trândăvie.

Maya ridică privirea de o inocență irezistibilă.

— Îmi pare foarte rău. Îmi place să mă joc cu ei din când în când, pentru a-mi aminti de mama. Mi i-a dat… știi… *înainte.*

Atitudinea Morganei se înmuie.

— O, da. Bunica ta a pomenit despre asta. Cum au…?

Maya făcu ochii mari.

— A fost acum șase ani, o mare tragedie. Eram în vacanță în Costa Rica, într-o stațiune luxoasă. Vezi tu, mergeam în câte un loc exotic în fiecare an, doar noi trei. Paris, Hawaii, peste tot. Am mers să facem scufundări într-o lagună frumoasă, cu apa limpede precum cristalul. Ne țineam cu toții de mână și înotam fericiți, privind la peștii tropicali superbi și la reciful de corali. Apoi am început să urmărim o broască țestoasă gigantică. Mama visase mereu să înoate cu broaștele țestoase de mare. Dar fără să ne dăm seama, am ajuns prea departe și o ambarcațiune cu motor nu ne-a văzut în apă. Maya își flutură mâna în aer. Și a traversat laguna în viteză. *Vrruum!*

Morgana își duse o mână la piept.

— A fost înspăimântător. În ultima secundă, tata m-a luat și m-a aruncat din calea bărcii, salvându-mi viața. Dar, din păcate pentru părinții mei, s-a întâmplat inimaginabilul…

Morgana își duse mâna la față.

Maya luă calul de pe pervaz, clipi alungând câteva lacrimi și își trase nasul.

— Căluții sunt singurele lucruri care mi-au rămas de la mama, dar îi țin ascunși de bunica, din politețe. Bunica are o teamă incontrolabilă de cai. E foarte puternică și îi reînvie tot felul de amintiri îngrozitoare de demult, când a căzut de pe un armăsar extrem de

nărăvaș. Se înfurie nespus de tare pe oricine menționează acest subiect. Nu îi vei pomeni de ei, nu-i așa?

Morgana o privi țintă pe Maya cu buzele strânse.

— Pune-i deoparte, Maya. Și nu întârzia la cină.

După ce plecă Morgana, Maya privi încruntată spre ușa deschisă. Caii și fotografia *erau* singurele lucruri care îi rămăseseră de la mama ei. Partea aceea era adevărată. Dar își dădea seama Morgana că restul era o minciună? Avea să o trădeze? Maya se mustră că făcuse o greșeală atât de bătătoare la ochi. Nu ar fi trebuit să-și scoată nicidecum caii de jucărie din ascunzătoare în preajma unei persoane pe care nu o pusese la încercare, cum era cazul noii menajere.

Așeză toți caii și fotografia înapoi în cutia de pantofi și o puse la loc în dulap. O îndesă într-o jachetă, al cărei fermoar era ridicat aproape până sus, iar la talie era strânsă cu un șnur. Apoi verifică dulapul să nu cumva să fi lăsat ceva în dezordine. Totul părea să se ridice la înălțimea cerințelor bunicii: fustele de bumbac, rochițele aranjate și cea mai nouă uniformă școlară în carouri, toate atârnate la distanțe egale. Toate umerașele și gulerele aliniate în aceeași direcție. Vârfurile pantofilor îndreptate înainte, soldățește. Bluza albă de mâine atârnată pe ușă, spălată și călcată de Morgana.

Maya se uită în oglinda de vizavi de pat. Își netezi părul cu grijă și îl legă în coadă. Își cercetă fusta în carouri și bluza apretată, să nu cumva să aibă scame, și își verifică șosetele albe subțiri, asigurându-se că erau răsfrânte exact cinci centimetri. I se părură ridicole și demodate. Dar ce conta? Foarte puțini oameni o vedeau. Frecă o pată de pe pantoful stâng, negru, din piele lăcuită, până când i se încinse degetul și începu să o doară. Bunica ura petele.

Ceasul arăta aproape șase fix. Încet, Maya coborî la parter. Pe peretele de vizavi de balustradă, o duzină de poze cu tatăl ei, toate de aceeași mărime și cu rame de lemn identice, aranjate perfect, în ordine cronologică: mai întâi pozele de nou-născut, apoi școala generală, absolvirea liceului și a facultății și evenimente la care purta costum și frac, în toate apărând cu bunica la braț.

Ultima fotografie fusese făcută într-un studio: tata, bunica și Maya, pe când avea în jur de doi ani. Tata o ținea în poală, iar ea ridica mânuța grăsuță, de bebeluș, și îi atingea fața. Bunica stătea în spatele lui, cu amândouă mâinile ferm postate pe umerii lui. Maya de multă vreme nu mai întreba de pozele de la nunta părinților ei sau de o fotografie cu mama. Singura dovadă că mama ei existase era instantaneul ascuns în cutia de pantofi. Și sugestiile fantomatice ale prezenței ei în fotografiile din care bunica îi decupase imaginea.

În sufragerie, fata se îndreptă în vârful picioarelor spre scaunul ei de la masă, având grijă să nu atingă bufetul de mahon în care erau etalate vaze albe. Pernele albe din damasc fuseseră acoperite cu plastic transparent, la fel ca toată mobila tapițată din casă. Se strecură în fața scaunului, își netezi fusta sub pulpe și se așeză drept, sperând că plasticul nu i se va lipi de piele.

Morgana intră, se așeză în fața ușii bucătăriei și cercetă masa.

Ochii Mayei făcură același lucru. Totul părea să fie în ordine: șervetele albe de pânză la doi centimetri și jumătate de margine, împăturite și așezate cu îndoitura spre stânga. Carafa de apă stătea pe șervetul de ceai împăturit, cu mânerul orientat spre dreapta. Maya nu descoperi nicio abatere, nici măcar o cută pe fața de masă albă de brocart. Scoase un vag oftat de dezamăgire. Morgana era bună.

Ceasul din hol bătu ora șase.

Maya își împreună mâinile în poală și așteptă.

3

Artemisia avu parte de un răgaz între contracții, gâfâind și știind că aveau să urmeze altele. În curând simți niște crampe puternice și împinse până când mânzul alunecă din ea, ieșind cu totul în lume.

Când se ridică, se rupse cordonul ombilical. Se aplecă și linse părul umed și răvășit al puiului, îndemnându-l cu limba să respire. În cele din urmă, tresări și se mișcă. Micul trup tresăltă. Mânzul, care avea să fie cunoscut drept Klee, se rostogoli pe burtă, își ridică nesigur capul și ciuli urechile. Câteva minute mai târziu se ridică, dar își așeză picioarele din față prea departe unul de celălalt. Se prăbuși la pământ, cu picioarele întinse ca aripile păsărilor. Artemisia îl așteptă să se ridice din nou, clătinându-se, cu picioarele țepene. Se apropie de el, întinzându-și picioarele dinapoi și așezându-se în așa fel încât Klee să poată suge. Încercă să tragă cu botul de îndoitura unui picior, dar Artemisia se mută, zădărnicindu-i tentativa nefericită, până când mânzul găsi un mamelon.

Artemisia era mulțumită cum stătea așa lipită de puiul ei și nu se grăbea deloc să se întoarcă la mica familie de cai. Se bucura de acest răstimp în care era scutită de supravegherea constantă a lui Sargent și îndatoririle ei de primă iapă. Cu Mary, se ținuse deoparte vreme de o săptămână, bucurându-se de timpul petrecut singură cu proaspătul ei mânz, până fură descoperite de Sargent și conduse înapoi în haremul său.

Acum, când mânzulețul se ridică lângă Artemisia și își sprijini capul de gâtul ei, era clar că marcajele lui vor fi diferite de cele ale lui Sargent, armăsarul palomino auriu. Pe măsură ce i se usca părul, devenind pufos, se vedea că Klee era leit Artemisia: era un tobiano bălțat, roșcat cu alb, ca un puzzle, cu coama și coada de culoarea norilor. Pe fundalul zorilor, părțile deschise ale blănii lor păreau luminescente și opaline, dar petele întunecate dispăreau în noapte. Din

depărtare, mama și puiul deveneau două spirite separate, plutind în derivă deasupra pământului.

4

Agnes Menetti, întruchiparea palidă a bunei-cuviințe, stătea în cadrul ușii, bătând din baston și cerând să i se acorde atenție. La optzeci și opt de ani, ținuta ei impresionantă, pieptul generos și coroana îngrijită de păr coliliu îi confereau aerul unui porumbel gigantic. Avea o vagă mustață albă și prefera fustele lungi și elastice, sandalele ortopedice, bluzele de mătase, foarte largi, de culoarea laptelui, și întotdeauna avea la gât un colier de perle, de care atârnau ochelarii.

Maya încerca adesea să își imagineze cum fusese viața bunicii înainte de moartea tatălui său. Una dintre menajere îi spusese că bunica mergea în călătorii și lua masa în oraș, ba chiar făcea voluntariat, servind masa bolnavilor și celor care nu își puteau părăsi casa. Însă Maya nu o văzuse nici măcar o dată abandonându-și proprietatea din Altadena Lane.

— Bună seara, bunico, spuse fetița.

— Bună seara, copilă.

Inspectă masa, încuviință satisfăcută și se așeză.

— Morgana, au căzut câteva frunze din magnolie în după-amiaza aceasta. Grădinarii nu vin decât peste trei zile. După cină, ia-le și aruncă-le. Nu suport frunze pe pământ. Este o priveliște urâtă și provoacă bacterii și mucegai. Și am observat câteva zgârieturi pe unul dintre scaunele din curtea interioară…

Maya își dădu ochii peste cap. Mobilierul de exterior, ceramica din grădină, aleile, statuile din curte, ca și exteriorul și interiorul casei, și marele zid de piatră care împrejmuia curțile din lateral și din spate fuseseră vopsite într-un alb precum coaja de ou și erau retușate la cel mai mic semn de deteriorare. Furgoneta zugravului local era aproape omniprezentă pe aleea de acces. Când i se năzărea bunicii, muncitorii descindeau cu uneltele lor, gata să curețe totul de cele mai mici urme ale timpului, iar lumea Mayei de pe Altadena Lane arăta din nou precum așternuturile scrobite.

— Sună la Blanchard Painting, continuă bunica. Mă cunosc bine și vor fi prompți. Spune-le să vină mâine și să-mi dea un preț estimativ pentru tot mobilierul de

exterior. Luă un șervet, și-l întinse în poală și se întoarse spre Maya. Școala?

Rațiunea Mayei fu învinsă de o amintire plăcută și spuse pe negândite:

— Astăzi, doamna Webster a stins toate luminile din clasă și ne-a lăsat să ne așezăm capetele pe bancă, în timp ce…

Bunica ridică brusc din sprâncene.

— Sper că nu este ceva frivol, Maya. Nu mi-ar plăcea deloc să cred că școala aceasta este la fel ca toate celelalte.

Maya schimbase școlile de opt ori în șase ani și învățase să nimicească orice aluzie la prieteni, excursii, reuniuni sau orice ar putea interfera cu orele sau temele. Altfel, la orizont apărea a doua zi o nouă școală. Peste câteva săptămâni intra în vacanța de vară. Își adora învățătoarea și tocmai descoperise că doamna Webster avea să continue să predea la clasa ei și anul următor. Copila spera că va rămâne și ea în aceeași clasă.

Mintea ei scotoci după altceva în afară de adevăr.

— Nu, nu. Nimic frivol. De fapt, doamna Webster testa o nouă tehnică educațională dintr-o revistă pedagogică importantă, pentru a ne ajuta să reținem cum se ortografiază cuvintele, închizând ochii și vizualizându-le, cum se face la concursul National Spelling Bee. Este foarte inovatoare și a fost extrem de eficient. Am luat punctajul maxim la testul de scriere.

— Nici nu mă aștept la altceva. Gregory al meu, fie-i țărâna ușoară, a fost întotdeauna un elev excelent. Nu și-a compromis niciodată educația, Maya, și nu o vei face nici tu. Privi spre Morgana. Carnea?

Morgana dispăru, reintră cu friptura de vită pe un platou și îl așeză în centrul mesei, exact între cele două garnituri de fasole verde și cartofi.

Maya cercetă cu privirea masa, căutând o picătură ofensatoare de sos. Bunica trimisese alte menajere la plimbare pentru așa ceva, dar, din nefericire, Morgana avea o mână sigură.

Bunica se uită spre podea.

— Morgana, ai dat cu mopul și ai ceruit dușumeaua astăzi?

— Da, doamnă Menetti, cu nici trei ore în urmă.

Maya privi în jos, spre gresia albă care strălucea ca un lac neclintit.

— Văd o zonă neguroasă, spuse bunica. Nu suport ineficiența în această casă, Morgana. Lustruiește dușumeaua după cină.

Maya îi aruncă Morganei un zâmbet plin de compasiune, ca și când i-ar fi spus: „Vezi, chiar exagerează."

Năucă, Morgana răspunse:

— Desigur, doamnă Menetti. Încuviință grăbită din cap spre Maya și îi aruncă o grimasă crispată, apoi dispăru în bucătărie.

Maya mâncă, cu ochii în pământ. Nimeni nu suflă o vorbă. În aer răsunau clinchetele argintăriei și zgomotele pe care le scotea bunica atunci când sorbea și înghițea. Pe fereastra deschisă a sufrageriei pătrundeau sunete din cartier. Unul din băieții de vizavi număra la „De-a v-ați ascunselea". Camionul de înghețată traversa agale Altadena Lane, în clinchete de muzică de carnaval, urmat de țipetele copiilor care îl implorau să se oprească. De pe trotuare se auzeau soneriile bicicletelor. Maya privi afară, dar încercă să pară indiferentă. Bunica nu ar fi tolerat niciun fel de prostii, nici în ruptul capului.

Morgana intră în încăpere, cu o expresie de superioritate și îngâmfare.

— Doamnă Menetti, sper că nu îndrăznesc prea mult arătându-vă aceste lucruri, dar mi-ați spus să fiu vigilentă în privința felului în care își petrece Maya timpul. Le ține ascunse în dulap.

Întinse cutia de pantofi.

Maya se ridică, strângând șervetul în mâini. Fața îi zvâcni, nevenindu-i să creadă. Friptura i se răsucea în stomac.

— Nu! țipă ea.

Bunica îi făcu semn Morganei să se apropie. Își duse ochelarii la ochi și privi înăuntru. Poza mamei Mayei era deasupra.

— De cât timp sunt acestea în casa mea?

Pentru întâia oară, Maya nu se putu gândi la o minciună care să fie pe placul bunicii.

— Ea… eu… mama… mi le-a dat când eram mică. Nu ți-am spus… Maya privi spre Morgana. Pentru că… nu îți plac caii.

Bunica se aplecă în față, scrutând-o pe fetiță.

— Ai uitat, Maya, că obsesia mamei tale față de cai le-a adus sfârșitul părinților tăi?

Maya se așeză privind țintă în farfurie.

Bunica se întoarse spre menajeră.

— Vezi tu, Morgana, Gregory al meu era trecut bine de vârsta însurătorii când a cunoscut-o pe mama Mayei. Avea peste patruzeci de ani, îi mergeau afacerile strună și era bine văzut în societatea din Pasadena. Apoi a mers într-o excursie în Wyoming. Într-o expediție de pictură, dacă îți vine să crezi, în sălbăticie. Pictura în ulei era un hobby tare josnic și murdar. Iar apoi a întâlnit-o pe femeia *aceea.* Imaginează-ți! Avea pe jumătate vârsta lui. Familia ei trăia cu animale. Ca niște animale. A luat-o din locul acela dezolant și uitat de lume și a adus-o la civilizație.

Bunica trase aer adânc pe nas. Era genul de om care voia mereu să îi ajute pe cei mai puțin norocoși. Își miji ochii.

— Dar ea nu a putut să renunțe la călărie. Iar fiul meu i-a făcut pe plac. Erau pe drum, într-una din acele excursii în pustietate, ca ea să poată călări, iar el să picteze, când a avut loc accidentul.

De pe chipul ei se șterse orice expresie și păru că se retrage în gândurile ei.

— Era singurul meu copil, dragul meu băiat… iar femeia aceea și caii ei mi l-au luat. E ca și cum l-ar fi ucis cu mâna ei.

— Condoleanțele mele, doamnă Menetti, spuse Morgana. Așadar, cu tot respectul, doamnă, fiul și nora dumneavoastră nu au murit într-un accident nautic în Costa Rica?

Bunica reveni brusc în prezent.

— Bineînțeles că nu! De unde ți-a venit o asemenea idee?

Morgana aruncă o căutătură cruntă înspre Maya.

Fata încercă să pară spășită, dar cu fiecare respirație, furia ei se umfla ca un balon pe cale să pocnească.

— Nepoata mea are o imaginație bogată, Morgana, dar, la urma urmelor, nu este decât un copil. Îi va trece după ce va crește. Gregory al meu a fost sincer, iar Maya va fi exact ca el. De aceasta poți fi sigură. Pune cutia aceea în tomberonul de pe alee. Nu tolerez să am nimic care are vreo legătură cu bestiile acelea murdare sau cu femeia aceea în casa mea.

Morgana ieși cu capul sus și pași hotărâți.

Liniștea continuă, până când Maya auzi ușa din dos închizându-se.

— Nu vei mai avea voie să mergi la bibliotecă sâmbăta, spuse bunica. Și poți pleca să faci baie.

Maya evită ochii bunicii și se ridică de pe scaun. Urcă la etaj, încleștându-și și descleștându-și pumnii. Tresări la gândul de a-și pierde singura ieșire săptămânală, prețioasa oră la bibliotecă, sub supravegherea menajerei. *The Big Book of Horse Facts* și *The Equine Encyclopedia* vor trebui să aștepte, dar era în regulă. Oricum nu voia să meargă nicăieri cu Morgana.

În timp ce făcea baie, gândurile o asaltau frenetic. Gunoiul fusese ridicat ieri, joi. Azi era vineri. Ceea ce îi lăsa Mayei o săptămână să își salveze caii. Punându-și pijamaua și halatul, se consolă amintindu-și de toate menajerele pe care le sabotase într-un timp mai scurt: pe Kathryn, strecurând o bluză de trening albastră în mașina de spălat, plină de lenjeria fină a bunicii; pe Patricia, convingând-o că bunicii îi plăceau ardeii iuți în mâncare; pe Laura, asigurând-o că nu era câtuși de puțin necuviincios să îi facă Mayei unghiile cu ojă de un roșu aprins.

Pe chipul copilei se ivi un zâmbet viclean. Într-o săptămână avea timp destul.

5

Artemisia simți că fusese plecată îndeajuns. Ridică botul și ciuli urechile. Vântul îi spunea că ceva nu era în regulă. O senzație imperioasă, înnăscută, îi spuse să se întoarcă în sânul protector al hergheliei. Părăsi locul în care fătase, urmată de Klee.

Pe cărare, dacă se îndrepta într-o direcție, Klee făcea la fel, picioarele lui subțirele imitându-i mișcarea. Când se opri să cerceteze o piatră sau un pâlc de arbuști, Artemisia îl îndemnă cu botul să continue să înainteze, de teamă să nu devină o pradă ușoară pentru vreun prădător flămând.

Artemisia își conduse odrasla ascultătoare peste coama dealului și fu ușurată să vadă caii strânși laolaltă. Nechează, anunțând că sosiseră. Când toate capetele se întoarseră, înaintă cu pași măsurați și semeți, mândră că aducea acasă un nou membru și liniștită la gândul că erau atât de mulți prezenți.

Sargent înclină capul atent înspre ea și nechează, ca și când ar fi spus:

— Bun venit acasă. Și cine este acesta?

Nu dădu fuga la Artemisia. În schimb, rămase la distanță, în gardă, menținându-și postura vigilentă de protector.

Artemisia se uită la Georgia care veni să îi salute, scoțând nechezaturi adânci și delicate. Amușină mânzul cu o curiozitate prudentă. Klee își întinse botișorul spre ea și îi atinse nasul, dar în curând deveni sfios și se retrase lângă mama sa. Wyeth se apropie cu îndrăzneala sa tinerească, căci nu avea decât doi ani. Când păru prea înfipt, Mary interveni și îl împiedică să înainteze. Apoi se întoarse și atinse mânzul cu botul. Artemisia o lăsă. Simțea deja impulsurile protectoare ale lui Mary față de noul ei frate.

Artemisia se îndepărtă câțiva pași și urină îndelung. Sargent veni lângă ea, amușină balta și o acoperi cu propriul său jet, amestecându-și mirosurile, pentru a se asigura că toți posibilii masculi din zonă știau că Artemisia îi aparținea lui.

Artemisia se întoarse spre mânz și privi spre Sargent care venea să-și cunoască fiul, corpul lui imens dominându-l pe nou-născut. Nimeni nu îl învățase pe Klee cum să își arate respectul față de armăsar, dar știa instinctiv să-și retragă buzele și să-și lovească dinții, ca și când i-ar fi spus tatălui său:

— Sunt crud și mic. Nu sunt o amenințare pentru tine. Am nevoie de călăuzirea ta, așa că te rog să nu-mi faci rău.

Satisfăcut de supunerea cuvenită, Sargent își lipi botul de nasul mânzului și fornăi, apoi se îndreptă spre Artemisia. Simți atingerile blânde ale armăsarului care o mușcă ușor de părul de pe gât. Ea îi întoarse favorul și se îngrijiră unul pe celălalt în tăcere.

Pe parcursul nopții, timp de câteva minute, din ceas în ceas, Artemisia îl simți pe Klee apropiindu-se sfios de ea, atras de căldura și pielea catifelată de sub burta ei și de lapte. Îl primi cu bucurie: adora să îl simtă aproape. După ce se sătura, îi privea fiecare mișcare până când el cădea la pământ de epuizare. Chiar și când dormea, iapa își pleca adesea capul spre trupul lui, ca și când ar fi vrut să se asigure că era în siguranță și continua să respire.

6

Maya trase aer în piept, fierbând de furie. Descuie și deschise ușile franțuzești înguste care dădeau din camera ei în balconul din care se zărea grădina din lateral. Ieși în balcon și privi spre capătul îndepărtat al curții din spate, știind că bidiviii ei zăceau exact dincolo de marele zid alb de piatră. Cum ar putea să îi recupereze, câtă vreme Morgana și bunica stăteau mereu la pândă? Și nu se plânsese bunica mereu de vagabonzii care rătăceau pe alee și răscoleau prin gunoi? Dacă lua cineva caii înainte ca Maya să apuce să îi salveze?

Se întoarse în cameră, luă de pe umeraș bluza curată și apretată pe care Morgana i-o pregătise pentru mâine la școală și reveni pe balcon. Făcu bluza ghem, o călcă în picioare și șterse pe jos cu ea.

În timp ce stătea aproape în întuneric, ținând în mână bluza acum murdară și șifonată, casa de vizavi începu să se lumineze, atunci când cineva aprinse luminile cameră cu cameră. Oamenii de-abia se mutaseră și încă nu apucaseră să pună draperii la ferestre. Dormitorul de la etaj, vizavi de al Mayei, se lumină. Intrară o femeie și o fetiță. Maya era captivată. Fata stătea pe podea cu un prosop în jurul umerilor, iar femeia se așeză în spatele ei, pe pat, pieptănându-i părul încurcat și ud. Fiica sporovăia, iar mama zâmbea. Chiar și după ce părul fetei păru neted și drept, mama continuă să o pieptene, să o mângâie și să o asculte.

Reveria Mayei fu întreruptă de voci înăbușite. La parter, bunica începuse inspecția nocturnă a casei, cercetând fiecare cameră, în căutarea vreunei urme de dezordine. Morgana venea în urma ei, luând notițe în carnetul său de menajeră, pentru curățenia de mâine. Dormitorul Mayei era ultimul la rând. Intră în cameră, închizând și încuind ușile franțuzești. Așeză bluza la loc pe umeraș și se strecură în pat, prefăcându-se că doarme.

Vocile bunicii și ale Morganei se auzeau mai tare pe măsură ce urcau scările. Ușile se deschiseră și se închiseră. Pașii porniră, apoi se opriră. Se apropiaseră

și auzea vocea bunicii urcând și coborând, dând directive audibile.

Ușa dormitorului se deschise larg, iar lumina de pe hol invadă încăperea. Se auzea bastonul bunicii pe dușumea în timp ce înainta spre dulap.

Maya auzi lumina aprinzându-se și așteptă descoperirea.

— Morgana! Ce este asta? Te-am rugat să speli și să calci bluza Mayei pentru mâine la școală. Nu poate apărea în public în felul acesta. Fă-o în seara aceasta sau voi suna la agenție…

— Dar… eu… Morgana se întrerupse. Da, doamnă Menetti.

Cu pași încordați, Morgana se îndreptă spre dulap, iar apoi ieși din cameră.

Sub pătura ei, chipul Mayei se încruntă de dezamăgire. Morgana nu se lăsase tulburată încă! După ce ușa se închise și pașii bunicii se îndepărtară, fetița se întoarse pe spate și privi țintă la umbrele ca un fagure de pe tavan. Mâine avea să încerce o altă tactică. Poate că îi va putea spune bunicii că o auzise pe Morgana vorbind cu noii vecini de vizavi despre o slujbă. Minciuna aceea funcționase cândva. Gândurile îi zburară din nou la femeie și fiica acesteia. Ce îi povestise fata mamei sale? se întrebă ea.

Dacă ar fi avut ocazia, Maya știa exact ce i-ar fi spus mamei ei. I-ar fi spus lucruri frivole. Cum doamna Webster stinsese toate luminile din clasă și îi lăsase să își odihnească frunțile pe bănci, în timp ce ea a terminat de citit *King of the Wind* de Marguerite Henry și cum întreaga clasă a bătut din palme la finalul poveștii. Și că Jeremiah Boswell împinsese un elev din clasa I, făcându-l să-și verse tava de prânz în mijlocul cantinei. Jeremiah râsese atât de tare, că alunecase și căzuse pe podea, aterizând cu fața în curcanul cu smântână și piure de cartofi. I-ar fi povestit mamei sale despre camioanele de înghețată, despre biciclete și prostii de toate felurile.

Duminică după-amiaza, Maya se foia pe folia de plastic de pe canapeaua din living, încercând să nu alunece. Totodată, se lupta să țină un album foto mare deschis în poală.

Bunica stătea vizavi de ea într-un fotoliu, studiind prețul estimativ lăsat de firma de vopsit pentru curtea interioară și pentru mobilierul de exterior. Răsfoia prin multitudinea de mostre de culori.

Maya clătină din cap. De ce se mai obosea bunica? Întotdeauna alegea aceeași culoare.

— Unde ești acum? întrebă bunica.

— La al zecelea album. Clasa a V-a. Vara.

În fiecare duminică, bunica insista să revadă câteva dintre albumele care surprindeau fiecare an din viața tatălui ei.

— Da, era la…

Maya șopti „Big Bear Lake” la unison cu bunica. Putea spune evenimentele pe de rost. În clasa a III-a căzuse de pe bicicletă și își rupsese mâna. De ziua lui, la unsprezece ani, a primit o trompetă. În liceu, era în echipele de șah și de tenis. Colecționa timbre, era alergic la pisici și îi plăcea să călătorească cu trenul. Dorise să fie artist, dar bunica îi descurajase nebunia în favoarea unei slujbe respectabile în contabilitate. Nu o deranja dacă se ocupa de artă în timpul liber, căci, până să meargă în Wyoming și să înceapă să picteze cai, fusese doar un hobby inofensiv. Maya nu văzuse niciodată vreo pictură de-a lui și nici nu avea să vadă. Bunica distrusese toate amintirile dureroase ale „acelor vremuri nefericite”.

Maya puse albumul la loc în dulapul lung și scoase altul, așezat la o distanță mai mare. Se duse cu el pe canapea, îl deschise și dădu peste o poză din care bunica decupase imaginea mamei ei, lăsând-o pe fetiță intactă, plutind în mijlocul fotografiei, ca și când nu ar fi ținut-o nimeni. Simți împunsătura familiară a furiei. Trasă conturul pozei care avea acum formă de piesă de puzzle, în care se vedea doar o bucățică din mâna mamei sale și o șuviță de păr. Dorința de răzbunare se adânci. Știa că singura legătură cu mama ei fusese și ea distrusă, iar acum zăcea în gunoi.

— Maya, pari îmbujorată. Vei rămâne acasă până îți revii.

Fetița clătină din cap, rostind cu convingere:

— Nu. Mă simt bine!

Uneori trebuia să lipsească de la școală săptămâni în șir pentru că bunicii i se năzărea că s-ar putea să fie bolnavă.

— Nu contează. Ești mai în siguranță aici.

Maya își încrucișă brațele pe piept și privi încruntată spre bunica, știind că nu ar avea rost să o contrazică. Nu putea merge la școală. Nu putea merge la bibliotecă. Caii ei erau la gunoi, împreună cu singura poză a mamei sale. *O călătorie pe cale să înceapă?* Era ridicol. Nu mergea nicăieri.

Continuă să o privească țintă pe bunica, care se prefăcea ocupată cu mostrele de vopsea. Deodată, nu numai că voia să se descotorosească de Morgana, ci simțea și o dorință copleșitoare de a o pedepsi pe bunica.

Bunica găsi culoarea pe care o dorea și își notă decizia în carnet.

— Așa. Îi voi spune Morganei să sune mâine la prima oră și să le spună vopsitorilor să vină marți.

Se scuză și lăsă carnetul și stiloul pe măsuța de cafea.

Maya privi țintă spre carnet. Se aplecă înainte și își răsuci capul pentru a putea citi scrisul bunicii.

Sună la Vopsitoria Blanchard. Culoarea numărul 34.

Se uită prin încăpere. Ascultă să vadă dacă se aud pași. Cum nu se auzea nimic, răsfoi mostrele și găsi numărul 34, inevitabilul alb de culoarea cojii de ou, apoi continuă, până dădu de alta. Luă stiloul. Rapid și cu mare grijă, făcu o modificare insesizabilă pe biletul bunicii. Acum scria:

Sună la Vopsitoria Blanchard. Culoarea numărul 84.

Satisfăcută, se ridică și părăsi încăperea, oprindu-se la fiecare câțiva pași. Cu o frenezie deliberată, își târî marginea pantofului de-a lungul gresiei imaculate, lăsând lungi urme negre.

Marți, când bunica se trezi din somnul de după-amiază, o chemă pe Maya în dormitorul ei.

— Vino aici, copilă, și privește pe această fereastră. Se pare că am probleme cu vederea – își scoase ochelarii, îi curăță, își reașeză ochelarii pe față, apoi își

miji ochii, uitându-se pe geam, în curte. Trebuie să fie o reflexie stranie a soarelui. O vezi și tu?

Maya privi în curtea din spate și își mușcă buza pentru a-și ascunde zâmbetul.

— Văd vopsitorii, bunico. Și mobila pe care ai dorit să o vopsească. Dar… nu i-ai spus Morganei că vrei ca mobila să fie albă?

Bunica clipi cu greu și se apropie de fereastră. Se uita cu ochii cât cepele la curte. Buzele îi tremurau. Își apucă bastonul și dădu fuga la parter, traversând casa în viteză și ieșind în curte, pufăind ca o locomotivă.

Maya o urmă, săltând de pe un picior pe altul.

Uimiți, vopsitorii îi arătară ce lucraseră.

Trei mese, douăsprezece scaune, patru șezlonguri și o serie de jardiniere pentru plante fuseseră pulverizate cu spray de un roz uluitor, care semăna îndeaproape cu culoarea medicamentelor lichide pentru stomac. Acum părea că un stol de flamingo stridenți, din fier forjat, aterizaseră pe peluză, contorsionându-se ca la circ.

Într-o oră, Morgana fusese concediată, iar agenția trimise o altă menajeră. Avea să sosească mâine. După trauma după-amiezii, bunica se retrase în dormitorul său și se întinse. În timp ce se odihnea, cu un prosop rece pe frunte, Maya alergă spre curtea din spate.

Deschise poarta mare de lemn din zidul alb de piatră, ieși pe alee și ridică capacul tomberonului. Fu asaltată de mirosuri: citrice de la portocalul recent curățat, gunoi acrit și iarbă tăiată, fermentată. Răscoli sub un teanc de ziare, până zări cutia. Deși cartonul era puțin umed de la pliculețele de mușețel, fotografia mamei sale și caii rămăseseră uscați și curați.

Strânse cutia la piept.

— Voi avea grijă de voi, șopti ea. Promit.

Visele de dimineață ale Mayei fură invadate de șoapte insistente.

— Maya, trezește-te!

Deschise ochii cu greu.

Valentina, noua angajată, stătea aplecată deasupra ei. Avea fruntea încruntată și ochii ei căprui implorau disperați.

— Am nevoie de ajutor. Bunica ta… este foarte neobișnuită în această dimineață… foarte confuză în

legătură cu multe lucruri mărunte. Nimic din ce fac nu este bine, dar fac totul la fel. I-am dus ceaiul de dimineață pe tavă și îmi spune pe un alt nume, Monica, zicând că trebuie să îi gătesc ouăle mele speciale, ouăle Monica? Nu știu ce înseamnă ouă Monica.

Maya se ridică, perplexă. Deși Valentina nu lucra la ele decât de câteva zile, bunica nu confundase niciodată menajerele. Își scotoci memoria în căutarea cuiva cu numele Monica și își aminti.

— A lucrat aici acum doi ani și făcea ouă jumări cu smântână… și cașcaval, cred.

Valentina se frecă pe față cu ambele mâini. Părea mult prea obosită pentru acea oră a dimineții.

Maya mai văzuse expresia aceea și îi era milă de Valentina. Părea cumsecade, însă cele ca ea cedau cel mai ușor.

— Îți voi arăta. Rețetele sunt într-o cutiuță.

Maya dădu așternuturile deoparte și se îmbrăcă repede.

În bucătărie, citi instrucțiunile în timp ce Valentina pregătea ouăle, apoi o învățâ în ce poziție trebuiau așezate cele două felii obligatorii de pâine prăjită, tăiate pe diagonală.

Maya se uită la ceas și intră în sufragerie. Tacâmurile bunicii erau deja așezate, iar pe o farfurie se vedea o jumătate de grepfrut roșu.

Bunica apăru în cadrul ușii, bătând din baston.

— Bună dimineața, bunico, spuse Maya.

Femeia încuviință. Părea că se împiedică de baston și îi luă mai mult decât de obicei să ajungă la scaun.

Valentina intră și așeză farfuria dinaintea bunicii.

Aceasta luă furculița, o înfipse în ouă și le duse la gură.

— Prea mult piper!

Confuză, Valentina se bâlbâi:

— N-are… deloc… piper.

Bunica bătu cu palma în masă.

— Nu suport angajații care mă mint. Sper să nu fiu nevoită să sun la agenție…

— Nu minte! spuse Maya. Am urmărit-o. Nu a folosit piper deloc.

Bunica se înroși. Era ca și când s-ar fi umflat ceva în ea, gata să explodeze. O clipă, se așternu o liniște apăsătoare, apoi se întâmplă atât de repede că Maya nu apucă să vadă decât o umbră zburând prin aer.

Farfuria de porțelan se izbi de perete și căzu zăngănind la podea, spărgându-se exact în trei părți egale, perfect triunghiulare. Cocoloașele galbene de ou erau un motiv temeinic pentru a chema zugravii. Uluită, Maya se uita țintă la cioburi, întrebându-se cum de spărsese bunica farfuria atât de simetric.

Se întoarse și văzu că bunica se prăbușește cu capul pe masă, cu un bufnet înfundat.

Valentina își acoperi gura cu ambele mâini.

Maya rămase paralizată, holbându-se la bunica, care se prăvălise peste micul dejun. Fața i se odihnea pe o pernă de grepfrut, iar sucul se scurgea pe fața de masă.

Valentina dădu fuga în bucătărie, Maya îi auzi vocea disperată la telefon, dând adresa și spunându-i cuiva să se grăbească.

Apoi, ca și când cineva ar fi ciupit-o, în mintea Mayei se ivi gândul că era posibil ca bunica să nu se mai trezească. Alergă la ea și își puse mâinile pe umerii ei căzuți.

— Bunico? Bunico?

Corpul bunicii era moale, iar brațele îi atârnau ca niște frânghii de care erau legate greutăți. Valentina apăru și o desprinse ușor pe Maya.

— Vor veni ajutoare. Sunt pe drum.

— Ce s-a întâmplat cu ea? De ce nu mișcă?

Valentina își frânse mâinile.

— Nu știu. Are nevoie de un doctor.

În sufletul Mayei se zbăteau confuzia și isteria. Strigă:

— Bunico! Trezește-te! Trezește-te chiar acum!

În depărtare, sirena ambulanței se auzea din ce în ce mai tare.

7

Artemisia văzu oasele albe ale unui schelet de cal zăcând într-o viroagă adâncă. Conduse herghelia departe de marginea râpei pe care înaintau cu greu, pentru a evita ce s-ar fi putut întâmpla dacă vreunul din cai cădea, își rupea un picior și nu se mai putea ridica.

Dintre iepe, Artemisia era conducătoarea și, deși avea un mânz pe care trebuia să îl alăpteze timp de câteva minute, din ceas în ceas, supraviețuirea și bunăstarea întregului grup depindeau tot de ea. Ea hotăra unde și când se opreau să pască. Ceilalți o urmau. Dacă erau urmăriți, nu se panica și nu îi conducea în defileuri fără ieșire, în care puteau rămâne prizonieri. Îi conducea într-un loc sigur. Și în locurile în care aveau să se odihnească în fiecare seară. Și la adăpat. Acum se opri și privi spre ochiul de apă cu mare prudență, știind că acolo se mai adăpa o herghelie. Armăsarul din grupul acela era agresiv și îi plăcea să se lupte. Artemisia avea să-și țină tovarășii departe, până când plecau.

Când le veni rândul, îi conduse. Klee rămânea în urmă, un pic prea departe de grup. Georgia îl împinse hotărâtă cu capul, pentru a-l face să țină pasul.

Sargent venea în spate, avându-i pe toți sub ochi. Când se opriră la marginea apei, se apropie de fiecare iapă și necheză, făcând prezența. Apoi, după ce bău aproape patru litri de apă, armăsarul își ridică fruntea pentru a cerceta zona înainte de a le îngădui celorlalți să își potolească setea.

Klee se juca. Alerga în jurul Artemisiei în cercuri din ce în ce mai largi, ca și când ea ar fi fost un par iar între ei era o funie. Făcea mici salturi într-o parte, sărind și aruncând cu picioarele din spate, imitându-și deja fratele și tatăl, dar apoi dădea fuga înapoi la coada mamei. Alergă la Mary și o mușcă un pic prea tare de gât. Ea se scutură, alungându-l. Entuziasmat, mânzul își îndreptă atenția spre Wyeth, care îl lovi în joacă, cu piciorul, făcându-l să se dea de-a dura. Klee începu să salte în jurul lui Sargent, pisându-l să se prindă în joaca sa zburdalnică. Artemisia se strecură între tată și fiu

pentru a-l descuraja pe Klee, dar neastâmpăratul mânz o ocoli, împingându-se în picioarele din spate ale armăsarului. Sargent nechează și îl mușcă ușor. Artemisia văzu că armăsarul era preocupat să stea de pază. Interveni din nou, așezându-se între Klee și ceilalți. Mânzul încercă în mod repetat să reintre în cerc, dar Artemisia se mișcă odată cu el, blocându-i înaintarea spre grupul de cai.

Klee deveni în scurt timp agitat. Lăsă capul în pământ și se apropie de Artemisia cu pași mici și spășiți. Când se aplecă să o muște ușor de greabăn, ea cedă, lăsându-l să pătrundă din nou în mica lor comunitate.

8

Maya se întrebă pentru a mia oară dacă noua ei familie avea să o primească cu brațele deschise. Își îndreptă fusta în carouri strânsă de centura de siguranță a avionului, îndepărtă o scamă de pe bluza albă și jerseul albastru și privi pe hubloul avionului la ciudatul peisaj de dedesubt. Pilotul anunțase că zburau pe deasupra statului Nevada și intrau în Utah, dar nu vedea niciun oraș, doar șesuri pustii și nisipoase, albii de lacuri secate și câte un canion care se pierdea în obscuritate și necunoscut.

Avionul atinsese altitudinea de croazieră și părea să plutească. Maya se miră cât de ciudat era timpul. Părea că orele se scurg mai încet de acolo de unde se afla. Poate că asta se întâmpla, se gândi ea. Secundele și minutele se prelungiseră, făcând loc rafalei de evenimente care îi schimbaseră viața. Din momentul în care bunica simțise gust de piper imaginar în ouăle ei jumări, Maya simțea că trecuseră luni întregi, nu doar ultimele douăzeci și patru de ore.

Închise ochii, dar nu putu scăpa de imaginile de neuitat de ieri: corpul bunicii dispărând pe o targă, într-o ambulanță albă; doctorul în halat de aceeași culoare, care a adus incredibila veste; avocatul bunicii, domnul Benedetto, dând fuga să le întâlnească la spital, încă în echipamentul de tenis, după ce fusese sunat pe când se afla pe teren; iar apoi, strania senzație de a trece din nou pragul casei din Altadena Lane fără bunica.

Era după-amiaza târziu când domnul Benedetto o conduse pe Maya spre canapeaua din camera de zi. Fetiței îi plăcuse mereu chelia lui strălucitoare, cu o coroană de păr cărunt, creț la ceafă și felul în care îi alunecau ochelarii până pe vârful nasului, încât păreau cât pe-aci să cadă. Se așeză pe fotoliul de vizavi și se aplecă în față, cu o bunăvoință sinceră.

— Maya, îmi pare foarte rău pentru bunica ta. A fost un atac cerebral grav. Conform dorințelor ei, nu va avea loc nicio ceremonie de înmormântare. Și mă voi ocupa eu de toate celelalte lucruri necesare. Trebuie să știi că există un fond pentru a-ți plăti facultatea, dar nu

trebuie să vorbim despre asta decât mult mai târziu. Casa și mobilierul au fost lăsate Asociației Patrimoniului Istoric din Pasadena. O vor folosi pentru evenimente… nunți și altele asemenea. Toate posesiunile personale și lucrurile mărunte din casă vor fi puse la păstrare pentru tine, pentru ziua în care vei fi pregătită pentru ele. În clipa de față, trebuie să ne preocupăm de cine va avea grijă de tine. Am rugat-o pe menajeră să rămână cu tine peste noapte, până când voi putea face pregătirile necesare. Se pare că anul acesta va trebui să pleci puțin mai devreme în Wyoming.

— Wyoming?

— Ei bine, da… spuse domnul Benedetto. La familia Limner, cum faci în fiecare an. Dar, desigur, de data aceasta… vei sta pentru totdeauna.

Confuză, Maya întrebă:

— Cine sunt?

— Cine sunt?

Domnul Benedetto aproape că izbucni în râs.

— Familia mamei tale. Petreci fiecare vară cu ei.

Ea îl privi țintă, cu ochii goi și uimiți.

Domnul Benedetto se încruntă și se îndreptă de spate, răsfoind printr-un teanc de hârtii. Arătă spre un paragraf.

— Acestea au fost dorințele părinților tăi. Aici se spune că trebuie împărțită custodia. Trebuia să îți petreci anul școlar cu bunica și verile cu…

Citi de pe hârtie. Walter, Frederick și Violet Limner. Ridică privirea și își arcui sprâncenele ca și când ar fi întrebat-o ceva.

Maya ridică vag din umeri.

Pricepând brusc, domnul Benedetto își dădu ochii peste cap, privind spre tavan și se lăsă pe speteaza scaunului.

— O, Agnes, spuse el, ca și când ar fi mustrat-o pe bunica. Așadar, de aceea nu mă invita aici niciodată vara. Nu voia să aflu că nu respecta înțelegerea – trase adânc aer în piept. Maya, știi *ceva* despre familia mamei tale?

Fata își scotoci memoria, căutând detaliile pe care i le transmisese bunica și încuviință agale.

— Cealaltă bunică a mea a murit când mama era foarte mică. Am un bunic care locuiește cu fratele și sora lui… dar sunt niște țărani needucați și trăiesc ca porcii într-un loc necivilizat. O, și nu apreciază cultura și sunt bătuți în cap și dezgustători.

Domnul Benedetto zâmbi și clătină din cap.

— Maya, cred că asta e doar concepția greșită a lui Agnes.

Studie hârtiile.

— Iată informațiile despre Walter Limner. Voi suna de îndată ce ajung la birou, apoi îi voi telefona Valentinei și îi voi da detaliile despre zborul tău. Ne vedem mâine. Și, te rog, nu-ți face griji. Se ridică și plecă, clătinând din cap și mormăind în sinea lui.

Rămasă singură în încăpere, Maya nu putu să nu-și facă griji. Era curioasă în privința familiei mamei sale și le tot învârtea numele în minte: Walter, Frederick și Violet. Păreau niște nume drăguțe. Dar dacă bunica avea dreptate în privința lor? Sau știa ceva mult mai rău decât ce îi spusese Mayei? La urma urmelor, o ținuse departe de ei în toți acești ani. Iar *ei* de ce nu încercaseră să o contacteze? Nu o voiau? Nu era exclus să fie meschini și indiferenți. Dar, atunci, ar mai conta? Nu avea unde altundeva să meargă.

Valentina o ajută pe Maya să își facă bagajele. Tot ce deținea încăpea într-o mică valiză. După aceea, Maya coborî la parter, oprindu-se pe fiecare treaptă, în fața fotografiilor tatălui ei, pentru a-i atinge fața. Rătăci dintr-o cameră în alta, iar pașii ei răsunau gol a rămas-bun. Când auzi copii jucându-se afară, își dădu seama că putea ieși pe ușă și li se putea alătura. Dar nu o făcu. Hoinări prin casă fără direcție, studiind mobila sufocată sub folia protectoare de plastic, atingând pereții goi și strecurându-se în spatele draperiilor albe și imaculate. Intră în sufragerie și atinse cu blândețe fiecare vază albă, pentru prima oară în viața ei. Când urcă scările să meargă la culcare, se gândi la voluminoasele rochii albe de nuntă și la voalurile lungi, de aceeași culoare, care aveau să alunece într-o zi pe deasupra pardoselilor imaculate. Bunicii i-ar fi plăcut asta.

Când, în cele din urmă, roțile avionului atinseră pista și se declanșă frâna, Maya se sprijini de scaun, strângând cutia cu cai. Așteptă să coboare toată lumea din avion, apoi ieși pe culoar, îndreptându-se spre însoțitorul de zbor care o aștepta.

În timp ce înaintau pe tunelul lung care lega avionul de terminal, se întoarse spre ea și zâmbi.

— În vizită sau mergi acasă?

Maya se încruntă, gândindu-se la întrebare. Ridică din umeri.

— Nu știu.

La trap

9

Maya deschise cutia de pantofi și scoase calul bălțat, alb-roșcat, răsucindu-l în mână. Stătea dreaptă, așteptând pe scaunul tare de plastic, de lângă ghișeul companiei aeriene din Salt Lake City, dar simțea că i se strânge stomacul. Erau atât de multe lucruri pe care nu le știa. La ce oră luau cina, de pildă, cât de des avea să-i verifice bunicul dulapul și ce consecințe va avea de suportat dacă își va păta pantofii. Strânse calul de plastic mai tare în pumn. Rămăseseră puțini oameni în terminal. Privea insistent la toți bărbații care treceau pe lângă ea, întrebându-se care o fi el. Îi trecu prin cap că s-ar putea să nu vină deloc. Ce va face atunci?

Prin ferestrele panoramice, Maya văzu un bărbat înalt și voinic, cu părul de culoarea nisipului, presărat cu fire cărunte, îndreptându-se spre terminal. Purta o pălărie de cowboy, ochelari de soare și o cămașă albastră de lucru. Pe cizme avea noroi uscat. Cureaua de piele era împodobită cu o cataramă strălucitoare. Maya fu străbătută de un mic fior de recunoaștere. Dar de ce? se întrebă. Îl mai întâlnise? Ușile automate se deschiseră. Cu pași mari, se îndreptă grăbit spre ghișeu. Privi spre Maya, dar vorbi cu funcționarul, arătându-i actele și semnând o hârtie. Apoi se apropie de ea.

Ea își lăsă capul pe spate ca să-i cuprindă întreaga înălțime.

O voce care suna de parcă ar fi venit din adâncul unui butoi rosti:

— Bună, Maya.

Copila înghiți cu greu. Dacă uriașul acesta ar fi vrut, ar fi putut să-i facă rău doar clintindu-și mâna mare cât o lopată.

Întinse palma și îi atinse șovăielnic creștetul cu degetele.

Maya se retrase.

Omul își scoase ochelarii de soare, pescui o batistă din buzunarul pantalonilor și își șterse ochii înlăcrimați. Își trase nasul mai tare. Maya nu mai văzuse vreun bărbat plângând până atunci. Nu era

stânjenit să plângă în fața cuiva complet străin? Privi țintă în podea.

— Sunt „Moose”[4]. Limner. Walter, bunicul tău.

Ochii i se umplură din nou de lacrimi și rosti cu voce înecată:

— Îmi pare rău pentru acest spectacol. Dar… acum că te văd după toți acești ani, ei bine, este un mare șoc. Semeni atât de mult cu mama ta, cum stai aici ca o păsăruică. Așa obișnuiam să-i spun, știi. Ellie-păsăruica.

— Ellie, repetă Maya.

Nu-și mai amintea când auzise ultima oară numele mamei sale. O amintire de mult timp uitată o făcu să înțepenească, tulburată. Într-o clipită, avea șase ani din nou, în curtea din dos a bunicii, sărind și alergând printre piesele albe ale mobilierului de grădină, cu o morișcă în mână. Morișca se învârtea în vânt, iar ea repeta la nesfârșit prenumele mamei ei pe melodia de la *Twinkle, Twinkle, Little Star*[5]. Bunica o auzise cântând, o spălase cu săpun la gură și aruncase jucăria la gunoi.

Moose își suflă nasul cu putere în batistă și o îndesă la loc în buzunar.

— Ei bine, ajunge cu smiorcăielile mele. Haide să te duc acasă, spuse el, întinzând mâna.

Maya se ridică, simțindu-se ca un mic vlăstar lângă un stejar gigantic, dar nu întinse mâna spre el.

În cele din urmă, bărbatul lăsă brațul să-i cadă pe lângă corp.

— Camioneta este în parcare. Îi luă valiza și se întoarse.

Maya îl urmă. Urcă în mașină pe locul din dreapta. În mijlocul banchetei se aflau o pernă și o pătură împăturită. Stătu cât putu de aproape de ușa pasagerului, ținând cutia de cai în poală, mai puțin căluțul bălțat, alb-roșcat, pe care continua să îl țină în mână.

— Poate fi rece în serile de început de iunie. Pătura și perna sunt pentru tine. Iar în punga aceea de jos este un sandviș pe care l-a făcut unchiul tău Fig. Avem de mers vreo patru ore prin Wyoming, spre nord-est, așa că am vrut să te simți comod.

Maya încuviință din cap. În scurt timp lăsară în urmă traficul orașului și ieșiră pe autostradă, urcând printre colinele acoperite de ierburi. Ochii ei treceau de la parbriz la ferestrele laterale, încercând să absoarbă noua lume. Relieful se înăspri și se iviră stânci înalte și roșiatice. Costișe amenințătoare, precum fețele sculptate ale locomotivelor, se repezeau spre ei. Soarele apunea, iar culorile peisajului alcătuit din creste se intensificară, ca și când o pensulă ar fi întins o dâră ruginie peste dealuri.

— E frumos, nu-i așa? spuse Moose.

— Așa cred, răspunse Maya, gândindu-se la Altadena Lane, luxuriantă și plină de culoare.

Moose făcu semn din cap spre mâna ei.

— Am observat că ai păstrat caii de la mama ta.

— Da, domnule, spuse ea, strecurând iute căluțul în cutie.

— Nu aveam de gând să ți-l iau, spuse Moose. Și, Maya, așteptam de multă vreme să te revăd și nu mă gândeam să-mi spui „domnule”. Dar poți să-mi zici „Moose” dacă te face să te simți mai comod. Toată lumea îmi spune astfel. Bineînțeles, aș fi foarte încântat dacă mi-ai spune „bunicule” din nou, când vei fi pregătită. Nu-ți aduci aminte, dar abia împliniseși patru ani ultima dată când te-a adus mama ta acasă, în vizită. Atunci a găsit caii aceia în dulapul ei și ți i-a dat. Intenționa să te mai aducă la noi, dar…

Vocea lui Moose se întrerupse. Începu să-și tragă nasul din nou, apoi își drese glasul și schimbă subiectul.

— Vezi munții din depărtare? Sunt Wind River Mountains, care continuă semeții Munți Stâncoși. Localnicii îi numesc „The Winds” – arătă spre nord-est. Într-acolo ne îndreptăm, direct spre partea lor din față. Chiar dacă nu pare, sunt destul de înalți. Ne vom afla la peste două mii de metri altitudine când vom ajunge la ranch.

Maya privi spre orizont la șirul de culmi muntoase din depărtare. Până acolo, nimic nu întrerupea deșertul întins, în afară de autostradă și de parapeții anti-zăpadă, lungi ca niște cicatrice. Aerul se răci. Cerul se întunecă. Maya își trase pătura în poală și o întinse

peste picioare și cutia de cai, nu doar pentru a se încălzi, ci și pentru a se proteja de necunoscut.

— Îți amintești de ranch? întrebă Moose.

Ranch-ul. Cuvântul îi deșteptă în minte imagini vagi, ușoare ca o pană.

— Nu cred, răspunse ea.

— Ei bine, poate că îți vei aminti când îl vei vedea.

Farurile puternice ale unei mașini care se apropia luminară cabina, orbindu-i. Moose semnaliză, iar celălalt șofer reduse intensitatea. Traficul se rarefie și în curând rămaseră singuri pe șosea – o camionetă care se îndrepta undeva. Maya fu cuprinsă de oboseală și se lăsă pe pernă. În cabină era întuneric, iar motorul torcea. Închise ochii, dar înainte să adoarmă, simți o înțepătură minusculă de entuziasm, ca un răsad răzbătând din pământ, primăvara.

10

Maya auzi sunetul inconfundabil al unui animal care scheuna și se trezi brusc. Visa? Cât era ceasul? Dacă întârzia la micul dejun, bunica avea să fie furioasă. Și mai tulburătoare fu descoperirea că dormise în hainele de ieri. Tresărind, se ridică în capul oaselor, răsucindu-și capul în toate direcțiile pentru a cerceta ciudata încăpere. Ca niște picături rare de ploaie, evenimentele ultimelor două zile îi reveniră în minte. Trase aer în piept și studie ce era în jur.

Tavanul lambrisat era înclinat și în el erau încastrate două lucarne prin care pătrundeau razele soarelui, revărsându-se pe podea. Stătea într-un pat de modă veche, cu capete de fier. Cutia ei cu cai fusese așezată pe o comodă noduroasă de pin, iar valiza deschisă era sprijinită de o ușă care ducea spre un hol lung din lemn masiv.

Scheunatul se auzi din nou, mai tare de data aceasta. *Era* ceva în cameră!

Un câine maroniu, cu blană scurtă, sări de pe dușumea pe capătul patului și se apropie de ea, bătând cu coada în așternuturi. Maya țipă și își trase pătura peste cap.

Se auziră pași apăsați pe hol.

— Golly, dă-te jos! strigă o voce bărbătească. Fetița auzi un bufnet și sunetul ghearelor răpăind pe podea.

— Poți să ieși acum, rosti vocea.

Maya dădu pătura la o parte și văzu un bărbat care era la fel de înalt ca Moose, dar atât de slab că se întrebă cum de nu cădeau pantalonii de pe el. Nasul ar fi fost prea mare pentru fața lui, dacă nu ar fi avut o barbă tunsă cu grijă care echilibra proporțiile. Ochii de-un albastru-violet și părul roșcat garantau că era rudă cu Maya. De mijloc îi atârna un șervet de bucătărie, într-o mână avea o furculiță și mirosea a bacon.

— Sunt grozavul unchi Fig, anunță el. Sunt fratele mai mare al lui Moose, ceea ce înseamnă că eu sunt șeful, cel puțin în capul meu. Numele meu adevărat

este Frederick, dar îți închipui de ce prefer Fig. Iar tu ești Maya.

Câinele apăru din nou, își sprijini labele de marginea patului și încercă să-și facă vânt, gâfâind.

— Aceasta este cățelușa mea, Golly. Tare ar mai vrea să o mângâi.

Maya se retrase.

— Câinii sunt răi și murdari și îi mușcă pe cei mici.

— Ce? Unde ai auzit așa ceva? întrebă Fig. În orice caz, nu Golly. E o drăgălașă și de-abia am îmbăiat-o ieri. Haide. Mângâi-o pe cap. Însă te avertizez. Odată ce ai început, o să te înnebunească, o să vrea mai mult.

— Bunica spunea… spunea că sunt purtători de boli și că nu sunt sănătoși… pentru plămânii mei. S-ar… putea să fiu alergică.

Unchiul Fig părea sceptic.

— Sper că nu, pentru că Golly nu va pleca prea curând. Ar fi bine să ai răbdare cu ea.

Unchiul Fig se îndreptă spre ușă.

Câinele se uită țintă la Maya, apoi înclină capul într-o parte și ciuli urechile.

— Dar dacă sare pe mine sau ceva de genul? S-ar putea să iau rabie sau purici sau căpușe.

Fig ieșise deja în hol.

— S-ar putea să te lingă până te va lăsa fără suflare, dar cam atât. I-am făcut toate vaccinurile, așa că nu vei lua nimic de la Golly, în afară de voie bună.

— Așteaptă! Unde este… bu… unde e Moose? strigă ea.

Fig coborî scările, strigând:

— E în bucătărie. Dacă te ridici, îți voi face niște clătite. Ba-con-ul este gata, dar ar fi bine să ne ocupăm de el înainte ca Golly să se prindă ce cuvânt silabisesc.

Ca și când ar fi priceput, câinele ieși în goană din cameră.

Maya coborî din pat și aruncă o privire pe hol, asigurându-se că plecaseră. Luă cutia cu cai de pe comodă și se așeză pe scaunul de sub una din lucarne.

Privi afară și rămase fără suflare. Arăta ca o poză dintr-o carte de la bibliotecă: casa era înconjurată de un guler lat de iarbă bine îngrijită. Pe gardul de lemn care încadra o alee de acces lungă, acoperită cu pietriș, se

întindea caprifoi stacojiu. La orizont se zăreau crestele. Văzu șiruri de țarcuri și o pășune și mai mare, încadrată de garduri de lemn. Dar țarcurile și pășunea erau pustii. Unde erau caii?

Maya se uită din nou prin încăpere. Poziția patului, lumina de pe podea, tavanul înclinat și scaunul de la fereastră pe care stătea acum îi erau familiare. Îngheță și simți fiori alergându-i în sus pe brațe.

Exact aici se jucase cândva cu mama ei.

Își trecu degetele pe deasupra pânzei decolorate de pe scaunul albastru cu comete mici și șopti:

— Să alergi liber și să nu aparții decât stelelor.

Deschise cutia de pantofi și, cu mare grijă, așeză calul bălțat, alb-roșcat, pe pervazul îngust, cu poza mamei ei îndreptată spre fereastră.

— Maya, clătitele sunt gata, strigă unchiul Fig de la capătul scărilor. Iar Golly se holbează la ba-co-nul tău!

Fetița se uită la patul nefăcut. Oare ce pedeapsă ar primi dacă nu și-l făcea înainte de micul dejun? Mirosul de bacon și clătite care îi ajunse la nări o ademenea, dar nu putea risca. Trase păturile de pe pat, care era mult mai mare decât patul ei din Pasadena.

Unchiul Fig o găsi luptându-se cu cuvertura grea de deasupra. Stătu în cadrul ușii, cu o mână în șold. În cealaltă, ținea o pereche de cizme mici.

Maya tresări când îl văzu.

— Nu am vrut să te sperii, spuse Fig, așezând cizmele pe podea. Stai, dă-mi voie să te ajut – luă cuvertura cea mare și o întinse pe pat, aranjând pernele. Știi, mi-am petrecut o mare parte din viață studiind arta dezordinii. Dacă o să fii mereu așa pretențioasă, o să mă pui într-o lumină proastă. Înțelegi?

Ea încuviință din cap.

— Nu mai fi așa serioasă. Glumesc și nu vei avea necazuri. Acum grăbește-te și schimbă-ți hainele. Pune-ți niște pantaloni lungi, dacă ai, și cizmele acelea vechi care au fost ale mamei tale, de care nu ne-am putut despărți nicicum. Par să fie mărimea potrivită, dar pune-ți două perechi de șosete dacă sunt prea mari. Trebuie să mănânci ceva. Aud cum îți chiorăie stomacul. Nu ai alergie la clătite, nu?

Maya clătină din cap.

Înainte să iasă pe ușă, se întoarse spre Maya, care rămăsese nemișcată, și îi făcu cu ochiul.

— Ești slăbuță, spuse el. Probabil că semeni cu mine.

Chipul Mayei se relaxă și pe față i se ivi un mic zâmbet.

Se îmbrăcă și își puse cizmele, care i se potriveau perfect, și atinse carâmbul tocit de piele. Era bucuroasă că nu erau noi. Bucuroasă că cizmele purtau în ele toate experiențele mamei sale. Își dorea să poată stoarce întreaga istorie din vârfurile scâlciate, absorbind-o în minte. Se ridică în picioare. O făceau mai înaltă, dar se simțea stânjenită și nesigură de noua ei ținută. În timp ce înaintă pe hol, se ținu de balustrada de stejar. Vopseaua albă se tocise și dedesubt se vedeau dungile lemnului. Oare mama ei tocise vopseaua coborând ani în șir aceste scări? Încet, coborî treptele, mângâind lemnul neted.

Scările făcură o cotitură și o duseră în camera de zi. Pe peretele principal era atârnat un tablou mare, așezat deasupra canapelei, în care apărea un armăsar negru, cu o pată albă în frunte și înciorăpat. Maya se apropie, captivată de coama unduitoare de abanos, de gâtul cambrat și de postura sfidătoare a calului. Se aplecă înainte, urmând cu privirea volutele groase și sculpturale ale vopselelor în ulei. Trase aer adânc în piept, îndrăgind deja casa, și se întoarse să se uite la restul încăperii.

Pe mese erau înghesuite tot felul de mărunțișuri, cât pe ce să se răstoarne la cea mai mică atingere. Mobila părea tocită, dar comodă. Dușumelele de lemn se îngălbeniseră de la lacul învechit. Șemineul făcut din pietre de râu, așezat pe colț, între doi pereți, era încoronat cu un halou întunecat de funingine. De fiecare parte a vetrei, pe pereți, atârnau o grămadă de fotografii cu mama ei călare, ținând în mână premii de la o competiție sau alta: distincții, catarame extravagante și trofee. Într-una din fotografii, cățelușa Golly, mai tânără, stătea la picioarele mamei ei. Luă o fotografie înrămată de pe masă. Mama ei ținea în brațe

o Maya de patru ani și un băiat cam de aceeași vârstă. Cine era el?

În timp ce se uita de la o poză la alta, auzi vocea lui Moose din camera alăturată și ieși din camera de zi în vârful picioarelor, apropiindu-se de ușa bucătăriei pentru a trage cu urechea.

— Pur și simplu nu pot să uit ce ne-a spus avocatul. *Ar fi trebuit* să vină aici regulat, în fiecare vară. Vulpea cea bătrână ne-a mințit. „Nu s-a stabilit nicio vizită.” Astea au fost cuvintele exacte de fiecare dată când sunam. Nu ar fi trebuit să o cred niciodată!

— Nu e bine să vorbești morții de rău, spuse Fig. Nu aveai niciun motiv să nu o crezi. Ne-a tras pe sfoară, pur și simplu. Cel puțin știm în sfârșit că Ellie și Greg au vrut ca Maya să petreacă timp cu noi. Păcat că a trebuit să dureze atât de mult.

— Mi se rupe inima că trebuie să renunțăm la ea atât de curând, după ce de-abia s-a întors la noi, spuse Moose.

Maya se încruntă. Să renunțe la ea? Împinse ușa batantă și intră în bucătăria însorită, cu linoleumul albastru decolorat și dulapuri galbene care aveau nevoie să fie revopsite. O parte a chiuvetei era plină cu vase și clăbuci, iar pe smalțul alb al plitei erau presărate picături proaspete de grăsime. Moose stătea în capătul unei mese lungi, cu picioare încrucișate, pe o laviță, sorbind din cafea.

Se opri în mijlocul încăperii și își încrucișă brațele peste piept.

— Vreți să scăpați de mine…?

Fix și Moose se uitară unul la altul.

— Ei bine, nu e tocmai adevărat și nici alegerea noastră, începu Moose.

— Stai jos și lasă-ne să-ți explicăm, spuse Fig, conducând-o pe Maya să se așeze la masă. Vezi tu, eu și Moose te vom duce la râul Sweetwater să stai cu mătușa ta Violet. Este sora noastră mai mică. Dar te avertizez, nimeni nu a îndrăznit să-i spună „Violet” de ani de zile, doar pe la spate. Noi o numim „Vi”, rimează cu cai.

— Maya, în tabără vei vedea natura în toată splendoarea ei, spuse Moose. Vei dormi într-un cort de

indieni, vei trăi în preajma focului de tabără și vei călări în fiecare zi. De fapt, vei vedea mai mulți cai într-o vară decât majoritatea oamenilor într-o viață. Și vom veni și noi acolo destul de curând.

— Vezi tu, stăm cu toții în această casă cea mai mare parte a anului, spuse Fig. Chiar și mătușa ta Vi. În timpul lunilor de școală, predă cursuri la facultate. Istoria artei, pictori din sud-estul Americii, d-astea. Eu și Moose ne găsim de lucru în oraș. El este potcovar, potcovește cai, iar eu sunt om bun la toate. Fiind isteț cum mi-e felul, pot să fac aproape orice.

— Ceea ce înseamnă că nu stăpânește nimic, spuse Moose.

Unchiul Fig îndreptă spatula spre Moose.

— Te avertizez. Nu stârni bucătarul.

Moose îl ignoră.

— Vara, mătușa Vi organizează o tabără. Scrie articole pentru reviste de echitație și în unii ani conduce grupuri să fotografieze sau să picteze scene din natură și caii sălbatici…

— Cum a făcut tata?

— Exact, spuse Fig. Așa a cunoscut-o pe Ellie pe-atunci. Tatăl tău s-a înscris într-o excursie de o săptămână, iar mătușa Vi se ocupa de grupul acela. Le-a dat participanților corturi de indieni, mâncare și cai, fiind pe deasupra și ghidul grupului. În camera de zi se află una dintre picturile tatălui tău.

Tatăl ei pictase armăsarul acela frumos? Pe chipul Mayei apăru un mic zâmbet de satisfacție. O bucată din tatăl ei se afla și în casa aceasta. Măcar o pictură scăpase de furia bunicii.

Moose își drese glasul.

— În câteva săptămâni, afacerile noastre vor merge mai greu pe durata verii și vom veni la tabără. Dar mai întâi, eu și Fig trebuie să facem ce avem de făcut pe lângă ranch. Nu te așteptam, Maya. Dar suntem negreșit bucuroși că ești aici.

— Payton e deja acolo cu Vi, spuse Fig.

Ochii Mayei scânteiară.

— O fată?

— Nu, spuse Fig. Și, de dragul tău, îmi pare rău că nu e. Payton, vărul tău, este nepotul meu în vârstă de

zece ani. Vezi tu, cu câțiva ani în urmă, fiul meu s-a căsătorit cu o văduvă cumsecade care avea deja trei băieți. Apoi a apărut Payton. Nu mă înțelege greșit. Îi iubim pe toți, dar frații lui mai mari l-au învățat toate năzdrăvăniile de pe fața pământului și, pe lângă asta, nu stă locului o clipă. Vine aici în fiecare vară de la ranchul lor din Colorado, pentru a petrece timp cu noi. Și pentru a le lăsa timp părinților săi să își tragă sufletul.

Maya oftă. Va fi la fel ca acei doi frați care locuiau vizavi, pe Altadena Lane, care nu păruseră interesați de altceva decât să se ia la trântă pe peluza din fața casei, să prăjească frunze cu lupa și să scuipe în șanț? În plus, Maya nu era pregătită să părăsească această casă. Voia să absoarbă toate micile detalii ale vieții mamei sale. Voia să stea și să privească îndelung la pictura pe care o făcuse tatăl ei. Ce putea spune pentru a-i convinge să o lase să mai stea?

— O, este în regulă. Nu trebuie să mă duceți încă acolo.

Încercă să vorbească pe un ton degajat și calm.

— Vă voi aștepta și pe voi. Puteți să munciți în timpul zilei, iar eu voi sta cuminte aici. Nu voi scoate nici măcar un deget afară. Sunt cât se poate de obișnuită cu asta și pot fi de mare folos. De fapt, eu făceam toate treburile casei la bunica: curățenia, rufele, spălatul dușumelelor, ba chiar și găteam. Aș putea freca dulapurile acelea, ba chiar aș putea curăța vatra din cealaltă cameră. Este de-a dreptul murdară și ajung la ea cu ușurință dacă urc pe un taburet. Apoi putem merge cu toții spre… frontieră… împreună.

— Prrr! Stai jos și mănâncă micul dejun, spuse unchiul Fig, așezând o farfurie în fața ei și bătând-o pe cap cu mănușa de bucătărie. Eu sunt cel care se ocupă de toate aici.

— Nu te putem lăsa singură toată ziua, spuse Moose. Nu cu inima împăcată. Iar mătușa ta Vi abia așteaptă să petreacă nițel timp cu tine.

Maya privi de la Moose la Fig, încercând să se gândească la o minciuna convingătoare. Își puse coatele pe masă și își sprijini bărbia în palme, ciupindu-și obrajii pe ascuns și încercând să-i facă să

pară îmbujorați. Poate că o vor lăsa să rămână acasă până când își va recăpăta culoarea. Făcând ochii mari, cu o expresie sinceră, spuse:

— Nu cred că ar fi prudent să mă duceți acolo încă… ținând cont de boala mea.

Moose și Fig se priviră nedumeriți.

— Boala ta? întrebă Moose.

— Da. Am… boala aceea pe care o au oamenii atunci când sunt sus la munte. Mi-ai spus aseară că suntem la o altitudine de peste *două mii* de metri.

— Rău de înălțime? întrebă Fig. Te doare capul? Te simți amețită? Ar fi bine să bei multă apă.

— Da! Rău de înălțime și, într-adevăr, m-am simțit amețită când m-am trezit. Sunt din Pasadena, adică practic de lângă ocean, ceea ce înseamnă la nivelul mării. Acum că sunt aici, simt că urmează să mă apuce o durere de cap insuportabilă. Și poate voi face febră – își lipi teatral dosul palmei de frunte. Mi se face rău de câte ori merg la munte. Bunica mă ducea la schi în fiecare februarie în California, la Snow Summit, și întotdeauna mă apuca. Nu puteam să plec de acolo până când nu-mi trecea complet și de obicei dura cam… cel puțin două săptămâni.

Fig își acoperi gura cu mănușa de bucătărie întorcându-se la plită.

Moose se frecă pe bărbie cu degetul mare și arătător, rumegând ce spusese Maya.

— Ei bine, este, într-adevăr, o problemă. Dar mătușa Vi va fi foarte dezamăgită dacă nu venim cu tine în după-amiaza asta și încercăm să nu o supărăm dacă se poate. Și, știi, Maya, mama ta și-a petrecut toate verile în copilărie în tabără cu Vi. Suntem cât se poate de siguri că ăsta e motivul pentru care mama ta dorea să îți petreci verile aici… Ca să poți avea parte de aceeași experiență. Nu ne vom împotrivi dorințelor părinților tăi, mai ales că bunica ta a făcut deja asta mulți ani la rând – ochii lui Moose se umeziră și îi tamponă cu un șervet. Sper că înțelegi.

Maya nu mai văzuse niciodată un bărbat care să plângă atât de ușor și asta o stânjenea, făcând-o să fie puțin geloasă. Umerii îi căzură și încuviință resemnată.

— Nici măcar nu știu să călăresc.

— Mătușa Vi te va învăța să călărești cât ai zice pește, spuse Fig. La fel cum i-a învățat pe mama ta și pe Payton. Membrii familiei Limner au fost născuți să călărească. Cu toții îndrăgim călăritul. Mătușa Vi este nițel încăpățânată și totul trebuie să fie așa cum vrea ea, dar este cea mai bună călăreață din țară. Deja am dus caii la tabără pentru perioada verii. Îl vei călări pe Seltzer.

— Seltzer?

— Un dereș albastru frumos, spuse Moose. Mătușa Vi a făcut nenumărate călătorii cu el și e blând și de încredere.

Maya cercetă afinele din clătite. În mintea ei se învălmășeau o grămadă de gânduri: o mătușă încăpățânată, pe care doi bărbați în toată firea nu voiau să o supere, un văr care învățase toate năzdrăvăniile de pe pământ, sălbăticia aceea în care ar putea dispărea fără ca nimeni să o mai vadă sau să mai audă vreodată de ea și animalele care conduseseră la dispariția părinților ei. Și cuvântul acela care i se înșurubase în inimă. *Călătorii.* În timp ce învârtea baconul în farfurie, trupul îi trepida, cu un amestec de groază și entuziasm.

— Ai face bine să mănânci tot, spuse Fig. Apoi mergi sus și ia-ți lucrurile. Va trebui să încărcăm camioneta imediat după micul dejun și să pornim la drum.

După ce termină de mâncat, Maya îi lăsă pe Moose și pe Fig la cafea. Ieși pe ușa batantă și, în timp ce o închidea în urma ei, se opri de partea cealaltă pentru a asculta.

— Încerc să mi-i imaginez pe ăștia trei acolo, împreună, spuse Fig. Doamne Dumnezeule! Vi și Payton s-ar putea să-și fi găsit nașul.

Moose râse înfundat.

— Sau să și-l fi găsit Maya.

11

Maya stătea în cabina camionetei între Moose și Fig cu cutia ei de cai în poală. Golly se cuibărise în poala lui Fig, cu capul atârnat pe fereastra mașinii. În aer pluteau șomoioage de păr de câine și, din când în când, picături din balele animalului luate de vânt se întorceau pe chipul Mayei. Tușea, pufnea și își freca obrajii, dar nici Moose, nici Fig nu păreau tulburați de posibila ei alergie la câini.

Conduceau pe platoul înalt al deșertului de aproape două ore. Unchiul Fig povestea ca un ghid turistic, arătând spre o fermă de lame, spre un elan adevărat care stătea pe marginea unui pârâu, spre câteva turme de cerbi catâr și un vultur pleșuv.

— Vezi tufișul ăla cu flori galbene din stânga ta? Este un arbust numit *Chrysothamnus nauseosus.* Cuvântul *nauseosus* se referă la gustul său groaznic. Știi ce avem chiar aici în Wyoming, specific Vestului American? *Antilocapra americana,* o specie de antilopă. Seamănă cu o căprioară și totodată cu o capră. Bineînțeles, multe din plantele pe care le avem aici sunt o varietate sau alta de pelin, precum *Artemisia tridentata.*

Unchiul Fig flutură brațele prin cabină, arătând spre oceanul nesfârșit cenușiu-verzui care atingea orizontul de o parte și de alta.

— Observi că bunicul tău tace? Asta pentru că nu-și amintește nici măcar o denumire din latină.

— Nu-i adevărat. Îl las pe unchiul Fig să se laude. N-aș putea strecura nici măcar o vorbuliță și să vreau, din moment ce nu-i tace gura nicio clipă. În familie, cineva trebuie să fie tăcut și puternic, iar altcineva să aibă gura mare.

Maya întorcea capul de la unul la altul. Să stai între Moose și Fig era ca și când ai fi încercat să urmărești o minge de ping-pong la un meci, atât de ușor zburau replicile de la unul la altul când se tachinau.

— Știu denumirea latinească a bizonului, spuse Moose. Vrei să îl auzi, Maya?

Ea încuviință din cap.

— *Bison bison.*

Fig se plesni peste picior.

— Asta-i singura pe care și-o amintește.

Maya își reținu zâmbetul.

— Avem o mulțime de lucruri exotice aici, Maya, spuse Fig. Nu trebuie decât să fii atentă și vei avea de ce să te bucuri.

— Aveți cai fantomatici? întrebă ea.

Unchiul Fig privi spre ea.

— Ei bine, nu am mai auzit de asta de ceva vreme. Sigur. Noaptea, când nu e lumină decât de la lună, dar nu prea multă, doar petele albe ale cailor bălțați sunt vizibile. Pare că plutesc. Oamenii care i-au văzut spun că le dau fiori. Dacă sunt fantomatici sau nu depinde de privitor, spuse el făcându-i cu ochiul.

Moose clătină din cap spre fratele său și încetini mașina pentru a coti pe un drum forestier lung. Camioneta înaintă cu grijă, evitând gropile și denivelările. Un iepure de câmp le tăie calea. Vântul se înteți și începu să șuiere prin cabină.

Când Maya credea că drumul și pelinul nu se vor mai termina niciodată, văzu o rulotă veche și rablagită, în poiența dintre două dealuri.

— Acolo este tabăra?

Unchiul Fig râse.

— Nu. Nu te-am lăsa noi în rabla aia. E un loc în care am ridicat tabăra cu ani în urmă, dar era un pic prea departe de râu. Folosim rulota ca spațiu de depozitare acum.

Luară o curbă. Moose opri camioneta în mijlocul drumului.

— Maya, uită-te acolo, spuse el, arătând pe fereastră. Acolo este *remuda*[6] mătușii Vi. Ai mai auzit cuvântul ăsta? Înseamnă un grup de cai. Alege unul din grupul ăsta în fiecare zi, alternând caii, ca să nu îl obosească prea tare sau să îl rănească pe vreunul dintre ei, mai ales atunci când călărește pe distanțe lungi.

Maya se strădui să privească în depărtate. În stânga, într-un țarc portabil, văzu cinci cai. În îngrăditura de lângă acesta se afla un cal care stătea singur. În fața țarcurilor se întindea o pășune, traversată de o potecă bătucită.

Golly scânci. Unchiul Fig deschise portiera din dreapta ca să poată alerga înainte.

— Haide, spuse Moose. Să coborâm și să salutăm lumea.

Maya coborî în grabă din camionetă și dădu fuga la țarc, prinzându-se de barele laterale. Fermecată, privi la caii care umblau agale, aproape în reluare, cu capetele lor mult mai mari decât își imaginase vreodată și corpurile masive și impunătoare. Dădeau din coadă, alungând muștele. Coamele săltau și mușchii zvâcneau. Nările le trepidau când suflau și forăiau. Ochii lor enormi o priveau calmi. Un cal se rostogolea pe pământ, cu picioarele în aer, legănându-se încolo și încoace și ridicând un nor de praf. Alt cal făcu același lucru, ca și când s-ar fi inspirat de la primul.

Maya zâmbi. Se tăvăleau în praf ca să țină muștele departe. În urma numeroaselor vizite la bibliotecă memorase o mulțime de detalii despre cai. Dar toate pozele la un loc, din toate cărțile, nu se comparau cu realitatea, acum că îi vedea de aproape. Făcu ochii mari și nu îndrăzni să clipească, ca nu cumva imaginea pe care o avea dinainte să dispară.

Moose veni în spatele ei și arătă spre trei cai roșcați, cu coame negre.

— Cei trei sunt Russell, Catlin și Homer. Caii cu roba roșcată se numesc murgi.

— Știu, spuse Maya.

— Iar Audubon este calul cu robă deschisă de acolo – Moose arătă spre un cal care se adăpa dintr-un jgheab larg. Știi cum i se spune pentru că are culoarea aia?

— Este sur, spuse ea arătând spre calul mare și cenușiu. Iar acela este Seltzer, dereșul albastru. Dar nu e tocmai albastru. Este negru cu alb, amestecat, și pare să aibă o nuanță gri-albăstruie. Știai că dintre toate mamiferele terestre caii au cel mai mare glob ocular?

— Ei bine, chiar te pricepi la cai, spuse Moose.

— Nu i-am văzut decât în cărți. Sunt mult mai… copleșitori în carne și oase – Maya arătă spre calul separat de ceilalți. Iar acela este roib, nu-i așa?

Moose încuviință.

— Roib clasic, pentru că totul e roșcat: roba, coama și coada. Ăla-i Wilson, calul pe care îl călărește

Payton. Nu știu de ce stă izolat. Va trebui să o întrebăm pe mătușa Vi. Haide să mergem. Vei avea destul timp să cunoști caii mai târziu. Ar fi bine să mergem la tabără înainte să vină să ne caute.

Șovăind, Maya se desprinse în cele din urmă. În camionetă, se așeză în genunchi pe banchetă și privi prin lunetă. O vedea pe mama ei acolo, cățărată pe țarc sau stând în camionetă cu Moose și Fig. Încercă să și-l imagineze și pe tatăl ei, dar era dificil să și-l închipuie altundeva decât la brațul bunicii, îmbrăcat în costum. Se simțise cum se simțea ea acum? Uimit că exista un loc atât de vast?

Când caii dispărură din raza ei vizuală, Maya se întoarse și văzu tabăra întinzându-se dinaintea ei. Între o coamă stâncoasă de munte și unduitorul râu Sweetwater, ale cărui maluri erau flancate de un desiș de sălcii, se cuibărea o vale. Maya se uită la corturile de indieni, precum cinci mici coifuri de petrecere împrăștiate pe un tăpșan îndepărtat de iarbă. Când camioneta se apropie, văzu două corturi cu patru pereți, așezate alături, cu partea din față ridicată. Unul era plin cu de-ale gurii: o cămară cu conserve, rafturi de lemn pe care erau înghesuite oale, cratițe și turnuri întregi de vase. Drapelul american flutura, ancorat de o creangă. În celălalt cort se afla un birou improvizat dintr-o foaie de furnir așezată peste două capre de tăiat lemne, în spațiul de lucru erau răsfirate o grămadă de reviste și rapoarte. Pe colțurile biroului se înălțau teancuri de manuale. În colțuri se zăreau diagrame și hărți făcute sul.

În mijlocul celor două corturi, un ceaun din fier turnat era așezat pe un trepied, deasupra unui foc, împrejmuit cu tablă ondulată. Micul foc era înconjurat de cinci scaune albe de plastic, care păreau să aștepte vesele vizitatori gata să ia loc.

Fig arătă spre cortul-birou.

— Acolo studiază Vi și își scrie articolele. Majoritatea acelor cutii din dosul camionetei trebuie să ajungă la birou. Îi place să aibă cărțile și hârtiile lângă ea, oriunde s-ar duce. Și, că tot vorbeam de lup, iat-o.

O femeie înainta grăbită printre sălcii, apropiindu-se de ei, cu un buchet de flori sălbatice în brațe.

— Mi s-a părut mie că aud camioneta!

Moose opri motorul și coborâră din cabină.

Mătușa Vi purta blugi, cizme cu tocuri joase, o cămașă albă curată, cu mâneci lungi și un batic roșu legat la gât lejer, ca un colier. Îi ignoră pe Moose și pe Fig și o apucă pe Maya de brațe, ținând-o s-o poată privi mai bine.

— În sfârșit a venit fata, spuse ea. O trase într-o îmbrățișare, legănând-o dintr-o parte în alta.

Maya nu-și amintea când mai primise o îmbrățișare atât de lungă și când fusese strânsă atât de tare și, chiar dacă își lăsă brațele să atârne pe lângă corp, se trezi lăsându-se cuprinsă de îmbrățișarea mătușii Vi.

— Pun pariu că frații mei nesuferiți ți-au umplut capul cu tot felul de prostii despre mine. Mă bucur să am o mânză alături ca să ținem piept la toate trăznăile lor. Îi dădu drumul Mayei, îndesându-i buchetul în mâini.

Era greu de crezut că mătușa Vi, Moose și Fig erau frați, căci ea era scundă, iar ei înalți. Pălăria ei de soare avea boruri gigantice, care îi umbreau umerii și era strânsă cu un șiret. La fiecare câteva momente, borurile se umflau de la vânt, amenințând să o ridice de la pământ. Vântul își făcu în curând de cap, iar pălăria îi căzu pe spate, atârnând și răsucindu-se, ținută în loc de șiretul de piele. Avea același păr roșcat ca unchiul Fig, tuns aproape la fel de scurt, și ochii violeți ai familiei, dar ai ei erau accentuați la colțuri de riduri albe fine de expresie.

Mătușa Vi bătu din palme și spuse:

— Cine prinde aripi de la vântul ăsta? Eu una, sigur da! Maya, semeni atât de tare cu mama ta că este tulburător. Golly-fetiță, nu te mai învârti în cercuri și șezi!

Câinele se supuse imediat.

— Fig și Moose, dacă nu vă deranjează, aș avea nevoie să-mi aduceți niște lemne. Le pot sparge mai târziu. Unde este Payton? Payton! L-am trimis la râu și încă nu s-a întors.

Se grăbi spre camionetă, ridică o cutie și începu să ducă proviziile la cort.

Maya rămase în mijlocul agitației ținând florile în mână. Se învârti ușor în cerc și ridică privirea spre cerul nemărginit și cavernos. Zările de deasupra erau mult mai întinse decât pământul de sub picioare, iar orizontul părea să fie de necuprins. Fără un zid alb care să-i definească granițele, va ști vreodată când dispărea de sub ochii cuiva?

Mătușa Vi ieși dintr-un cort, îndreptându-se spre camionetă după alte provizii.

— Maya, nu te lăsa înghițită de cer. Pune florile alea într-un borcan din cortul-bucătărie. Latrina este în spatele acelor copaci. Așa îi spunem pe aici toaletei din cort. Probabil că ai nevoie după atâta drum. Cortul în care vei dormi este acolo – arătă spre un cort izolat, sub coama muntelui. Ia-ți valiza din camionetă și du-o în cort. Apoi, stai pe unul din scaunele alea și relaxează-te până vom pregăti cina. Astă-seară ești oaspete. De mâine va fi altă treabă, spuse ea grăbindu-se să o ia din loc.

Maya privi țintă după mătușa Vi, intrigată de exuberanța ei, de felul în care mai degrabă alerga decât mergea și de ochii pătrunzători care scânteiau de entuziasm. Puse florile într-un borcan cu apă și se îndreptă în direcția indicată de femeie. Găsi o potecă bătătorită în iarbă, care se oprea într-o mică poiană, împrejmuită de un pâlc de tufișuri.

Latrina era un alt cort de indieni, cu o cutie de lemn supraînălțată pe post de scaun de toaletă și un sul de hârtie igienică pe un cui de lemn răsturnat. Maya legă cele opt șireturi ale ușii cortului pentru a-și asigura intimitatea, apoi se întoarse spre toaleta improvizată. Strâmbă din nas și ezită. Simți iarba și pământul umede și moi sub cizme și speră că era de la apa subterană. Nu se simțea în largul ei, dar nu prea avea de ales.

Când desfăcu ultimul șiret al cortului, gata să iasă, ceva șuieră și zbură în viteză pe lângă ea.

— Cine este acolo? strigă.

Auzi un șuierat, apoi un șir de detunături care îi spărgeau timpanul, ce păreau a suna ca și când s-ar fi tras cu pușca. Își acoperi urechile și țipă. Trăgea cineva în ea?

Se aruncă pe burtă, căzu prin deschizătură și ateriză cu fața în jos pe pământul moale.

12

Un băiat se îndoi de mijloc de atâta râs.

— O, ce amuzant a fost…

Se învârtea de colo colo, hohotind de râs și arătând spre ea.

— Uită-te la tine! Ești plină de noroi! O, a fost grozav. Absolut grozav – se lăsă la pământ și începu să se tăvălească de râs. Nu mai pot, râd de-mi dau lacrimile – se ridică încet, oftă și își șterse lacrimile din ochii de-un albastru închis. Hei, eu sunt Payton.

Maya scuipă iarba umedă și se întoarse. Așadar, acesta era vărul ei. Nu se afla în preajma lui Payton decât de un minut, dar își dădea deja seama că era o pacoste și nu îl plăcea. Își miji privirea, uitându-se la el cu atenție. Avea o figură rotundă, cu gropițe în ambii obraji, era mai scund decât ea, dar nu cu mult, și voinic. În părul răvășit de la cât se agitase avea fire de iarbă. Purta blugi, cizme și o bluză de trening pe care scria COWBOY UP! Se întoarse și se îndreptă înapoi spre tabără.

El dădu fuga pe urma ei.

— Hei! Am *spus* că sunt Payton! N-ai de gând să-mi răspunzi? Unde-ți sunt manierele? Nu aveți așa ceva acolo de unde vii? Nu este politicos să nu saluți.

Maya nu se opri din mers.

El alergă să țină pasul cu ea, apoi se întoarse, fugind cu spatele alături de ea.

— Au fost doar niște artificii. Și nu au făcut *chiar atât* de mult zgomot. Nimeni nu le poate auzi de la distanța asta de tabără. O, știu. O să mă pârăști, nu-i așa? Am știut că ești o pârâcioasă din momentul în care ai coborât din camionetă. Asta îmi trebuia aici, o fată proastă căreia nu-i tace fleanca – ridică vocea, cu un ton disprețuitor prefăcut. „Mătușă Vi, mătușă Vi, băiatul acela rău a aruncat cu artificii în mine.” Asta ar fi lucrul cel mai dezgustător.

În cele din urmă se întoarse, o luă înainte, apoi reveni pentru a ține pasul cu ea. Maya nu mai văzuse niciodată pe cineva atât de agitat, care să nu stea locului o clipă, înainte să ajungă la tabără, încetă să o

mai urmărească și o apucă spre țarcuri. Bun, se gândi ea. Cu cât stătea mai departe, cu atât era mai bine.

Se îndreptă spre camionetă, își luă valiza și cutia cu cai și se duse spre cortul ei. După ce intră, legă foaia de la intrare.

În cort mirosea a aer stătut și era gol, în afară de o saltea de burete pe dușumeaua de pânză, un sac de dormit, o pernă și o stivă de haine. Maya despături două baticuri, o vestă matlasată, câteva perechi de pantaloni scurți, blugi și câteva tricouri. Hainele nu erau noi, dar când le lipi de corp păreau a fi mărimea potrivită. Ridică jacheta antivânt la piept. Era mult prea mare, dar când văzu numele mamei ei scris pe etichetă, nu-i mai păsă. Și, deși nu-i era frig, și-o puse, mângâie mânecile și se întrebă dacă celelalte haine îi aparținuseră tot mamei ei. Privi prin încăperea sub formă de con, trase aer adânc în piept și se gândi la bunica. Ar fi fost de-a dreptul îngrozită de condițiile acestea. Dar mama Mayei își dorise asta pentru fiica ei, iar tatăl său fusese de acord. Trebuia să fi fost ceva minunat aici. Legă foaia cortului care ținea loc de fereastră, scoase câțiva cai de jucărie și se uită afară. Ținând un căluț în dreptul geamului, șopti:

— Ce are atât de special locul acesta?

Mâncară în jurul focului: porumb și pui, fructe și cartofi. Moose și Fig spălară vasele într-o cadă mare cu apă de la râu, care fusese încălzită într-un ceaun gigantic, în timp ce mătușa Vi făcea curățenie în cămară. Soarele se scufunda dincolo de orizont, iar cerul era brăzdat de nuanțe de roz, portocaliu și albastru. Maya stătea față în față cu Payton, care se așezase lângă foc, răsucind o pană în mână.

— Colecționez pene. Asta e de la o coțofană. Acasă am cam cincizeci, diferite. Așa că, dacă vezi vreuna, dă-mi de veste și îți voi spune dacă o am deja sau nu.

Maya privi țintă în foc.

— Apropo, ai călărit vreodată vreun cal?

Maya întoarse privirea. Fig, Moose și mătușa Vi erau încă ocupați.

— Sigur, răspunse ea. De multe ori.

— Călăresc de când eram mic, spuse Payton. Am doi cai acasă și am câștigat tot felul de premii la

juniori, la cursele de viteză printre butoaie. Ai mai campat vreodată?

Ea oftă și își dădu ochii peste cap.

— Am mers în tabere de vară în fiecare an la Big Bear Lake. Era foarte distractiv pe parcursul zilei cu toate activitățile acelea grozave: înotam, mergeam în drumeții și făceam lucru manual. Am dormit în corturi până a venit ursul acela…

— Ursul? întrebă Payton aplecându-se înainte.

— Da. A venit un urs în tabăra noastră, în toiul nopții, și ne-a mâncat toată mâncarea, iar apoi a distrus complet cortul conducătorului taberei. Este absolut un miracol că a supraviețuit, căci ursul a sfâșiat cu totul pânza cu ghearele. După asta, ne-au mutat în cabane.

— Uau. Presupun că de-asta se numește Big Bear Lake[7], hm? Eu vin aici în tabără în fiecare vară, dar nu vedem urși de obicei. Sunt pume prin împrejurimi, la poalele colinelor, care caută cerbi catâr sau antilope. Când găsesc câte una, o urmăresc și apoi o ucid și încearcă să o ascundă, ca să poată reveni mai târziu să mănânce din nou. Apropo, ai simțiți vreodată un cutremur? Pentru că am auzit că au loc cam la fiecare două luni acolo unde locuiești tu.

Maya se forță să zâmbească.

— De fapt, au loc o dată la două *zile.* Trebuie să fixăm totul în casă, altfel o ia razna și se împrăștie peste tot. Și avem balustrade, în caz că mergi pe stradă și este un cutremur să ai de ce să te prinzi. Odată, eram la etaj și a venit cutremurul și până să se termine m-a dat de-a dura până la parter. Este extrem de incitant și extraordinar de periculos.

— Chiar? Trebuie… trebuie să lipsești de la școală?

— O, desigur. Pentru că toate clasele sunt un dezastru după cutremur și trebuie să așteptăm până se face curățenie. În fiecare an, în iunie, trebuie să recuperăm toate zilele pe care le-am pierdut din cauza cutremurelor. Știi, zilele cu cutremure.

— La fel cum recuperăm noi zilele în care ninge. Ai fost rănită vreodată într-un cutremur?

Înainte să apuce să răspundă, mătușa Vi, Fig și Moose își reluară locurile, cu cănile de cafea în mână.

— Despre ce vorbiți voi? întrebă Vi.

— Maya îmi povestea despre cutremure, spuse Payton.

— Ai simțit vreodată unul? întrebă Moose.

— Nu tocmai, răspunse fata.

Payton sări în scaun.

— Dar tocmai ai zis…

Maya îl întrerupse.

— Bunica mi-a spus că am dormit în timpul unuia, dar nu a provocat pagube.

Mătușa Vi privi de la Maya la Payton.

— Bine atunci. Payton, ce-ar fi să dai fuga până la cortul meu să-mi aduci chitara?

— Bucuros, răspunse băiatul, aruncându-i Mayei un zâmbet răutăcios și înghiontindu-i scaunul în timp ce trecu pe lângă ea.

— Să nu zăbovești, Payton, strigă Moose. Se întoarse spre mătușa Vi. Cui vrei să pun piedică și să îl las la păscut în seara asta?

— Nu lui Wilson, răspunse mătușa Vi. Dar lui Seltzer și Catlin le-ar prinde bine o noapte la aer.

— Ce înseamnă asta? întrebă Maya.

— Las doi cai afară în fiecare seară, să pască în jurul taberei, spuse mătușa Vi. Le pun o piedică, fără să o strâng prea tare, la picioarele din față, ca să facă doar pași mici. Se pot deplasa destul de bine, dar nu ajung prea departe. Le pun o talangă ca să știm unde sunt și pentru că, să fiu sinceră, îmi place sunetul. E oarecum liniștitor să aud clinchetele acelea noaptea.

— Care e treaba cu Wilson? De ce a fost separat de ceilalți? întrebă Fig.

— Face asta în fiecare vară când îl scot la aer. L-am lăsat cu ceilalți câteva zile, dar când încerc să scot un alt cal pe poartă, apare și el, încercând să se fofileze. Ieri s-a strecurat și a luat-o la goană mai bine de un kilometru jumătate până să îl prind. Îl voi ține separat până se obișnuiește cu noile împrejurimi și pot avea încredere că nu o ia la picior. Dacă i-aș pune piedică, ar merge toată noaptea și nu se știe unde ar ajunge până dimineața. Payton va trebui să țină poarta aia încuiată sau s-ar putea ca Wilson să ajungă în California.

Payton se întoarse, cărând o cutie neagră și un caiet cu cântece.

Din momentul în care mătușa Vi deschise cutia și scoase chitara arămie, se transfigură complet. În timp ce o acordă, căpătă un aer nostalgic și visător. Își trecu degetele pe deasupra corzilor și fredonă, pregătindu-și vocea, apoi răsfoi caietul până se hotărî asupra unei pagini.

— Iată un cântec pentru Maya. Era preferatul lui Ellie.

Avea o voce plină și suavă și cânta încet, cu glasul pătruns de melancolie.

> Down in the valley, the valley so low
> Hang your head over, hear the wind blow
> Hear the wind blow, dear, hear the wind blow
> Hang your head over, hear the wind blow.
> Roses love sunshine, violets love dew
> Angels in heaven know I love you
> Know I love you, dear, know I love you
> Angels in heaven, know I love you.[8]

Maya îl auzi pe Moose trăgându-și nasul. Privi pe furiș la el și văzu că își scosese batista. Știa ce simțea. În timp ce cântase mătușa Vi, își mușcase buza din răsputeri pentru a ține în frâu dorul de mama sa.

Mătușa Vi întoarse câteva pagini din carte și începu un alt cântec. Cântă despre iubiri pierdute, oameni care mureau și drumuri solitare. Melodiile se potriveau cu starea lor, cu jăratecul care pâlpâia în foc, cu liniștea care se așternea și cerul enorm tot mai întunecat.

Când termină, până și Payton păru mai calm.

— Promiți că vei cânta în fiecare seară, mătușă Vi?

— Mă voi strădui, Payton. Privi spre Maya. Încerc strunele în fiecare seară. Dar când am inima grea, cânt doar la chitară și nu găsesc puterea să-mi aud vocea. Au fost câțiva ani după ce mama ta… când nu am cântat deloc.

Mătușa Vi se grăbi să pună chitara deoparte.

Fig se ridică și se întinse. Golly făcu același lucru.

— A cam venit vremea… Eu și Moose vom pleca devreme, Maya, așa că ne vedem peste câteva săptămâni. Distracție plăcută cu Seltzer, *Equus*

caballus al tău. Payton, mi se pare că te-a luat un pic frica. Ai face bine să dormi cu mine în seara asta.

Payton zâmbi larg și încuviință.

— Noapte bună tuturor. Haide, Golly. Unchiul Fig și câinele său se îndreptară spre râu.

Moose ațâță jăraticul.

— Vi, mă ocup eu de cai. Când trecu pe lângă scaunul Mayei în drum spre țarcuri, o atinse pe creștet, spunând: Nu credeam că se va întâmpla vreodată… să fii cu noi la Sweetwater. Și îmi pare tare rău că trebuie să plec atât de curând. Dar ne vom întoarce cât ai zice pește. Noapte bună, păsăruică-Maya. Nu te deranjează dacă îți spun așa, nu?

Ea clătină din cap – nu o deranja deloc.

— Ei bine… în regulă atunci. Mă duc la culcare.

Dispăru în întuneric.

Mătușa Vi îi arătă unde dormea fiecare. Corturile lui Moose, Fig și Payton erau cele mai apropiate de râu; al mătușii Vi era într-o poieniță, dincolo de focul de tabără; al Mayei era și mai departe.

— Dacă ai nevoie de ceva, nu trebuie decât să strigi și vin în fugă. Dimineață, dacă nu sunt în tabără, ia-ți ceva de mâncare. Găsești fulgii de ovăz pe grătar, deasupra focului. Apoi vino să ne întâlnim la țarcuri. Și, Maya, Moose are dreptate. Ne-ai lipsit și suntem foarte bucuroși că ești aici.

Payton sări de pe scaun și, în grabă, îl răsturnă, laolaltă cu cel de lângă. Le îndreptă repede și o luă din loc, strigând:

— Noapte bună, mătușă Vi.

— Noapte bună, Payton, răspunse ea. Apoi, mai încet: Băiatul ăsta are nevoie de un câmp larg și de un cal nărăvaș ca să-l stoarcă de puteri. Maya, cred că ți-ai dat seama că Payton nu-și prea găsește locul. Nu sunt sigură cine așteaptă vara mai mult – el sau familia sa. Îi dădu fetei o lanternă. Somn ușor.

— Mulțumesc, răspunse Maya, privind spre mătușa Vi care se îndepărta.

Se întoarse spre cortul ei și își dori să nu fie atât de departe de celelalte. Păși ezitant, urmând fasciculul de lumină. Era înconjurată de întuneric. Încercă să se convingă că era liniște și pace, dar în minte i se

insinuară poveștile bunicii despre copii care dispăreau în noapte. Se clinti o umbră. Pocni ramura unei sălcii. Simți o prezență masivă în apropiere.

Din tufișuri se auzi un mârâit gutural.

Îngheță și răsuci lanterna, dar nu văzu nimic. Se întoarse pe călcâie și, în cele din urmă, în lumina lanternei apăru Payton rânjind cu gura până la urechi.

— Te-am speriat?

Maya strânse din dinți și îl ocoli, îndreptându-se spre cortul ei.

Strigă după ea cu vocea lui prefăcută:

— Toată lumea se bucură că ești aici… Maya în sus, Maya în jos… Dar să știi că eu *nu* sunt încântat de venirea ta.

Ea se strecură în cort, legă foaia de la intrare, își scoase cizmele și se băgă în sacul de dormit, complet îmbrăcată. Stinse lanterna.

Simți o vietate mișcându-se peste picioarele ei! Tresări și încercă să se retragă. Dar părea să fie peste tot. Maya sări în picioare și se împiedică în sacul de dormit care o ținea strânsă ca pe o mumie. În timp ce se zbătea pe dușumeaua cortului, piciorușele mici și reci îi trecură peste mâini. Țipă:

— Mătușă Vi!

Când aceasta desfăcu în cele din urmă șireturile de la intrarea în cort și intră grăbită, o găsi pe Maya stând nemișcată și ținând lanterna asupra unui șoricel din colțul cortului.

— Maya… e doar un șoarece. Un șoricel de câmp care nu îți poate face rău – mătușa Vi alungă șoarecele din cort. Se pare că Payton se ține iar de șotii. Nu îți face griji. Nu poate intra din nou înăuntru.

— Ești… ești sigură?

— Cortul are fermoar sub legăturile alea, spuse mătușa Vi. Închide-l bine și nu poate intra nimic înăuntru.

În câteva momente, se auzi sunetul lăbuțelor cățărându-se pe exteriorul cortului. Mătușa Vi întinse mâna și pocni partea laterală a pânzei. Maya auzi un mic chițăit și un bufnet când șoarecele se izbi de pământ. Răsuflă ușurată.

— Voi sta de vorbă cu Payton, bine? spuse mătușa Vi.

Maya încuviință și trase fermoarul cortului după ea. Inspectă fiecare găurică din tot cortul și interiorul sacului de dormit. Apoi se strecură adânc în coconul său matlasat, întrebându-se dacă era posibil să îi pună piedică de cai lui Payton.

13

Maya urmă poteca de-a lungul movilei de pământ și ieși în câmpul unde se aflau caii. Se opri. Iarba scânteia încă de rouă, iar în aer plutea un miros dulce-ierbos, de fân umed. Când se apropie de țarcuri, câțiva cai ridicară capul și nechezară.

Își îndreptă baticul la gât, își strecură mâinile în buzunarele desfăcute ale vestei și șopti:

— Voi călări un cal. Un cal adevărat.

Simți un val de entuziasm amestecat cu neliniște inundându-i mintea și stomacul. Va fi la fel să călărească, ca atunci când citea despre cum este să faci asta?

Un recipient de plastic albastru aflat la câțiva metri de țarc îi stârni curiozitatea și se opri, ridicând capacul. Imediat, doi cai se apropiară cât putură de mult de marginea țarcului. În recipient erau un fel de grăunțe cu un miros delicios, care îi amintiră Mayei de fursecurile cu fulgi de ovăz și melasă. Luă câteva în căușul palmei și își strecură mâna printre scândurile țarcului.

— Vă plac chestiile astea?

— Maya!

Se întoarse brusc și o văzu pe mătușa Vi grăbindu-se spre ea.

— Când întinzi mâna spre un cal, mai ales dacă ai mâncare în ea, ține-o dreaptă și încordată. O mână întinsă pare mai mare. Crede-mă când îți spun că ți-ar putea rontăi degetele și nu ar fi deloc plăcut.

Maya înghiți în sec. Se întoarse din nou spre cal și își îndreptă mâna, încordând-o. Calul culese cu ușurință mâncarea din palma ei, iar buzele lui gigantice erau la fel de delicate ca obrajii unui bebeluș.

— Bun. Haide să începem. Urmează-mă, spuse mătușa Vi.

— Unde este Payton? întrebă Maya când intrară în țarc.

— După boacăna de aseară, i-am spus să rămână în tabără cât durează lecția ta. Îți ajunge un singur critic până înveți. Primul lucru pe care trebuie să îl știi este

că niciodată nu trebuie să te apropii de un cal pe furiș, direct din spate sau direct din față, pentru că nu te poate vedea de acolo. Cei mai mulți oameni se apropie de cai din partea mai apropiată, adică din stânga. Întotdeauna dă-le de veste că te îndrepți spre ei.

Maya o urmă pe mătușa Vi în țarc, făcând pași ezitanți pentru a ocoli bălegarul care se vedea ici-colo.

— Hei, Seltzer, spuse mătușa Vi. Sunt aici, băiete.

Strecură căpăstrul peste botul calului și îl prinse.

— Când conduci calul, ține frânghia la câțiva centimetri distanță de închizătoarea căpăstrului, dă-te într-o parte și mergi ca și când ai fi regina din Sheba. Nu vrei să conduci calul stând direct în fața lui, pentru că dacă s-ar speria, ar da peste tine. Poftim, ia frânghia și condu-l la băncuță.

Maya știa că voia să încerce, atunci de ce ezita? „Ia frânghia", își spuse.

Șovăi. Poate că ar fi mai bine să îi spună mătușii Vi că ar prefera să aștepte până mâine sau în altă zi.

Urmă frânghia din mâna mătușii Vi până la fața calului. Fu surprinsă de genele lungi și ochii pătrunzători, care păreau să privească prin ea, citindu-i gândurile. Era ceva hipnotic atunci când te aflai în prezența unui cal, ca și când ai fi fost sub puterea unei vrăji. Întindea mâna după frânghie? Ea era cea care îl scotea pe Seltzer din țarc, conducându-l spre băncuță? Sau era doar un vis?

— Există un cerc imaginar pe pământ, sub umărul calului, spuse mătușa Vi. Aceea este zona ta de siguranță pentru a nu fi doborâtă sau lovită cu piciorul. Poți face cam tot ce este nevoie cu un cal din punctul acela, de pe ambele părți. Acum vom țesăla zona în care punem valtrapul.

Îi înmână Mayei o țesală.

Maya imită micile mișcări circulare ale mătușii Vi cu țesala, iar apoi pe cele lungi și ample cu peria. Se uită cum folosea mătușa Vi instrumentul de curățat copitele, pentru a scoate pământul întărit, încastrat în potcoave. Apoi se ocupară pe rând de coamă și coadă.

— Vezi cum pun valtrapul pe greabăn și pe spatele lui și fixez șaua, așezând-o ușor? spuse mătușa Vi. Acum voi lăsa chinga, voi veni pe după el… voi

introduce cureaua prin inel și voi strânge trăgând ușor de mai multe ori. Acum, frâul. La primele lecții, îl voi pune pe deasupra căpăstrului, ca să te pot conduce eu, ținându-l de o frânghie.

Mătușa Vi trecu căpăstrul peste capul calului, trăgând ușor, până când calul deschise gura ca să poată intra zăbala. Fixă căpăstrul peste urechi.

— Maya, nu trebuie să ții minte totul astăzi; mă vei auzi dându-ți aceste instrucțiuni de o mie de ori, până va deveni un automatism și le vei putea face din reflex. Înțelegi?

Maya încuviință din cap. Întinse mâna și mângâie părul neted de pe gâtul lui Seltzer, coborând până la burtă. Cum stătea atât de aproape, simți o energie intensă și în același timp un calm neobișnuit, ca și când ea și calul ar fi fost cumva legați și comunicau într-o limbă străveche. Nu era de mirare că mama ei iubise caii.

Mătușa Vi o ajută să urce în șa și ajustă scărița. Mătușa Vi ținea calul de o frânghie lungă, iar Maya îl plimbă într-un cerc larg în jurul ei, întâi într-o direcție, apoi în alta. La fiecare pas, simțea legănatul din umerii lui Seltzer.

— Acum hai să încercăm un trap ușor. Apasă cu picioarele în lateral și îndeamnă-l.

— Nu va merge prea repede, nu-i așa? întrebă Maya. Pentru că, de obicei, aproape întotdeauna mă apucă migrenele dacă merg prea repede.

— Maya, te țin de frânghie. Nu voi lăsa calul să o ia prea repede sau să se îndepărteze de vreuna dintre noi.

Maya îl îndemnă, iar Seltzer prinse viteză. Simți pașii sacadați ai trapului calului. Mătușa Vi avusese dreptate. Nu era deloc rapid. Simți că o cuprinde un val de încredere, ca și când cineva i-ar fi dat o linguriță de siguranță și încredere în sine. Mai mult de o oră, fu ochi și urechi la toate instrucțiunile mătușii Vi: ai grijă încotro vrei s-o apuci. Stai dreaptă. Ține-ți călcâiele în jos. Spune „prrr” cu convingere.

După ce îi scoaseră harnașamentul lui Seltzer și îl băgară în țarc, Maya dori să simtă sentimentul acela din nou.

— Când pot să călăresc din nou? întrebă ea.

— Mâine dimineață și în fiecare zi după aceea, spuse mătușa Vi. Acum, întoarce-te în tabără. Când îl vezi pe Payton, trimite-l aici. Voi lucra cu el o vreme. E cu totul alt băiat călare. Pentru el, călăritul s-ar putea să acționeze ca un tranchilizant și vreau să găsească liniștea aceea cât mai mult posibil. Nu uita ce ai de făcut, Maya. Ia vreo zece bucăți de lemn de sub prelată și du-le în grămada de lângă foc, apoi mătură cortul-bucătărie, cortul tău și pe al meu.

Maya încuviință și se întoarse în fugă în tabără, gândindu-se că și ea era cu totul altă fată călare. Doar că pentru ea nu era un loc care aducea liniște. Era un loc care îi aducea fericire și exuberanță. Îl strigă pe Payton, dar el nu răspunse. Duse lemnele cum îi spusese mătușa Vi și privi împrejurul taberei din nou. Unde era? Merse să măture în cortul ei. Când ridică foaia de la intrare, văzu că cineva ridicase capacul cutiei cu cai. Fotografia mamei ei zăcea pe podeaua cortului. Iar figurinele dispăruseră. Maya alergă spre cortul lui Payton.

Îl găsi pe o piatră plată în spatele cortului său, la câțiva pași de râu, cu caii grămadă în jurul lui.

Ținea un cal palomino miniatural în mână.

— Gata, ai călărit poneiul? Pun pariu că nici măcar nu ai mers fără să fii ținută de sfoară.

— Nu sunt ai tăi. Dă-mi… dă-mi-i înapoi. Vocea îi tremura de furie. Unde este cel bălțat, alb-roșcat?

El căută prin grămadă și îl ridică.

— Ăsta vrei să zici?

Maya se apropie.

— Dă-mi-l!

Payton se ridică, flutură brațul înapoi și aruncă figurina alb-roșcată în desișul de sălcii.

— Nu!

Maya dădu fuga în locul unde crezuse că aterizase. Își croi drum printre tufișuri și scrută pământul din jurul malului. Îndepărtă frunzele uscate și i se păru că vede calul, dar în schimb scoase la iveală o mână de rămurele. Continuă să caute frenetic, scâncind.

— Nu o pot pierde… E tot ce mi-a rămas…

Nuielele sălciilor o plesneau peste față. Ieși de sub tufișuri, se ridică și privi la gardul viu de verdeață,

adânc și nesfârșit. Ar dura o eternitate să îl găsească. Lacrimile i se scurgeau pe obrajii acoperiți de praf, lăsând urme.

Payton veni în spatele ei.

— De ce atâta tevatură?

Își șterse lacrimile și se întoarse spre el, încleștându-și și descleștându-și pumnii.

— Era… era al meu…

Payton îi spuse pe un ton zeflemitor:

— Dacă ești atât de tristă și nu îți place locul ăsta, ai face bine să îi spui mătușii Vi. Pentru că am auzit-o vorbind cu Moose de dimineață și zicea că atunci când se întoarce, dacă e prea mult pentru tine locul ăsta, te va duce înapoi la fermă. Nu-i așa că-i grozav? Poți pleca. Nu trebuie decât să îi spui mătușii Vi că urăști locul ăsta. Atunci poate că lucrurile ar reveni normal, doar eu și bunicul Fig, unchiul Moose și mătușa Vi.

Se întoarse și o luă la goană.

Maya dădu fuga la piatra plată, adună caii rămași în batic și o apucă spre tabără, strângând bocceluța la piept. O podidiră lacrimile din nou. Murmură printre dinți.

— Nu urăsc locul acesta. Te urăsc… pe *tine.*

— Ești foarte tăcută astă-seară, Maya, spuse mătușa Vi. Nu ai ieșit din cort toată după-amiaza și abia dacă te-ai atins de cină.

Payton se aplecă în scaun, rostind cu glas prefăcut îngrijorat.

— Da, Maya, ești bine?

Fata se trase mai bine în jachetă. Lui Payton i-ar plăcea la nebunie să o vadă plângându-se mătușii Vi, dar nu avea de gând să îi dea această satisfacție.

— Sunt doar obosită, cred.

— E și normal să fii obosită, spuse mătușa Vi. În ultima săptămână ai trecut prin mai multe schimbări decât au trecut cei mai mulți oameni în zece ani. În plus, astăzi a fost prima ta zi de călărie. Haide să mergem la culcare devreme. Payton, ai verificat caii?

— Da. Le-am pus piedică lui Catlin și Audubon.

— Ai închis poarta lui Wilson?

— Da.

Maya privi spre țarcuri.

— Maya, întețește focul. Payton, ajută-mă să curăț bucătăria. Apoi haideți să ne băgăm la culcare.

După ce mătușa Vi și Payton plecară, Maya rămase vreme îndelungată ațâțând jăratecul, în care din când în când mai izbucnea câte o flacără. O asaltă un potop de resentimente față de tot ce avea Payton: părinți, frați, o viață întreagă în care călărise cai. Îi avusese chiar și pe mătușa Vi, Fig și Moose în fiecare vară. Maya scrâșni din dinți, strânse din buze și clătină din cap.

Când tăciunii se stinseră, lăsă vătraiul din mână și se îndreptă spre cortul în care se afla latrina, luminând cu lanterna poteca. Când ajunse, îi veni o idee. O apucă pe după latrină și închise lanterna.

Poate că dacă mătușa Vi ar vedea cât de neglijent era Payton, l-ar trimite pe el înapoi la ranch pentru restul verii. Maya zâmbi la această posibilitate încântătoare.

În buiestru

14

Maya dormi netulburată după schimbările bruște din viața ei. După călătoria și epuizarea din ultimele câteva zile, nimic nu o mai agita. Nici urletele coioților, nici dangătul tălăngilor cailor împiedicați, nici zgomotul pânzei cortului care se umfla în vânt. Abia când auzi sunetul unui motor ambalat se trezi.

Când se îmbrăcă, simți o senzație neobișnuită de încordare și durere în mușchii de pe interiorul coapselor, dar hotărî să nu îi pomenească mătușii Vi. Nu voia să intervină nimic în lecțiile ei.

Se îndreptă încet și țeapăn spre locul din jurul focului unde luau micul dejun și o găsi pe mătușa Vi cu ochii în cafea. Pe deal, o camionetă necunoscută, cu o remorcă pentru cai în spate, se îndepărta de zona țarcurilor.

— Cine este acela? întrebă ea.

Mătușa Vi răsuflă din rărunchi.

— Veterinarul. Wilson a scăpat azi-noapte. A umblat brambura și probabil că și-a prins piciorul într-o vizuină de bursuc. Cumva, s-a întors șchiopătând aici, dar apoi a picat. Am mers la un ranch învecinat dis-de-dimineață și am sunat la veterinar. Doctorița îl duce la ranchul ei până i se vindecă piciorul – mătușa Vi privi spre Maya, confuză. Payton iubește calul acela și are mai multă grijă de el în fiecare vară decât am eu tot anul.

Maya își mușcă interiorul buzei.

Câteva minute mai târziu apăru Payton în tabără, cu capul în pământ și cu fața pătată și roșie. Se cufundă într-un scaun.

— Mătușă Vi, îmi pare foarte rău. Jur că am încuiat poarta aseară. Jur.

— Nu trebuie să juri. Te-ai grăbit și nu ai fost atent.

— Nu! Am verificat de două ori. Promit, spuse el, implorând cu privirea.

Maya stătea pe marginea unui scaun, cu privirea în pământ și răscolind pământul cu vârful unei cizme. Ridică fruntea și o surprinse pe mătușa Vi cercetând-o cu o privire întrebătoare. Maya își îndepărtă iute ochii

și se ridică în picioare, întinzând mâinile să și le încălzească deasupra focului.

Mătușa Vi își îndreptă cuvintele spre Payton, dar continuă să o privească țintă pe Maya.

— Sunt surprinsă de tine, Payton. Ai fost atât de neglijent… Mi s-a rupt inima să îl văd pe bietul Wilson suferind atât de tare. Mă privea cu ochii lui mari care cereau alinare și gemea confuz. Știi, cea mai mare frică a unui cal este diferită de cea a oamenilor. Frica noastră înnăscută este să nu cădem. Dar un cal se teme că nu va mai putea să se ridice și să se ferească de pericol sau de vreun prădător. Imaginează-ți ce-o fi simțit bietul animal…

Payton își ascunse capul în mâini, hohotind. Chipul Mayei era crispat de remușcări.

— Mătușă Vi… s-ar… s-ar putea…

Payton ridică fruntea și se uită la ea.

— Stai așa… Tu! Te-ai răzbunat pe mine! Din pricina acelor cai de plastic nenorociți!

Maya se înfurie.

— Nu sunt niște cai de plastic nenorociți! Mi i-a dat *mama*!

Mătușa Vi încuviință din cap. Răsuflă din toți rărunchii.

— Maya, niciun membru al familiei Limner nu a pus vreodată în pericol viața vreunui cal.

Maya simți că i se face rău de disperare. Rosti șovăielnic:

— Nu… nu am vrut să se întâmple. M-am dus doar să le spun noapte bună cailor și… și… Wilson a venit la mine absolut de capul lui. Părea foarte flămând, așa că i-am dat niște grăunțe cu melasă, exact așa cum mi-ai arătat, mătușă Vi. Și, presupun… când m-am aplecat peste poartă, probabil că zăvorul s-a agățat de jacheta mea… sau ceva de genul, fără să vreau.

— Ești o mincinoasă! Payton sări în picioare, cu pumnul ridicat.

— Ajunge, spuse mătușa Vi. Maya, ce ți-a făcut Payton ca să se ajungă aici?

Gândurile Mayei se învălmășiră atât de tare că nu le mai putea desface. Mătușa Vi nu înțelegea. Nimeni nu înțelegea. Maya se căzni să rostească:

— Nimic, spuse ea. Nu a făcut… absolut… nimic.

— Este adevărat, Payton? Nu ai făcut nimic care să o înfurie pe Maya?

Payton se foi pe scaun și plecă fruntea.

Mătușa Vi îi studie pe amândoi și clătină din cap dezgustată.

— Așadar, amândoi v-ați purtat nerespectuos unul cu celălalt.

— Mătușă Vi, spuse Maya serioasă, mă poți pedepsi să stau în cortul meu dacă vrei. Pot foarte bine să stau singură. Nu sunt deloc obișnuită să stau în preajma băieților. Nu înțeleg de ce trebuie să fie nesuferiți și să te ia peste picior, ca de altfel niciunul din lucrurile meschine și de prost gust pe care le fac, așa că din partea mea este în regulă dacă trebuie să ne separi și să îl trimiți pe Payton de aici. Îmi pare foarte rău pentru purtarea mea neglijentă, dar a fost pur și simplu… un accident. Sper că mă vei ierta.

Mătușa Vi aruncă zațul cafelei în foc și se plimbă de colo colo. În cele din urmă se opri și o privi încruntată pe Maya.

— Aș vrea să te cred, dar nu pot. Și, pentru moment, nu vă iert pe niciunul și nimeni nu pleacă nicăieri. Începând de acum, veți face totul împreună. Veți mânca față în față. Veți îndeplini toate sarcinile care îmi vor trece prin cap împreună. Payton, o vei asista pe Maya în timpul lecției, iar tu, Maya, îl vei asista pe Payton când îi va veni rândul. Și, dacă vreunul din voi nu va coopera sau dacă vă aud rostind vreun cuvânt nepoliticos, nu vă rămâne decât să curățați bălegarul… împreună.

Maya încuviință.

— Nu îți face griji, mătușă Vi. Nu voi mai vorbi cu el deloc, niciodată.

— Nici eu, adăugă Payton.

— N-aveți decât, răspunse mătușa Vi. Dar vă veți sătura de cât o să mă tot auziți doar pe mine.

Maya și Payton curățară morcovi și cartofi, spălară vasele, greblară poiana, curățară căpestre și șei, măturară în corturi, cărară găleți de apă de la râu în tabără, cot la cot. Până în după-amiaza celei de-a șasea

zi, nu își adresaseră niciun cuvânt, iar încăpățânarea lor părea indestructibilă.

În timp ce îl ajuta pe Payton să așeze lemnele lângă foc, Maya o surprinse pe mătușa Vi privindu-i. Maya ridică bărbia și se întoarse spre stiva de lemne. Payton merse alături de ea, cu privirea în pământ. Mai târziu, în țarc, înainte de lecția Mayei, Payton îi înmână fetei dârlogii lui Seltzer fără să se uite la ea. Maya înhăță curelele de piele din mâinile lui și se întoarse, văzând că mătușa Vi îi studia din nou.

Mătușa Vi își miji ochii. Strânse din buze și înclină din cap aproape imperceptibil, ca și când ar fi luat o hotărâre cu privire la un lucru.

— Haideți să începem! strigă ea, frecându-și mâinile.

Mătușa Vi le dădea porunci scurte și ferme. Maya merse la pas cu Seltzer, la trap, cu spatele, în lateral și parcurse traseul șerpuitor dintre stâlpi. Apoi, la comanda mătușii Vi, repetă secvențele. Maya descălecă și își șterse cu baticul transpirația care îi șiroia pe gât.

Mătușa Vi se întoarse brusc.

— Nu ne oprim, Maya. Știu că ai stat călare aproape două ore, dar nu ai terminat încă. Urcă din nou în șa. Vei merge în buiestru.

— Dar am obosit și nu am mai mers niciodată în buiestru…

— Majoritatea membrilor acestei familii învață înainte să meargă la grădiniță. Nu crezi că ai ceva de recuperat? Acum, treci înapoi pe cal. Vrei să fii primul Limner care nu știe să meargă în buiestru?

De ce era atât de rea mătușa Vi? Maya urcă din nou în șa.

— Dar… nu vreau să merg prea repede.

— De ce te panichezi de fiecare dată când îți cer să prinzi puțină viteză? Ce mai e acum, Maya?

Ce se întâmpla cu mătușa Vi? De ce o toca mărunt? Întreaga lecție, nimic nu păruse să fie suficient de bine și nu îi dăduse nici cea mai mică aprobare.

— Când merg repede mi se face rău. De fapt… am rău de mișcare…

Mătușa Vi își puse mâinile în șolduri.

— Fă-l să meargă la trap. Trage de frâie. Apasă piciorul drept, un pic mai în spate decât de obicei. Și scoate sunetul pe care îl faci când trimiți un pupic în aer.

Ezitând, Maya încercă să pună în practică instrucțiunile mătușii Vi. Seltzer făcu un salt brusc, apoi coborî. Ca un carusel, sări în sus și în jos, apoi din ce în ce mai repede.

Mătușa Vi țipă:

— Dă drumul oblâncului! Păstrează-ți echilibrul. Călcâiele jos. Spatele să rămână flexibil. Miști brațele haotic! Uită-te încotro te îndrepți, nu în pământ. Nu lăsa fundul să-ți alunece. Of, pentru Dumnezeu, spune „prrr”!

— Prrr!

Maya și Seltzer se opriră brusc și fu cât pe-aci să se rostogolească peste oblâncul șeii.

— A fost alandala, spuse mătușa Vi. Poți mai bine. Încearcă din nou.

Zguduită, Maya scânci:

— Vreau să cobor.

— Din nou, porunci mătușa Vi.

Maya se încruntă, dar îndemnă calul să o ia la trap, apoi îi făcu semn cu călcâiul. Rămase cu el lipit de burta calului, uitând să îl ridice, iar Seltzer sălta în buiestru în cercuri strâmte.

— Maya! Ce faci? Îndeamnă-l cu călcâiul și dă-i drumul. Acum ia-o de la capăt.

— Nu face ce trebuie! se plânse fata.

Mătușa Vi o scrută cu privirea.

— *Tu nu faci* ce trebuie!

Maya plescăi din limbă pentru a-l face pe Seltzer să o ia la trap și o apucară pe potecă. Dintr-o tufă de pelin din apropiere sări un iepure de câmp și țâșni dinaintea lor, cu codița albă săltând.

Seltzer se ridică pe picioarele de dinapoi.

Maya simți că se ridică în aer și alunecă din șa. Cizmele îi alunecară din scărițe. Scăpă dârlogii. O cuprinse o senzație înfricoșătoare, ca de leșin. Căzu și se izbi de pământ. Avea să o calce calul? Va muri?

Auzi copitele lui Seltzer retrăgându-se.

Payton sări de pe gard și ajunse la Maya primul.

— Ești bine?

Maya privi țintă la cizmele lui și simți că o apucă de braț. Se rostogoli, tremurând și se ridică în capul oaselor.

— Ridică-te, spuse mătușa Vi apropiindu-se. Payton, fugi și adu-i calul. Maya, tu și Seltzer trebuie să vă dezvățați de câteva lucruri înainte să ne oprim pe ziua de astăzi.

— Mătușă Vi, s-ar putea să fie rănită, spuse Payton.

— Adu calul, Payton.

Maya simți că ochii i se umplu de lacrimi.

— Nu pot. Seltzer m-a aruncat…

— Nu te-a aruncat. Ai căzut. Gândește ca un cal. Caii sunt animale vânate. Principalele lor scopuri în viață sunt să pască, să stea cu herghelia și să fugă de primejdie. Seltzer a crezut că iepurele este un prădător. *Tu* știi că a fost doar un iepuraș, dar *el* a crezut că a fost o pumă. Mai devreme sau mai târziu, majoritatea cailor fac ceva imprevizibil. Dacă te-ai fi uitat înainte, nu în jos și dacă ți-ai fi ținut echilibrul în șa, nu ai fi căzut când s-a ridicat pe picioarele din spate.

Payton îl aduse pe Seltzer și întinse dârlogii. Mătușa Vi stătea în apropiere cu brațele încrucișate.

Transpirația curgea șiroaie pe spatele Mayei, iar pe obraji și pe brațe era plină de praf. Vocea îi tremura de furie și frustrare față de mătușa Vi.

— Nu înțelegi? Ți-am spus. Am… rău de mișcare. Mi se face foarte rău pe montagnes russes, pe motociclete, în tren… și…

— Când ai mers cu vreuna din toate astea? o întrerupse mătușa Vi. Avocatul bunicii tale i-a spus lui Moose că nu ți s-a permis să ieși din casă aproape deloc timp de șase ani. Că ai fost, practic, prizonieră…

Din ochii Mayei țâșniră lacrimi de furie.

— Nu știi tu ce am făcut! strigă fata. Am avut o mulțime de oportunități. Bunica mă ducea în parcuri de distracție mereu, de obicei o dată pe lună. Și m-a lăsat să merg cu motocicleta unui vecin, doar de dragul distracției. Și am mers cu trenul când am fost în vacanță în… în… San Juan Capistrano! Dar nu am făcut lucrurile acestea decât o singură dată pentru că mă făceau să vomit. Și… și tot ce e rapid îmi amintește

de îngrozitoarea tragedie care li s-a întâmplat părinților mei, deoarece șoferul celeilalte mașinii mergea cu viteză, deși nu era cazul!

Mătușa Vi scutură din cap.

— Tu te-auzi? Născocești povești din mers. Nu a existat nici o altă mașină. Mașina părinților tăi a derapat în timpul unei furtuni și s-a izbit de un munte. Ai de gând să te folosești de moartea lor drept scuză pentru tot ce nu poți face sau te temi să încerci, tot restul vieții tale? Căci Maya, dacă e așa, te vei izola cu toate minciunile tale și vei rămâne blocată, fără abilități sau experiențe. Părinții tăi au murit. Nu trebuie să treci peste asta vreodată, dar trebuie *să te împaci* cu gândul – mătușa Vi țipa atât de tare că dintr-un tufiș de pelin din apropiere zbură un cocoș sălbatic. Acum treci din nou pe cal!

Payton se încruntă îngrijorat.

— Mătușă Vi, ești cam rea…

Femeia se întoarse spre băiat.

— Payton, tocmai tu te-ai găsit să-mi spui că sunt rea cu Maya? Nu pleacă *nimeni* de aici până când nu merge în buiestru. Așa că, dacă ai vreun comentariu, adresează-i-l Mayei sub formă de sugestii.

Încruntându-se, Payton se dădu înapoi.

— Urcă pe cal, Maya, spuse Vi.

Maya văzu un licăr de dezgust în ochii mătușii Vi, ceea ce o făcu să se hotărască. Replicile ei îi răsunau în minte. „Majoritatea membrilor acestei familii învață să meargă în buiestru înainte să meargă la grădiniță. Cei din familia Limner s-au născut să călărească. Nu există niciunul printre noi care să nu fi prins gustul călăritului.” Maya se ridică și luă dârlogii.

Payton dădu fuga, îi ținu scărița și șopti:

— O cunosc pe mătușa Vi. Vom sta aici până faci cum trebuie, chiar dacă ne va prinde miezul nopții.

Maya puse piciorul în scăriță, apucă oblâncul și se săltă în șa.

Payton ridică privirea spre ea.

— Dacă Seltzer merge prea repede, trage puțin de dârlogi ca să simtă un pic zăbala, apoi dă-i drumul. Trage ușor și dă-i drumul.

Maya încuviință din cap. Îndemnă calul să o ia la trap, îl împunse cu piciorul și scoase sunetul țuguind buzele. Trecerea fu mai lină de data aceasta. Rămase pe poziție.

— Acum călărește! țipă mătușa Vi. Călărește ca și când ar încerca cineva să te prindă. Călărește!

Maya privi înainte printre urechile lui Seltzer și ținu frâiele în fața oblâncului. Își ținu brațele nemișcate și aproape de corp, picioarele cu călcâiele în jos și își păstră echilibrul. Copitele calului se mișcau în ritm, de parcă ai fi bătut darabana cu degetele. Maya zbură pe pista de pământ și luă cotitura, cu vântul desfătându-i obrajii. Călări, îndemnându-l pe Seltzer cu piciorul mai insistent, iar el prinse viteză. Pasul perfect ritmat al calului deveni una cu respirația ei. *Trop, trop, trop.* În acele momente, nimic din ce se întâmplase până atunci sau ce s-ar fi putut întâmpla după nu mai conta. Fu invadată de un val neobișnuit, însă lucid, de fericire. Voia să meargă în buiestru și să nu se mai oprească niciodată.

Când descălecă, rămăsese fără suflare și îi ardeau obrajii.

Mătușa Vi veni grăbită spre ea și Maya zâmbi, așteptându-se să fie felicitată. În schimb, femeia luă dârlogii lui Seltzer.

— Payton! Maya! Schimbați-vă în pantaloni scurți și maiou și ne vedem la râu. Se întoarse, conducând calul spre țarc.

Maya se uită țintă după ea.

— Nu am făcut bine?

— Ba da, a fost bine, răspunse Payton. Probabil ne va pune să frecăm pietre de râu. M-a pus să fac asta odată, când am comentat în fața ei.

15

Mătușa Vi se îndreptă spre ei cu prosoapele într-o mână și o sticlă de șampon în cealaltă. Purta cizmele de cowboy și un costum de baie cu o cămașă lungă pe deasupra, care arăta ca o rochie la cât de scundă era.

— Pe aici! spuse ea și o apucă spre sălcii, mergând de parcă urma să piardă autobuzul.

Maya și Payton mărșăluiau în urma ei, încercând să țină pasul. O urmară pe malul râului și ajunseră la un mic platou acoperit de iarbă, care se ridica la un metru deasupra unui ochi de apă.

Mătușa Vi se opri și aruncă prosoapele spre Maya și Payton.

— Sunteți cam murdari, spuse ea făcând semn din cap spre râu. Payton, nu crezi că este timpul ca Maya să primească botezul taberei? Maya, nu e nimic mai bun decât apa dulce din Sweetwater.

— Ba da, spuse Payton.

Se lăsă la pământ, își scoase în grabă cizmele și șosetele și sări de pe mal, urmat de un *pleosc* puternic.

Maya privi țintă la mătușa Vi, năucă. Nu aveau să spele pietre de râu?

— Știi să înoți? întrebă mătușa Vi, scoțându-și cămașa și pregătindu-se să facă același lucru cu cizmele.

Maya privi în jos spre brațul ei murdar. Se întrebase dacă avea să mai facă o baie vreodată. De când sosise, nu avusese parte decât de un lighean în care se spălase zilnic, ștergându-se pe ici-colo cu un burete.

— Da, știu să înot, răspunse ea, apoi adăugă cu un râset crispat, dar… nu știu ce să zic… Însă se lăsă în iarbă, trăgându-și cizmele și desfăcându-și părul.

Mătușa Vi coborî malul și intră în apă.

— Haide! strigă Payton. E mai ușor decât să cazi de pe un cal. Plonjă sub apă.

Maya păși șovăielnic pe mal.

— Nu pot să cred că fac asta.

Stătu tremurând pe mal, se ținu de nas cu o mână, închise ochii și sări. Plonjă în apa limpede, apoi sări în sus, țipând de cât de rece era.

Payton râse.

Maya râse și ea, la fel de surprinsă de sunetul propriilor chicoteli pe cât era de apa rece a râului.

Mătușa Vi zâmbi larg și îi aruncă șamponul.

Maya călcă apa, iar apoi înotă până la un banc de nisip, unde apa era mai puțin adâncă. Se așeză și își turnă șampon în păr. După ce făcu clăbuci, și-l întinse din păr pe tot corpul, frecând, apoi se scufundă în apă de mai multe ori până când dispărură clăbucii. „Fac baie în râu", își zise ea, și nu se putu abține să nu se gândească ce ar fi crezut bunica. Dar nu-i păsa. Nu mai fusese niciodată atât de murdară și nici nu se mai simțise atât de curată.

Maya ieși din râu pe urmele mătușii Vi. Își întinseră prosoapele pe mal, unul lângă altul, și se așezară pe ele. Se uscară în adierea caldă a vântului.

Payton urcă pe mal și sări din nou în râu, împroșcând o grămadă de apă. Când țâșni la suprafață, le făcu cu mâna.

Mătușa Vi flutură mâna la rândul său și continuă să îl privească.

— Știi, Maya, când Payton e acasă, cei trei frați ai lui îl tachinează mereu. Pe deasupra, mai sunt și mari atleți. Sunt buni și la călărit, dar Payton îi întrece în competiții. Încerc să îl învăț cât mai multe lucruri, astfel încât să fie mai bun la ceva decât ei. De obicei e mai liniștit aici decât acasă – mătușa Vi se aplecă și o înghionti pe Maya cu cotul. Dar cred că tu i-ai cam dat vara peste cap. Nu îți face griji, se va obișnui. Natura are acest efect asupra oamenilor. Îi încetinește și le dă timp și spațiu să își limpezească gândurile și să le pună în ordine.

Maya se uită la Payton care înota spre un ochi de apă mai adânc, urcând în amonte. Încercă să își imagineze cum ar fi să aibă trei frați mai mari care să o chinuie.

— E un înotător bun, spuse Maya.

— E bun la o mulțime de lucruri. Acasă, se pierde nițel în vâltoare. Tu unde ai învățat să înoți? întrebă mătușa Vi.

— Am luat lecții de înot la una din școlile la care am mers.

Mătușa Vi se întoarse și o privi.

— Spui adevărul?

Maya încuviință, cu ochi mari și sinceri.

— La una din școli se făceau lecții, iar bunica mi-a dat voie pentru că înotul are legătură cu siguranța. Își făcea mereu griji că m-aș putea îneca în cadă sau într-o băltoacă sau că ar putea fi inundații. Își… făcea griji în legătură cu o mulțime de lucruri îngrozitoare.

— Trebuie să te fi iubit foarte mult, spuse mătușa Vi.

Maya îi aruncă o privire curioasă.

— Nu s-ar fi străduit atât să te protejeze dacă nu ar fi ținut la tine, spuse mătușa Vi.

Mayei nu îi trecuse niciodată prin minte că purtarea bunicii era o formă de iubire.

— Dar s-a purtat atât de meschin… și o ura pe mama. Nu aveam voie nici să-i spun numele, că dădeam de bucluc. Bunica a aruncat toate pozele mamei, în afară de una pe care o țineam ascunsă, și a spus… a spus că mama i-a luat fiul… și l-a omorât.

Pe fruntea mătușii Vi apăru o mică încruntătură.

— Habar nu aveam, Maya. Nu pot decât să spun că probabil avea nevoie să dea vina pe cineva pentru moartea tatălui tău. Probabil astfel a fost mai ușor pentru ea. Într-un fel, tristețea dovedește cât de mult ai ținut la persoana care a murit, așa că e greu să o lași în urmă. Unii oameni se blochează în suferință și se încleștează mult prea tare de ce le-a rămas. Avocatul i-a spus lui Moose că bunica ta s-a izolat de toată lumea și a încercat să facă același lucru cu tine. Asta mă face să cred că era tristă și se temea. Trebuie să spun că îmi pare rău pentru cineva aflat în situația ei.

— Moose a fost vreodată trist și temător după ce a murit mama?

— Sigur. Cu toții am trecut prin asta. Dar ne aveam unii pe alții, ne sprijineam și ne împărtășeam tristețea. Ne ridicam de la pământ unul pe altul când cădeam, așa că a fost mai ușor să continuăm, râzând, iubindu-ne… și cântând.

— Tot trist pare, spuse Maya.

— Ei, asta pentru că Moose e o carte deschisă. Știi ce înseamnă asta?

Maya clătină din cap.

— Înseamnă că lasă să se vadă ce simte, că nu-și ascunde sentimentele. Se emoționează când e trist *și* când e fericit. Și în timpul unui apus frumos. Una-două, spuse mătușa Vi zâmbind.

— A murit și soția lui, nu-i așa? Cealaltă bunică a mea? întrebă Maya.

— Da, am pierdut-o pe soția lui Moose cu mulți ani în urmă, pe când mama ta era în fașă.

— Așadar, nici mama nu a avut mamă… exact ca mine.

— Da și nu. Pe-atunci eram tânără, de-abia terminasem facultatea și predam istoria artei la o universitate în Est. Când a murit soția lui Moose, am venit acasă să ajut la creșterea lui Ellie. Era nepoata mea și avea nevoie de mine. Nu am regretat niciodată. În sinea mea, îmi lipsiseră familia și caii, dar eram prea mândră să o recunosc în fața cuiva. Fig ni s-a alăturat când a rămas văduv, dar, chiar și când nu locuia la ranch, el și familia sa erau în preajmă mereu. Ne-am implicat cu toții în creșterea lui Ellie. Cred că i-am ținut loc de mamă.

Mătușa Vi se ridică în capul oaselor, își așeză coatele pe genunchi și privi în aval, spre Payton care stătea pe mal, aruncând pietre în râu.

Maya îi urmări privirea, gândindu-se că mătușa Vi, unchiul Fig și Moose trebuie să o fi iubit mult pe mama ei.

— Mama ta obișnuia să spună că Sweetwater are un loc aparte în inima ei și că nu mai putea găsi pacea nicăieri în altă parte. Acesta era unul din locurile ei preferate, Maya. Aici și în natură, cu caii sălbatici. Vei vedea de ce mâine.

— Mâine?

— Vă duc, pe tine și pe Payton, să vedeți o mică herghelie pe care o urmăresc. Stau cu ochii pe câteva herghelii mai mici, astfel încât, atunci când merg la plimbare cu grupuri de turiști, să știu unde sunt. Probabil vom vedea unul sau doi din armăsarii pe care i-a pictat tatăl tău. A fost un pictor talentat. Cred că știai asta.

Maya clătină din cap.

— Bunica a spus că a distrus tot. Singura lui pictură pe care am văzut-o vreodată este cea din camera de zi de la ranch.

Mătușa Vi strânse din buze și scutură din cap.

— Toate picturile lui frumoase… ei bine… măcar pot să îți arăt ce l-a inspirat și, dacă avem noroc, vei vedea iapa bălțată, alb-roșcat, pe care a călărit-o cândva mama ta.

— Asta este… asta este poza pe care o am… Apare călare pe un cal alb-roșcat!

— Calul se numește Artemisia, spuse mătușa Vi. Avea un an când a fost despărțită de mama sa, prinsă și dusă la licitație.

— Ce este o licitație?

— Este atunci când caii sunt strânși și vânduți cui plătește mai mult. Am cumpărat-o pe Artemisia și am dresat-o trei ani. Avea patru ani, exact ca tine în ultima vară când ai venit în vizită împreună cu mama ta. Ellie o adora și a călărit-o tot timpul cât a fost aici. Era calul meu, Maya, dar Artemisia și mama ta aveau o legătură cum nu am mai văzut până atunci. Când a plecat Ellie, Artemisia i-a dus dorul zile întregi. Mai târziu în vara aceea, am mutat-o pe Artemisia aici la Sweetwater, pentru că aveam nevoie de mai mulți cai de schimb pentru un grup de fotografi cu care urma să plec într-o excursie. Am lăsat pe altcineva să o călărească pe Artemisia. Aceasta a fost greșeala mea.

— De ce?

— Umblaserăm toată ziua pe urmele unei herghelii de cai sălbatici, spuse mătușa Vi. Când am ridicat tabăra, pregătindu-ne pentru noapte, montam un țarc portabil, iar fotografii își deshămau caii. Femeia care o călărea pe Artemisia a uitat să îi pună o piedică după ce i-a scos căpăstrul. Cam atunci a apărut un armăsar cu herghelia sa de după o coamă de munte, ajungând aproape sub nasul nostru. Fotografii au luat-o razna, și-au luat aparatele și au început să facă poze. După ce s-au liniștit, femeia a observat că Artemisia o luase din loc. Armăsarul dădea deja târcoale și lua poziție. A venit prin spate și a furat-o pe Artemisia exact de sub nasul nostru. Am fost nespus de tristă, până când am reușit să văd cât de bine se adaptase din nou în

sălbăticie. Am zărit-o acum câteva săptămâni, exact după ce a fătat. Are un nou mânz. L-am numit Klee.

— Klee, repetă Maya. E un nume amuzant.

— Botez caii cu nume de pictori celebri.

— Cum așa?

Mătușa Vi se sprijini din nou în coate, iar privirea îi deveni melancolică, ca atunci când cânta lângă foc.

— Uită-te în jur. Aici, în această imensitate, absolut totul contează și iese în evidență. Când caii aleargă cu vântul în față, cu coamele și cozile fluturând, mi se pare că arată ca niște trăsături de penel colorate, aflate în mișcare. Îi consider artiștii de pe această imensă pânză a naturii, pe care o înfrumusețează. Așa că îi numesc pe măsură. Masculii primesc numele de familie, iar femelele capătă prenumele, ca să nu îi încurcăm. Îmi plac pictorii din sud-vestul Americii. Ceilalți sunt preferați de-ai mei, ale căror vieți le admir sau pictori pe care îi predau la cursuri.

Payton apăru din tufișurile de la marginea luminișului.

— Uite ce am găsit! strigă alegând către ele, cu un șarpe negru subțirel atârnându-i în mână.

— Payton! îl apostrofă mătușa Vi.

Băiatul se îndepărtă și lăsă șarpele să se strecoare sub lăstărișul unei sălcii. Mătușa Vi clătină din cap și zâmbi spre Maya.

— Cu câteva zile în urmă ar fi putut ajunge în cortul tău. S-ar putea să mai existe încă speranță pentru băiat.

În timp ce se îmbrăca, Maya spuse:

— Mătușă Vi, am… am deschis poarta… cu bună știință.

Femeia încuviință și își puse cizmele.

— Știu. Mulțumesc că ai recunoscut. Și, Maya, am fost un pic cam severă cu tine astăzi… intenționat. Însă nu mă așteptam să cazi. Am tras o sperietură. Dar te-ai descurcat bine. Ai un talent înnăscut, ca orice Limner.

Maya o urma pe mătușa Vi înapoi spre tabără, strângându-și prosopul în brațe. Se gândea întruna la tot ce îi povestise femeia. Despre mama ei, despre râu și caii sălbatici. Și despre faptul că făcea parte din familia Limner. Fața i se îmbujoră de la soarele după-

amiezii, dar radia la fel de mult pe dinăuntru pe cât radia pe dinafară.

16

Artemisia conduse familia către vâlcea. Klee sălta alături de ea cu vioiciune. De când se născuse, cu doar câteva săptămâni în urmă, crescuse și se rotunjise și avea părul pufos, cu șuvițe groase alb-roșcate. Plin de zel, Klee încercă să țopăie în fața Artemisiei, dar ea îi bloca înaintarea, făcându-l să se oprească. Georgia se apropie la trap să-l supravegheze, ținându-l pe Klee la o distanță sigură de cea care îi conducea.

În timp ce grupul de cai pătrundea în depresiune, apropiindu-se de apă, apărură trei siluete pe coama dealului. Artemisia se opri și ridică fruntea înspre ele, cu urechile ciulite. Una era femeia pe care o cunoștea, care îi urmărea adesea ore în șir, dar care nu fusese niciodată o amenințare. Sargent ciuli și el urechile și necheză ușor, ca și când ar fi întrebat: „Este totul în regulă?" Artemisia îi răspunse, liniștindu-l și continuă să se îndrepte spre adăpătoare. Armăsarul nu fu convins și continuă să privească țintă spre observatori. Postura sa autoritară spunea: „Nu vă apropiați sau veți avea de-a face cu mine." Când simți că nu este niciun pericol, urmă grupul de cai.

Artemisia observă că Mary, care tândălea de fel, rămăsese în urma celorlalți, dar apoi îl zări pe Sargent venind din spate și mușcând-o de crupă. Mary o luă la trap, grăbită să-i prindă din urmă pe ceilalți. Toată lumea era prezentă, mai puțin Wyeth.

Artemisia auzi nechezatul lui Wyeth și privi spre poalele dealului. Stătea singur, strigându-i. O luă la trap înainte, dar Sargent se întoarse brusc, își arcui gâtul, pufni și bătu pământul cu copitele. Wyeth se retrase spre un mic dâmb, uitându-se când într-o parte, când în alta.

Wyeth avea mai bine de doi ani. Era timpul să fie independent; să găsească un grup de armăsari fără familie, cu care să trăiască frățește; să se lupte în joacă, să se înfrunte în glumă și să îi alerge pe ceilalți, cu gâtul întins, în postură de atac. Totul avea să fie o repetiție pentru momentul în care va fi îndeajuns de vârstnic și puternic pentru a provoca un armăsar cu un

harem, câștigând o iapă și întemeindu-și propria familie. Artemisia se uită la Wyeth care făcu din nou pași șovăielnici înspre ei. Sargent porni în goană spre el, cu un nechezat furios. Deși Wyeth era fiul Georgiei și fusese în grup de la naștere, Artemisia și celelalte iepe știau că nu este cazul să se amestece în respingerea lui brutală de către Sargent și păreau resemnate cu exilul lui Wyeth. În cele din urmă, plecă fruntea și dispăru dincolo de deal. Pentru prima oară în viață, trebuia să-și găsească singur calea.

Artemisia își îndreptă atenția spre ceilalți. Georgia și Mary se lăsară în apă și începură să se rostogolească. Făcu și ea același lucru, iar Klee o imită. Se ridică și ieși din apă. Mânzul o urmă. Se scuturară amândoi, împroșcând o ploaie de picături în jur. Artemisia îi atinse fața cu botul, ca și când ar fi încercat să-i absoarbă prezența. Îi cuprinse greabănul cu gâtul, asigurându-se că nu pleca nicăieri cu o un grup de armăsari celibatari, cel puțin pentru moment.

17

— Stați aproape de mine și departe de râpa aia, spuse mătușa Vi. N-am de gând să vă pierd pe vreunul în Great Divide Basin.

Maya, mătușa Vi și Payton stăteau călare pe o coamă, privind spre craterul infinit al deșertului. Sub ei, se înălța abrupt Honeycomb Buttes din fundul bazinului, în spire stranii de gresie ruginie, maro și verde. Dinspre răsărit, îi saluta Continental Peak, iar înspre apus se întindea Oregon Buttes, ca un gigant adormit.

— Ai mai văzut așa ceva? întrebă mătușa Vi.

Maya clătină din cap. Era ca și când s-ar fi aflat pe altă planetă. Era acolo cu adevărat? Pe cale să vadă caii sălbatici? Nu prea dormise peste noapte, căci se gândise tocmai la acest moment. Dis-de-dimineață, mătușa Vi fusese surprinsă să o găsească încălzindu-și mâinile la foc, așteptând, gata îmbrăcată. După micul dejun, îi încărcaseră pe Russell, Homer și Seltzer în remorca cea lungă, iar apoi mătușa îi plimbase pe Maya și Payton de-a lungul Continental Divide.

Acum, femeia își întoarse calul spre nord, iar cei doi copii o urmară călare pe caii lor. În față le apăru mirajul scânteietor al unui lac, dar, când se apropiară, dispăru. Ceea ce Maya crezuse că era un pâlc de stânci pe coama unui deal se dovedi a fi o turmă de antilocapre americane. I se tăie respirația și simți fiori alergându-i de-a lungul brațelor uitându-se la ele cum traversau peisajul în goană, săltându-și petele albe de pe fund, într-un balet grațios.

— E un loc misterios ăsta, Maya. Și eu sunt mereu uimită de frumusețea și straneitatea acestui tărâm.

Maya încuviință și simți o așteptare ciudată, ca și când s-ar fi putut întâmpla ceva neobișnuit în orice moment. Știa că era o idee ridicolă, dar își imagină că, atunci când o va zări pe Artemisia pentru întâia oară, s-ar putea să o vadă și pe mama ei călare. Sau cel puțin îi va simți prezența. Aici, unde vederea îți juca feste, părea aproape posibil.

Se opriră, descălecară, împiedicară caii și îi legară de o tufă mare de pelin. Mătușa Vi îi conduse spre vârful unei coline, deasupra Oregon Gulch, unde stătură cu picioarele încrucișate, așteptând.

— Mătușă Vi, sunt cai fantomatici pe aici? întrebă Maya.

Femeia zâmbi.

— Cine ți-a spus despre caii fantomatici?

— Mama… A spus că singura cale de a printre un cal fantomatic este să pictezi coada vântului.

— Eu pot picta vântul, spuse Payton. Vrei să îi arăt cât de repede pot călări, mătușă Vi?

— Payton, de-abia ne-am așezat. Stai liniștit. Nu ai face decât să sperii toate vietățile de pe o rază de câțiva kilometri. Sunt o mulțime de fantomatici pe aici, printre care și Artemisia. Partea albă a robei cailor bălțați, singura care se vede în întuneric, îi face pe sceptici să creadă în existența lor. Însă ea este cea mai frumoasă, rosti mătușa Vi aproape în șoaptă.

— Mătușă Vi, de ce nu poți să o iei pe Artemisia înapoi, dacă îți aparține? întrebă Maya.

— Payton, de ce?

— Pentru că ar fi prea periculos, răspunse băiatul.

— Așa este. Aș avea nevoie de un grup de cowboy ca să o despart de un armăsar posesiv. S-a născut în sălbăticie și știe cum să supraviețuiască acolo, așa că am lăsat-o în voia ei. Însă nu a fost o decizie ușoară. Și îmi lipsește.

— Caii sălbatici nu vor încerca să-i fure pe ai noștri?

— În niciun caz, spuse Payton. Nu încearcă să răpească decât iepele. Caii noștri sunt masculi, iar armăsarul trebuie să fie singurul mascul adult într-o familie de cai sălbatici. Nu îi place să aibă competitori. Dacă ar apărea un alt mascul, s-ar lupta cu el și l-ar alunga. Uneori, câte un armăsar încearcă să fure iapa altuia și atunci are loc o luptă crâncenă: se ridică pe picioarele de dinapoi, se mușcă și se lovesc cu copitele, până la sânge…

Mătușa Vi puse mâna pe brațul lui Payton pentru a-l liniști. Își ridică ochelarii.

— Priviți. În depărtare se vede o familie îndreptându-se spre adăpătoare. Stați cuminți și

nemișcați. Fără mișcări bruște.

Maya simți că i se umezesc buzele de nerăbdare și și le linse. Se uită prin binoclu și văzu cinci cai apărând între coamele a două dealuri.

Mătușa Vi șopti:

— Acela este Sargent, armăsarul. E calul palomino din spatele tuturor celorlalți. Nu-i așa că e frumos?

Sargent o ducea pe Maya cu gândul la peisajul din jur, aspru și neîmblânzit. Avea roba presărată cu zgârieturi și cicatrici, iar părul de pe frunte îi sălta în șuvițe groase.

— Și vedeți iapa aurie? Aceea e Georgia. Iar acolo e Mary, care are doi ani. Cu părul acela șarg, seamănă mai mult cu Sargent. Artemisia este exact în față. O vezi, Maya?

Fata își ținu respirația, apoi își aminti să expire. Se aplecă și încercă să focalizeze asupra Artemisiei, dar calul păru încețoșat prin lentile. Maya trase adânc aer în piept pentru a se calma, reglând binoclul. Imaginea deveni mai clară.

Artemisia nu era îngrijită, precum caii din tabără, și nu arăta ca iapa țesălată și curată pe care o văzuse în poză. Avea coama și coada încurcate, burta rotundă îi era acoperită cu o crustă de pământ, iar părul de pe picioare și față era mițos și zburlit. Dar chiar și așa, emana forță, vizibilă în mers și în felul cum își ținea capul, impunătoare și stăpână pe sine.

Artemisia privi spre Maya, de parcă s-ar fi uitat direct prin binoclu, în ochii ei.

Fata simți un fior în adâncul ei.

— Știe că suntem aici.

— Știe, la fel și Sargent și ceilalți. Dar sunt obișnuiți să mă vadă urmărindu-i, însoțită de alți oameni. Îmi place să cred că Artemisia își amintește de mine. Poate ceva din postura corpului sau mirosul meu – în vocea mătușii Vi se ghicea îndoiala. O, Maya, uită-te în spatele Artemisiei, între cele două iepe. Iată mânzul, Klee.

Klee ieșea în evidență printre ceilalți: avea părul curat, moale și pufos, și fața animată, cu un aer aproape strengăresc. Maya și-ar fi dorit să fie aproape de el, să-l poată mângâia. Nu-și putea desprinde

privirea de la năstrușniciile lui și se trezi zâmbind. Era nespus de curios și plin de viață și părea să-și adore mama.

Mătușa Vi îi cercetă cu binoclul.

— Unde este Wyeth?

— Îl văd, spuse Payton. Acolo, mătușă Vi. Peste dealul ăla. Încearcă să se apropie de adăpătoare, dar Sargent nu îl lasă.

— E timpul, răspunse mătușa Vi.

Maya întoarse privirea și văzu calul singuratic îndepărtându-se.

— Timpul pentru ce? întrebă ea.

— Să părăsească familia. Armăsarul alungă masculii care ajung la maturitate, când au între doi și trei ani, pentru a împiedica împerecherea cu iepele cu care se înrudesc. Și pentru că masculul tânăr este nestăpânit și turbulent. Ai auzit vreodată de expresia „a-și trăi tinerețea”? Asta va face Wyeth acum, până când va fi pregătit să aibă familia lui.

— Mătușă Vi, spuse Payton. Pot să merg înapoi?

— Dă-i drumul. Ține-l pe Homer la trap și nu-l lăsa să o ia la galop.

— Da! Ne vedem la remorcă.

Payton o luă la fugă spre cal.

Mătușa Vi râse.

— Uneori pare că băiatul ăsta își trăiește deja tinerețea.

— Pare o mare cruzime… pentru caii masculi, spuse Maya.

— O, cam la fel stau lucrurile și în familiile oamenilor. Vine o vreme când copiii trebuie să plece de acasă și să-și găsească propriul drum în lume. Așa cum a făcut mama ta, așa cum veți face tu și Payton într-o zi. Oricât de sfâșietor ar părea, în câțiva ani și Klee va fi alungat din micul grup.

Maya și mătușa Vi își ridicară binoclurile. Maya se uită la Artemisia care îl mușca ușor pe Klee de gât, cuprinzându-i corpul cu capul și greabănul ei mari. Maya simți o împunsătură de gelozie. Mama ei o mângâiase vreodată cu atâta devotament?

— E o mamă bună, spuse mătușa Vi. Și o bună conducătoare a grupului. Oricât de mult îmi lipsește, se

vede că e fericită.

— Cum a ajuns Artemisia să fie conducătoarea grupului? întrebă Maya.

— Iapa care își asumă poziția de conducător ajunge să o și dețină, spuse mătușa Vi.

— Dar de unde *a știut* Artemisia că ea este conducătoarea?

— O, Maya, sunt atât de multe lucruri pe care noi oamenii nu le știm când vine vorba despre „a ști". În cazul cailor, nu cel mai mare sau cel mai vârstnic este conducătorul. E calul care are încredere să călăuzească familia în momente de pericol, care cunoaște locurile și știe drumurile care îi duc spre adăpost, care simte herghelia, poate încheia alianțe cu alte iepe și poate menține pacea. Unele iepe au această capacitate. Altele nu. Gândește-te la oamenii care sunt mari conducători. Au multe dintre aceste calități.

Maya se gândi la ceea ce tocmai spusese mătușa Vi și lăsă binoclul jos.

— Ca tine, mătușă Vi.

Mătușa Vi conținâ să se uite la cai câteva momente, apoi puse binoclul deoparte și își șterse ochii cu antebrațul.

— Maya… îți amintești că ți-am spus cât de mult iubea mama ta Sweetwater și că îi umplea inima așa cum nu o putea face nici un alt loc?

Maya încuviință din cap și se întoarse să se uite la mătușa Vi, ai cărei ochi scânteiau un pic prea tare.

— Nu m-am căsătorit și nu mi-am întemeiat o familie… iar mama ta… mi-a umplut inima așa cum nu credeam că mai poate fi umplută vreodată… până când…

Payton apăru în spatele lor, ținând toți trei caii de frâie, gâfâind, gata să-și dea duhul.

— Mătușă Vi!

Femeia îi zâmbi Mayei.

— Cred că m-a salvat, altfel deveneam prea siropoasă. Ce este, Payton?

— Mătușă Vi… e un 'copter… în canion!

Mătușa Vi trase aer în piept, iar fața i se strânse de dezamăgire.

— Nu!

— Ce se întâmplă? întrebă Maya.

— Haideți! spuse Payton. Grăbiți-vă.

Mătușa Vi dădu fuga spre cai, iar Maya o luă după ea. Pe când încălecau, mătușa Vi spuse:

— Măcar ai apucat să îi vezi… înainte să…

— Înainte să ce? întrebă Maya.

Vâjâitul elicei și zgomotul motorului se întețiră. Aeronava apăru la orizont, coborând în zigzag, ca un bondar gigantic deasupra canionului larg. Întinseseră un gard de plasă pe kilometri întregi, drept capcană, care se îngusta din ce în ce mai mult, până se oprea într-un mare țarc circular.

Caii sălbatici galopau, pufnind panicați. Robele le scânteiau de sudoare. Un mânz se grăbea să țină pasul cu mama sa. Un armăsar se împiedică și fu împins de caii care se îmbulzeau disperați. O iapă se zbătea în urmă, șchiopătând. Canionul răsuna de nechezatul lor.

Maya, Payton și mătușa Vi stăteau pe o coamă, privind.

— Îi adună. Nu e deloc plăcut, nu-i așa?

Maya scutură din cap. Cuvintele nu păreau crude. Dar ce se întâmpla era o cruzime.

— De ce îi iau?

— Din multe motive, e complicat. Guvernul îi strânge o dată la câțiva ani pentru a menține populația cailor sălbatici sub control. Și se exercită o mare presiune asupra lor să continue să facă asta, chiar dacă e necesar sau nu. Unii fermieri cred că le distrug pășunile pentru vite. Alți oameni cred că beau prea multă apă. Dar există un contra-argument pentru toate aceste opinii. Alții spun că nu sunt decât niște cai ai nimănui, niște gloabe, rămași de la vechile ferme și din caii domesticiți, iar între timp au învățat să supraviețuiască în sălbăticie. Unii s-ar putea să fie așa, dar există oameni de știință care cred că mustangii sunt o specie sălbatică, originară din America de Nord. Oricare ar fi originea lor, sunt mulți oameni care doresc să fie mai protejați.

— Ce se va întâmpla cu ei?

— Cei mai frumoși și mai tineri vor fi cumpărați la licitații, precum cea la care am adoptat-o pe Artemisia.

Alții vor fi cumpărați de oameni care lucrează la adăposturi, locuri protejate unde pot trăi în pace, liberi.

— Dar e o grămadă de teren aici și sunt deja liberi, spuse Maya.

— Așa spune multă lume, deseori. Din nefericire, am făcut asta de multe ori în țara noastră, am adunat oamenii sau animalele și le-am dat drumul altundeva, deși le era foarte bine acolo unde erau.

— Ce se întâmplă cu ceilalți… rămășițele?

Payton lăsă binoclul jos, părând straniu de calm.

— Sunt cumpărați la licitație și mulți dintre ei sunt luați și omorâți pentru carne. O exportă în alte țări. Înainte vindeau caii la abatoare pentru a face mâncare de câini din ei.

— Legea pentru protejarea cailor e adesea contestată de politicieni pentru a le face pe plac alegătorilor ale căror vite pasc pe pășunile publice, spuse mătușa Vi. Caii sălbatici mănâncă iarbă și nu aduc bani nimănui. Valoarea lor nu este înțeleasă de toată lumea. Însă această țară s-a născut cu ajutorul cailor. Caii transportau oamenii dintr-o parte în alta, ca să poată fi dezvoltată țara. Au arat pământul, i-am încălecat și au devenit aliații noștri de nădejde în război. Ca specie, ne-au ajutat la fel de mult pe cât i-am ajutat noi pe ei. Au devenit tovarășii noștri. Vezi cât de vii sunt, plini de energie și în largul lor? În câteva zile, dacă ne întoarcem la acest țarc, vei vedea cât de abătuți devin. Imaginează-ți că ești liber, apoi separat de familia ta și închis.

Maya nu trebuia să își imagineze. O copleși emoția. Privi spre ținutul infinit și pustiu și o duru inima pentru cai. Artemisia fusese separată cândva de mama ei într-un episod similar. Acum putea să îl piardă pe Klee în același fel.

Binoclul mătușii Vi se plimba dintr-o parte în alta de-a lungul șirului de cai.

— Iată-i pe Sargent… Georgia și Mary… și chiar Wyeth. Trebuie să se fi furișat după ei.

Cowboy-i care fluturau lasourile conduseră ultimul cal capturat, vârându-l în țarc și trântind poarta în urma lui.

— Dar Artemisia și Klee? întrebă Maya.

Mătușa Vi continuă să studieze caii confuzi și neliniștiți, care băteau pasul pe loc în țarc.

— Lipsesc.

Maya scoase un oftat de ușurare.

— Asta e bine, nu-i așa?

Mătușa Vi își puse binoclul în coburii șeii, încruntându-se îngrijorată.

— Poate că da. Poate că nu. Dacă ar fi fost prinși, Maya, aș fi avut ocazia să dovedesc că Artemisia îmi aparține. Are încă însemnul de la ranch. Dar acum… fără protecția unui armăsar, ea și Klee sunt vulnerabili…

— Ce li s-ar putea întâmpla? întrebă Maya.

Mătușa Vi o privi într-un fel care îi spuse că se putea întâmpla inimaginabilul.

Nu vorbiră pe drum înapoi spre remorcă. Nici în camionetă, în drum spre tabără. Payton stătea prăbușit pe ușa pasagerului. Mătușa Vi privea țintă drept înainte, la șosea. Maya își lăsă capul pe tetieră și închise ochii. Nu-și putea lua gândul de la Artemisia și Klee, și nu-și putea stăpâni copleșitoarea dorință de a urca pe cal și de a pleca în căutarea lor.

18

Artemisia știa ce însemnau pocnetele acelea repetate, însemna că trebuia să o ia la goană, laolaltă cu mulțimea înnebunită. Însemnau lovituri și sânge de la copitele care striveau și o spumă atât de groasă de la efortul făcut, încât sărea în ochi de la un animal la altul.

Instinctele îi spuseseră că Klee nu putea supraviețui furiei, așa că se îndepărtase de norul de praf și de fâșia de pământ care fusese călcată în picioare în goana răsunătoare a sute de copite.

Erau singuri de câteva zile, rătăcind la nordul vâlcelei, spre râul Sweetwater. Aproape că se lăsase întunericul. Un cocoș de munte zbură dintr-un pâlc de tufișuri. Artemisia ridică fruntea în direcția sunetului, ciulind urechile pentru a descifra dincotro venea. Vântul începu să bată spre ei și simți mirosul pumei. Stătu aproape de Klee. Cu mânzul alături, galopă spre șesul întins, unde ar fi avut șanse, în caz de atac. Puma avea să fie singură; era un animal solitar, care nu avea nevoie de companie. Într-un spațiu deschis, ar putea reuși să îndepărteze un singur prădător.

Odată, de pe o coamă înaltă, privise o pumă urmărind și omorând o antilocapră. Imensa felină se ținuse departe din calea vântului, ascunzându-se în vegetația deasă de la poalele colinei. Se furișase, înaintând cu burta maronie lipită de pământ. Apoi așteptase, răbdătoare și liniștită, în tufișul de pelin. Când prada râvnită se apropiase, urechile cu vârfuri negre ale felinei zvâcniseră și spinarea i se zbârlise. Se ghemuise pe picioarele puternice din spate și sărise șase metri, drept pe antilocapră. Cu o mușcătură necruțătoare își imobilizase victima, înfigându-și colții în gâtul ei și ucigând-o. După ce și-a potolit foamea, puma a acoperit ce mai rămăsese din hoit cu pământ și frunze, păstrându-l pentru următoarele mese.

Acum, izul se simțea mai puternic. Se clinti o umbră și Artemisia văzu puma ghemuită. Avea urechile date pe spate și nările îi fremătau. Își lipi coada de corp și scoase un sunet îngrozitor, strident și amenințător.

Puma țâșni, iar Artemisia simți o stranie senzație și părul i se zbârli când corpul prădătorului zbură șuierând spre ea. Se ridică pe picioarele de dinapoi și izbi atacatorul cu copitele.

Surprinsă, felina o luă la fugă.

Artemisia se trase aproape de Klee. Fără ezitare, alese o potecă și se îndepărtară de pericol. Trebuiau să plece din zona aceea.

Puma era flămândă și avea să-i urmărească până când își îndeplinea scopul.

19

Maya și Payton auziră sunetul distinct al motorului camionetei lui Moose și se desprinseră de râu, alergând cot la cot spre tabără. Golly coborâse deja din cabină și dădu năvală spre cei doi veri, lătrând și lingându-i pe mâinile întinse spre ea.

Moose și Fig coborâră din cabină și se apropiară. Moose o îmbrățișă pe Maya cu un braț.

— Ia spune, cum e în sălbăticie?

Fata răspunse precipitat.

— Am văzut caii sălbatici. Au venit să-i ia, de fapt să îi adune, iar Artemisia și Klee… A, Klee este noul mânz al Artemisiei… Ei bine, au dispărut. I-am căutat toată ziua ieri, dar nu i-am găsit în locurile lor obișnuite. Mătușa Vi a spus că ar putea fi oriunde, dar suntem hotărâți să îi căutăm în continuare. Și, ghici ce? Pot să merg la trap, în mare viteză.

— Bineînțeles că poți, spuse unchiul Fig, ținându-l pe Payton sub braț și răvășindu-i părul.

— Haide, Golly, spuse Payton, eliberându-se. Îți voi arăta barajul castorilor, lângă cortul Mayei.

O luă la goană spre râu, urmat de câine, dar Maya rămase pe loc.

Mătușa Vi apăru din cortul-birou, îi salută pe Fig și Moose și, cu graba ei obișnuită, pasă proviziile din remorcă în mâinile celor dispuși să le care. Maya luă o pungă cu alimente și înaintă alături de ei spre tabără.

— E aceeași fată pe care am lăsat-o aici acum câteva săptămâni? întrebă Moose.

Maya zâmbi și încuviință.

— Nu poate fi, spuse Fig. Fata asta e un pic mai înaltă, are bujori în obraji și poate merge la trap în mare viteză.

— Ia n-o mai bateți la cap, interveni mătușa Vi. În parte este nouă și în parte este aceeași. După ce am urcat-o pe cal, și-a găsit locul, la fel ca mama ei.

Lăsară pungile în cămară și se întoarseră la camionetă după altele.

— Deci ce ne-ai spus despre cai… e adevărat, Maya? întrebă Moose.

— Da. Nu mint, nu-i așa, mătușă Vi?

— Puteți să o credeți pe cuvânt de-acum.

— Vi, crezi că Artemisia și mânzul ei ar putea fi pe malul râului? întrebă Fig.

Se opriră în spatele platformei camionetei.

— Nu știu, răspunse mătușa Vi. Nu înțeleg de ce nu au fost cu herghelia când au venit să-i adune. Dat fiind că Artemisia a mai fost prinsă o dată, poate că s-a speriat de zgomotul elicopterului. Acum câteva luni, am văzut grupul ei într-o poiană de lângă râu de câteva ori, un loc ciudat pentru ei, fiind atât de departe de zona lor obișnuită. S-ar putea ca Artemisia să se îndrepte într-acolo din obișnuință. Sau s-ar putea să meargă într-un loc diferit dacă se simte amenințată.

— Mătușa Vi spune că ar fi greu pentru ei să supraviețuiască fără protecția unui armăsar, interveni Maya, iar în glas i se citea dezamăgirea și disperarea. Dar acum nu mai sunt atât de mulți armăsari fiindcă i-au strâns. Iar caii vor să fie în preajma altor cai. Și un cal fără familie este unul dintre cele mai triste lucruri de pe pământ. Rătăcesc de colo colo, abătuți și singuratici… și se poate întâmpla ceva rău.

— Ei bine, atunci trebuie să îi aducem înapoi, păsăruică-Maya, spuse Moose, dându-i încă o pungă de alimente și întorcându-se spre mătușa Vi. Calul ăla e marcat și îți aparține de drept.

— Știu. Dacă au fost luați de altă herghelie, spuse mătușa Vi, îi las în sălbăticie. Dar dacă se luptă singuri să supraviețuiască, cu siguranță că aș vrea să îi aduc aici.

— Da… ne-ar plăcea să îi aducem aici, repetă Maya. Putem să mergem să îi căutăm după prânz? întrebă ea. Vă rog?

Moose privi spre munți și arătă într-acolo.

— Putem… dacă ne lasă vremea.

Din cer coborâră fâșii întunecate și purpurii. Începu să plouă cu găleata. Fulgera și tuna asurzitor. Scaunele de plastic din jurul focului de tabără fură cărate în cortul-bucătărie, unde se strânseră cu toții. Moose și Fig dădură fuga să hrănească animalele și să sape șanțuri pentru a redirecționa bălțile care se umflau întruna.

După două zile de ploi torențiale intermitente, în care jucă sute de jocuri de cărți cu Payton, îl ascultă pe Moose citind dintr-un roman de Louis L'Amour și pe unchiul Fig recitând denumirile latinești ale florei și faunei din Wyoming, Maya se sătură de cortul-bucătărie.

Își strecură capul în biroul de campanie, unde mătușa Vi se ocupa de treburile ei.

— Pot să intru?

— Te rog. Mă întrebam cât vei rezista acolo, cu băieții.

Maya privi la dezordinea din jur. Mătușa Vi stătea pe un scaun pliant la birou. Pe jos era plin de reviste cu coperte lucioase, despre cai. Pe pereții de pânză, mătușa prinsese o mulțime de fotografii cu cai sălbatici, cu numele scrise în grabă pe margine.

— Ai nevoie de ajutor? întrebă Maya.

— Dacă poți să aduci puțină ordine în acest haos, îți voi fi recunoscătoare. Mi-ar plăcea să despachetezi cutiile alea. Lucrez la un articol numit „Calul autohton prin ochii artistului", pentru o publicație, iar apoi trebuie să mă apuc de planurile de lecție pentru cursurile de istoria artei din toamnă.

Fulgeră și cortul se umplu de lumină. Maya își ținu respirația până când se auzi bubuitul tunetului.

Mătușa Vi continuă să lucreze, imperturbabilă.

Maya trase aer adânc în piept și începu să despacheteze cutiile, scoțând unul câte unul albumele de artă voluminoase și trecându-și mâna pe deasupra copertelor: John Singer Sargent, Artemisia Gentileschi, Olaf Seltzer, George Catlin, Charles Russell, N. C. Wyeth, Mary Cassatt…

Maya zâmbi și cercetă fotografiile cailor sălbatici agățate de pereții cortului, potrivindu-le cu cărțile corespunzătoare. Studie poza unui armăsar negru, înciorăpat și cu o pată albă în frunte.

— Mătușă Vi, acesta seamănă cu calul pe care l-a pictat tata.

— Ai dreptate. E Remington. Nu-i așa că-i magnific? A încercat să o fure pe Artemisia din haremul lui Sargent de câteva ori, dar nu a reușit

niciodată. Caii au propria lor personalitate și propriul fel de a obține ce vor.

— Ca oamenii? întrebă Maya.

— Mai degrabă invers. Oamenii sunt precum caii. Sargent este mai războinic. Nu ezită să lupte pentru a obține ce dorește. Remington protejează ce îi aparține, dar abordarea lui când vine vorba să primească ceea ce vrea e diferită. Este un oportunist răbdător, care așteaptă clipa în care un armăsar lasă garda jos înainte de a acționa. Încă îl văd pe Remington, galopând pe câte o coamă cu câțiva celibatari. Încă nu are o iapă a lui. Ar fi drăguț dacă ar tânji încă după Artemisia. Ei și lui Klee le-ar prinde bine protecția lui.

Mătușa Vi se ridică și se întinse.

— Voi face un sandviș. Ți-e foame?

Maya clătină din cap. Aranjă revistele în teancuri ordonate, cu cotorul în aceeași direcție. Puse cărțile în ordine alfabetică și îndreptă registrele și hârtiile. Simțea o satisfacție să facă ordine pentru mătușa Vi și se trezi fredonând.

În timp ce punea în ordine un teanc de dosare, dădu peste un plic uzat cu fotografii. Conținutul acestuia o făcu să se oprească și să se așeze cu picioarele încrucișate pe jos. Așeză fotografiile în șir, una după alta: mama ei cu mătușa Vi în fața unui gard din lemn, cu brațele una pe după cealaltă; Maya, la patru ani, ținându-l pe Moose de mână și plimbându-se pe pajiște; Maya și Payton în poala lui Fig, pe un balansoar de pe verandă; mama ei călare pe Artemisia, fără șa, doar cu o frânghie peste burta calului. Și o dublură a pozei pe care o avea în cutia de pantofi.

Maya adună pozele, le puse bine în jachetă și dădu fuga prin ploaie și noroi spre cortul-bucătărie. Îl găsi pe Moose citind, iar pe unchiul Fig jucând dame cu Payton.

Îi dădu fotografiile lui Moose.

— Ce este frânghia aceea dimprejurul Artemisiei?

Moose cercetă poza.

— Păsăruică-Maya, uitasem de asta. Îi spuneam bucla comanș. Triburile de indieni din Marile Câmpii foloseau tehnica asta pentru a călări fără șa sau căpăstru, înfășurau o frânghie pe după burta calului,

într-o buclă gigantică, încălecau direct pe cal și își strecurau picioarele pe sub frânghie de o parte și de alta. Se țineau vârându-și o mână pe sub frânghie, acolo unde trecea peste greabăn. Amerindienii erau niște călăreți grozavi și puteau vâna și lupta în războaie din poziția aia.

Fig ridică privirea de la jocul de dame.

— I-am spus mamei tale despre bucla asta peste burta calului și nu a mai avut liniște până nu a încercat-o. Ellie era neînfricată.

— Ca mine? întrebă Payton.

— Nu, răspunse Fig zâmbind larg. Tu ești neînfricat și nesăbuit. Ellie era neînfricată, dar își păstra cumpătul. Mereu voia să încerce ceva nou, dar se gândea temeinic înainte de a o face.

Maya se sprijini de brațul lui Moose, în timp ce acesta răsfoia fotografiile. Ajunse la cea în care apărea mama ei călare pe Artemisia, râzând și fluturând din mână.

— Mi-amintesc de asta. Știi spre cine zâmbea mama ta și cui îi făcea cu mâna?

Maya clătină din cap.

— Ție, spuse Moose. Te țineam în brațe și pe deasupra zbura un șoim, în cercuri largi. Tu ai început să chicotești, arătând spre cer. Ellie a fost atât de amuzată de reacția ta că a izbucnit și ea în râs, iar mătușa Vi a făcut poza.

Maya privi țintă spre fotografie. Mama îi făcea cu mâna *ei! Ea* fusese cea care o făcuse pe mama ei atât de fericită? O invadă un val de mulțumire. Se desprinse de Moose și ridică foaia de cort care ținea loc de fereastră. Ploua torențial peste tabără, dar privi dincolo de perdeaua de apă. Și-i imagina deja pe Artemisia și pe Klee în țarc. Îi va hrăni și îi va mângâia. Va sta de vorbă cu ei și le va povesti o mie de lucruri mărunte. Ba chiar își închipui că o va călări pe Artemisia, așa cum făcuse mama sa.

— Când putem să-i căutăm pe Artemisia și pe Klee? întrebă ea.

— De îndată ce se potolește ploaia, Maya, spuse Moose. Și sper că se va întâmpla în curând, altfel ajungem cu toții în râu.

Pământul absorbea apa care curgea la nesfârșit din nori, iar râul se revărsa, cu forțele reînnoite. Dimineața mergea la lecțiile de călărie, iar uneori la pescuit cu Fig și Moose. După-amiaza, mătușa Vi, Maya și Payton plecau în lungi plimbări călare, în căutarea Artemisiei și a lui Klee. Mergeau kilometri întregi pe câte una din cele mai vechi poteci din California. Trecură pe lângă o veche cale ferată. Merseră până la Draw și înapoi la Honeycomb Buttes. La început, când se întorceau în tabără fără vreo veste, nu-și pierdeau optimismul. Dar după câteva săptămâni se întoarseră din căutări tăcuți și îngânduraţi.

Payton nu le mai însoți, preferând să rămână în tabără cu Fig și Moose. Mătușa Vi îi spuse Mayei că trebuiau să facă o pauză cu acele lungi drumuri călare ca să poată să lucreze, fiindcă rămăsese în urmă, și să lase caii să se odihnească. Dar Maya nu renunță la speranță. În fiecare seară, înainte să meargă la culcare, scotea micul armăsar negru, și-l trecea pe deasupra capului, șoptind:

— Nu îți face griji, Artemisia. Vin după tine.

La galop

20

Maya căra un braț de lemne printre sălcii, savurând sunetele dimineții din tabăra de pe Sweetwater: zburătăceala și trilurile sturzului din tufișurile de pelin, pocnetele slabe care se auzeau din cortul-bucătărie, gâlgâitul fierbătorului pe foc și câte un nechezat potolit care se mai auzea din când în când dinspre țarcuri. Până când auzi plânsete.

Lăsă lemnele jos și dădu fuga în tabără, unde îl găsi pe Payton pe un scaun, aplecat și gemând de durere. Din gură îi curgea sânge. Mătușa Vi stătea deasupra lui cu o mulțime de șervețele, tamponându-i sângerarea.

— Ai alergat din nou cu spatele, nu-i așa? întrebă ea.

El încuviință din cap.

— Și te-ai împiedicat de propriile picioare.

Băiatul repetă gestul.

— Maya, găsește-mi cheile camionetei. Și-a scos un dinte și trebuie să îl duc la dentist. M-aș simți mult mai bine dacă ai veni cu mine, dar înțeleg dacă nu vrei să bați atâta drum până în oraș și să-ți petreci toată ziua într-un cabinet stomatologic.

— Mă descurc, răspunse fata. Voi termina de aranjat lemnele și voi mătura în corturi, iar apoi voi citi până se întorc Moose și Fig.

— Bine, am încredere că așa vei face. Se vor întoarce târziu în după-amiaza asta de la Tack și Feed, cu o încărcătură de fân. Spune-le ce s-a întâmplat și că nu știu cât va dura cu Payton. S-ar putea să trebuiască să rămânem peste noapte acasă, la fermă. Iar în acest caz, Payton va vedea parada de 4 Iulie din oraș.

— Da! exclamă el prin călușul de șervețele din gură.

— Maya, ne vedem mai târziu, astăzi sau mâine dis-de-dimineață.

Mătușa Vi vorbi întruna, în timp ce Maya îl ajută pe Payton să urce în camionetă.

— Nu intra în râu. A plouat mai mult decât de obicei și apa este adâncă. Poți să aduni surcele dacă vrei, dar nu aprinde focul până nu ajunge cineva aici. Ține caii în țarc și stai cuminte.

— Așa voi face. Dădu fuga la geamul pasagerului. Payton, sper să te simți mai bine.

După ce camioneta se urni, Maya se întoarse în tabără. Era prima dată când rămânea singură în tabără și era mândră că mătușa Vi avea încredere în ea. Își urmă planul, punct cu punct, așezând lemnele și măturând în corturi. Când în cele din urmă ridică foaia de la intrarea în cortul ei, trase aer adânc în piept.

În mijlocul pernei stătea căluțul alb-roșcat pe care Payton îl aruncase în tufișuri. Luă figurina și o cuprinse în palme. Cum de îl găsise? Trebuie să fi căutat o grămadă de timp printre sălcii. Și când se strecurase Payton în cortul ei să i-l lase? Fugea din cortul ei când a căzut și s-a lovit? Îl puse în buzunarul vestei și trase fermoarul bine. În timp ce măturа, se oprea din când în când, bătându-se pe buzunar și întrebându-se ce putea face pentru Payton în schimb.

Mai târziu, Maya se așeză lângă foc, răsfoind una din revistele mătușii Vi, când fu distrasă de un vultur auriu. Pasărea de pradă plutea pe deasupra taberei, cu aripile întinse ca un evantai. Payton colecționa pene! Poate dacă ar putea afla unde își avea cuibul, ar putea găsi o pană sub el, pe pământ. Când vulturul pluti spre lespedea de piatră, în aval, luă binoclul și urcă în vârful coamei de deasupra cortului ei. De acolo avea o vedere panoramică: peisajul se întindea dinaintea ei pe kilometri întregi. Se uită prin binoclu și îi atrase atenția o pată albă. Cu grijă, fixă binoclul și reglă lentilele pentru a găsi vulturul. I se tăie răsuflarea.

— Artemisia!

Iapa stătea pe partea cealaltă a defileului, în aval, în depresiunea dintre doi munți. Deasupra ei, pe coline, se răsfira o pădurice de plopi tremurători. Dedesubt, pajiștea acoperită de iarbă se întindea până la râu. Maya lăsă binoclul jos și privi spre tabără, apoi din nou spre cal. Distanțele erau adesea înșelătoare aici, iar Artemisia era probabil mult mai departe decât părea. Cât ar dura să ajungă la ea? se întrebă ea.

Traversase defileul împreună cu mătușa Vi, călare, săptămâna trecută, trecând peste munte și peste râu. Numai pentru asta avuseseră nevoie de mai bine de o

oră, în care trebuiseră să înainteze cu grijă. Iar Artemisia era mult mai departe. Chiar dacă ar fi reușit să ajungă la Artemisia și Klee, ce avea să facă apoi?

Își aminti promisiunea pe care i-o făcuse mătușii Vi. Trebuia să stea cuminte sperând că iapa va fi încă acolo când avea să se întoarcă cineva. Dar s-ar putea să mai treacă încă alte câteva ceasuri bune până atunci. Dacă Artemisia pleca? Și unde era Klee? Ar face rău dacă ar vedea ce este cu ei? Mătușa Vi ar face același lucru dacă ar avea ocazia. Ar înțelege. Poate că Maya i-ar putea atrage pe Artemisia și pe Klee în această direcție. Să-i ademenească în tabără. Mătușa Vi ar fi atât de surprinsă… și recunoscătoare.

Maya se întoarse spre țarcuri și văzu recipientul albastru de plastic cu grăunțe și melasă. Un cal sălbatic care nu gustase niciodată grăunțele s-ar putea să nu fie interesat, dar Artemisia stătuse printre cai domesticiți și cunoștea probabil gustul acela dulce. Uneori, mătușa Vi le dădea cailor mere drept gustare, astfel că s-ar putea ca Artemisiei să îi placă și fructele. Maya fu cuprinsă de dorința irezistibilă de a vedea iapa de aproape. Se uită din nou prin binoclu și își aminti de cuvintele mătușii Vi: „Ellie adora iapa aceea și a călărit-o tot timpul cât a fost aici. Artemisia și mama ta aveau o legătură cum nu am mai văzut până atunci. Când a plecat Ellie, Artemisia i-a dus dorul zile în șir.”

— Mama te-a iubit, șopti Maya. Și tu ai iubit-o pe ea.

Se uită la hainele pe care le purta. Deja era îmbrăcată cu o bluză cu mânecă lungă și cu vesta, dar învățase că vremea putea fi imprevizibilă. Dădu fuga la cort și luă jacheta mamei sale, apoi alergă spre țarcuri din nou pentru a-l înșeua pe Seltzer. Legă jacheta în spatele șeii, își atârnă binoclul în jurul gâtului, umplu sacoșa de pânză cu grăunțele amestecate cu melasă și trei mere și o atârnă de oblâncul șeii. Lua un căpăstru de pe banca pentru harnașamente și îl îndesă în coburii șeii. Klee nu va avea nevoie de căpăstru, căci dacă va reuși să îi pună căpăstrul Artemisiei, mânzul o va urma. Încălecă pe Seltzer și o apucă spre drum, lăsând tabăra în urmă.

Se opri deasupra defileului.

— Bine, băiete, încetișor și cu grijă.

Îl făcu pe Seltzer să coboare coasta pieziș, în zigzaguri lungi, lăsându-i frâu liber ca să se poată apleca și să pască printre tufișurile lemnoase de pelin și stânci. Dedesubt, se zărea râul cu bulboane învolburate și vâltori adânci. Soarele se pierdea în umbra stâncii și, în negura aceea, lunga coborâre căpăta un aer amenințător și apăsător.

Maya rămase în șa, oprindu-se pe malul râului și lăsându-l pe Seltzer să se adape. Pe crestele munților, aerul se răcise. Desfăcu jacheta și o îmbrăcă, apoi traversă vadul râului de partea cealaltă. Înaintă călare prin perdeaua groasă de verdeață, continuându-și drumul de-a lungul râului.

De cât timp lipsea? se întrebă. Părea că trecuseră câteva ore, dar descoperise că, atunci când umblai călare pe poteci, timpul juca feste.

Fata și calul își continuară drumul, înaintând cu greu pe deasupra șirului de sălcii. Lumina după-amiezii se împuțina.

— Încă puțin, băiete. Altfel nu vom reuși să ne întoarcem înainte de lăsarea întunericului.

Ocoli o stâncă masivă. După ce trecu de încă un cot al râului, o zări pe Artemisia, care stătea răbdătoare, cu ținuta ei impozantă, la jumătatea pantei, de parcă ar fi așteptat pe cineva. Maya simți un nod în gât și ochii i se umeziră.

— Mă aștepți pe mine? Vin, Artemisia.

Întoarse calul pe pajiștea ierboasă care se întindea în sus, înspre plopii tremurători. Cu pași înceți și măsurați, calul trecu peste trunchiurile doborâte de ninsoare peste iarnă, care acum zăceau moarte la pământ. Când Maya și Seltzer se apropiară, Artemisia se retrase în adâncul crângului.

— Hei, fetiță. Sunt… Maya. Nu fugi. Îți aduci aminte de mama mea… Ellie?

Artemisia făcu câțiva pași ezitanți în lateral și înapoi.

— Ce s-a întâmplat, fetiță?

Maya descălecă și aruncă hățurile lui Seltzer peste o creangă. Se uită printre copaci. Frunzele plopilor

tremurători se clătinau în adierea ușoară a vântului și întregul crâng trepida.

Populus tremuloides, se gândi Maya, amintindu-și de lecțiile unchiului Fig.

Artemisia necheză ușor.

— Ești și mai frumoasă de aproape, Artemisia. Unde e Klee? Unde e puiul tău?

Cercetă atent cu privirea una din lateralele crângului, apoi se întoarse spre lespedea de piatră care o mărginea. Ochii îi rămaseră lipiți de o masă de păr alb-roșcat care zăcea neclintită, în tăcere. Se înfioră.

Înaintă cu pași mici și șovăielnici, încercând să alunge gândurile îngrozitoare care i se iveau în minte. Apropiindu-se, văzu urmele teribile ale labelor de puma.

Corpul fraged al lui Klee zăcea sfârtecat, într-o baltă de sânge. Fața drăgălașă a mânzului era pe jumătate acoperită de frunze și pământ, în încercarea grăbită a pumei de a-și ascunde prada. Mirosul greu al morții împânzea aerul. Mayei i se întoarse stomacul. Se sprijini de un copac, se aplecă și vomită. Când se îndreptă, simți lacrimi în ochi.

Se îndepărtă de mânz și se întoarse spre Artemisia.

Iapa o privi țintă, apoi își lăsă capul mare în pământ.

Maya își duse mâna la inimă, simțind în piept o durere care îi tăia genunchii.

— Puiul tău…

Rămase așa vreme îndelungată, uitându-se la Artemisia care umbla fără țintă în fundul crângului. Întâi pierduse protecția familiei sale, iar acum își pierduse mânzul. Maya nu o putea lăsa singură, să aibă parte de aceeași soartă ca Klee.

Știa că trebuia să se întoarcă spre tabără. Se duse la șa și luă sacul de pânză de pe oblânc. Aruncă baierele sacului peste umăr, îl trase în poală și îl deschise doar cât să-și poate vârî o mână înăuntru. Îl întoarse pe Seltzer spre râu, îi aruncă o mână de mâncare, înaintă câțiva pași și se opri, chemând-o pe Artemisia.

— Haide. Totul va fi bine. Vino cu mine acum.

Seltzer necheză, ca și când ar fi știut că era nevoie să o liniștească, iar Artemisia răspunse. Îl recunoștea pe Seltzer de când trăise alături de grupul de cai din

tabără, cu ani în urmă? Sau avea atâta nevoie de companie, încât glasul oricărei ființe vii îi potolea dorința? Oricare ar fi fost motivul, iapa înaintă ezitant.

Maya nu-și putea desprinde ochii de la Artemisia. Înțelegea de ce o iubise mama sa.

În vibrațiile nechezatului ei era ceva încântător, la fel și în felul impunător în care își ținea capul și își sălta coama. Și totuși emana o anumită vulnerabilitate, ca și când ochii ei ar fi cerut voie să fie salvată și iubită.

Maya privi spre soare. Trebuia să se grăbească ca să se poată întoarce. Dacă mătușa Vi și Payton hotărau să se întoarcă în tabără, se vor îngrijora când nu o vor găsi acolo.

— Urmează-mă, Artemisia, strigă ea.

Micuța caravană se apropie de malul râului.

Brusc agitat, Seltzer se învârti în cerc și nechează. Maya îl liniști și privi în jur, dar nu văzu nimic care să-l fi speriat. O clipă mai târziu, dintr-un tufiș zburătăci un cocoș sălbatic. O familie de iepuri de câmp țâșni din ascunzătoare, năucă, neștiind încotro s-o apuce. Din plopi începură să zboare coțofene, clămpănind sacadat și dintr-o gaură de pe malul râului se ivi un castor care se strecură grăbit în apă. Maya privi din nou spre Artemisia, care stătea cu gâtul arcuit și urechile ciulite, bătând cu copitele în pământ.

Fata îl mângâie pe Seltzer pe greabăn. Trase aer adânc în piept și încercă să își potolească neliniștea. Cine sau de ce se simțeau animalele amenințate?

21

Pământul trepidă. Seltzer se împiedică și Maya fu aruncată de pe spinarea lui. Încercă să se prindă de șa pentru a se echilibra, dar pământul tresăltă din nou și căzu cu fața în jos. Binoclul greu o izbi în piept, iar săculețul de cereale o pocni în spate. Peste pajiște se rostogoleau pietre de pe coama de deasupra. Artemisia necheză speriată. Pământul continuă să se zgâlțâie, iar Maya își înfipse unghiile în solul care tresăltă.

Când trepidațiile încetară, se forță să respire. Seltzer își prinsese dârlogii într-un tufiș și se lupta să se elibereze, nechezând speriat. Maya strigă la el:

— Prr, băiete. Prrr…

Calul se opri, cu ochii ieșiți din orbite. Se ridică pe picioarele de dinapoi și frâiele se desprinseră din frunziș. Galopând frenetic, dispăru pe povârnișul dealului.

— Seltzer! Seltzer!

Maya o apucă după el. Se auzi un zgomot puternic, de parcă undeva înapoia ei se apropia un tren. Se întoarse spre Sweetwater.

În aval, muntele de peste râu se prăvălea într-o învălmășeală gigantică de stânci și pământ. Valurile de pământ măturau în calea lor arbori, bolovani și tot ce le ieșea în cale, târându-le spre râu. Vacarmul asurzitor crescu, iar vântul se înteți odată cu apropierea lui. Cu forța unui uragan, avalanșa de moloz o ridică pe Maya de la pământ și pentru moment, avu senzația că zboară. Aterizâ pe spate și simți că aerul îi este expulzat cu forța din plămâni. Rămase neclintită, până când își recăpătă suflarea. Se rostogoli, așezându-se în mâini și în genunchi, simțind că inima îi duduia în piept.

Artemisia fusese aruncată la pământ. Maya o zări în apropiere, prinsă într-o încâlceală de crengi și bușteni de plop. Și inima calului bătea să-i spargă pieptul. Maya se târî spre ea.

— Gata, fetițo. Gata. Suntem bine.

Iapa se zbătea, dar nu se putea urni de sub stiva de lemne. Maya se grăbi să ajungă deasupra capului

Artemisiei și începu să tragă de bușteni și ramuri, dar iapa era îngropată sub ele.

Alunecarea de teren îndiguise râul Sweetwater, iar acum apa urca spre ele. Maya se ridică și trase o creangă mare de pe Artemisia, apoi încă una și tot așa. În acest răstimp, grohotișul de pe coastă se rostogolea spre râu, împroșcând jeturi de apă care se revărsau peste copitele iepei.

— Haide, Artemisia!

Maya trase de capătul unei crengi și o aruncă într-o parte. Îndepărtă stiva de lemne bucată cu bucată.

Artemisia se lupta să se ridice, dar era blocată de doi bușteni mari care o țintuiau la pământ.

Maya ridică de capătul unuia, dându-l deoparte, surprinsă de propria ei putere.

În cele din urmă, iapa ridică fruntea și gâtul, rostogolindu-se, iar bușteanul rămas se prăvăli de pe spinarea ei. Se împinse în sus și se ridică în picioare.

Maya se retrase spre crâng.

— Haide, fetițo. Pe aici!

Iapa făcu câțiva pași șovăielnici spre Maya.

Un nou val de apă din râu se revărsă spre ele. Fata făcu un salt înapoi, dar apa cuprinse picioarele Artemisiei. Calul se împiedică și încercă să se ridice, însă căzu în apă, nechezând.

— Poți s-o faci! strigă Maya. Haide!

Artemisia se ridică în picioare din nou. Roba îi era acoperită de pământ care nu apucase să se transforme în noroi. Artemisia urca pieptiș coasta acoperită de păduricea de plopi, clătinându-se, pe urmele Mayei, când cutremurul lovi din nou. Iapa căzu la pământ, într-o rână, și începu să alunece la vale.

Maya se aruncă spre un trunchi de copac de care să se agațe și auzi grohotișul alunecând de pe povârnișul de deasupra. Se răsuci și văzu o avalanșă de pietre căzând peste Klee, îngropându-l sub ele. Pământul se clătină din nou. Maya încercă să rămână în picioare, dar o nouă zgâlțâitură bruscă o aruncă la vale, peste cap. Văzu pământul și cerul răsucindu-se sub ea și plonjă într-o stâncă.

Scoase un geamăt. Durerea o săgeta în piciorul și în brațul drept, iar capul îi zvâcnea. Deschise ochii, dar

totul se înceţoşă. Clipind, încercă să distingă umbrele de deasupra ei. Se uita ţintă la tavanul din camera ei, din casa bunicii?

Trase aer adânc în piept, îşi miji ochii şi încercă să focalizeze. Umbrele se transformară într-o ceaţă verde, iar apoi ceaţa se limpezi şi văzu frunzele în soarele după-amiezii târzii. Dar unde era? Mintea i se zbătea în van. Seltzer. Râul. Crângul de plopi…

Artemisia! Ce se întâmplase cu ea? Maya încercă să se ridice în capul oaselor, dar renunţă la tentativă. Era prea năucă şi îi era greaţă. Ridicându-şi şi răsucindu-şi braţul care o durea, văzu că jacheta şi cămaşa îi erau sfâşiate de la umăr până la cot. Dedesubt, dintr-o tăietură lată, se scurgea sânge pe haine. Umbrele se învârtiră.

— Artemisia… murmură ea, cu o clipă înainte să vadă un fascicul de puncte luminoase, apoi totul se întunecă.

Ceva o tot împungea şi auzi un nechezat gutural. Întredeschise ochii şi văzu nişte pete albe. Cineva plutea deasupra ei. Clipi şi deschise ochii mari.

Artemisia stătea deasupra ei. Iapa plecă fruntea aproape de trupul Mayei şi îi simţi coama gâdilând-o pe gât. Soarele aproape că dispăruse, iar râul clipocea la picioarele ei. Întinse mâna după coama Artemisiei, dar iapa se dădu înapoi şi nu apucă să se prindă de şuviţele de păr care atârnau spre ea. Maya se rostogoli pe burtă şi se ridică în mâini şi genunchi. Simţi durerea înjunghiind-o ca nişte pumnale în piciorul drept şi cizma o strângea rău. Scânci. Urmă un val de ameţeală şi vomită.

Artemisia necheză din nou la ea, ca şi când ar fi insistat să se mişte.

Maya se târî spre un copac, se ridică şi se sprijini de trunchi, stând lipită de el până când îi trecu greaţa.

Artemisia pătrunse în crâng, se opri şi se întoarse să se uite la Maya.

— Vin, spuse fata.

Privi spre coastă, năucă. Ceva nu era în regulă. Cercetă peisajul şi înţelese. Toţi copacii fuseseră desfrunziţi de ultima rafală de vânt şi întreaga vale era acum acoperită de frunze. Trunchiurile goale ale

plopilor arătau ca niște lumânări așezate la întâmplare pe marginea unui tort strâmb. Tăpșanul de iarbă de lângă râu fusese măturat. Frunzele se adunaseră formând dune verzi în lungul văii.

Maya făcu mici salturi într-un picior, de la un copac la altul, și urcă povârnișul călcând pe piciorul sănătos, până când ajunse la o mică adâncitură între câteva trunchiuri.

Se lăsă la pământ, își făcu o saltea moale din frunze și se așeză pe ea.

Își scoase săculețul de pânză și binoclul de după gât, apoi se luptă să își tragă cizma din picior. Nu se clintea, iar durerea era prea intensă ca să mai continue să încerce. Tremurând, își trase gluga jachetei peste cap și adună mai multe frunze în jurul picioarelor pentru a-i ține de cald. Cerul se întunecă.

— Artemisia, strigă Maya. Rămâi cu mine, te rog…

Scrută păduricea, dar nu o văzu. Vârî mâna în jachetă, desfăcu buzunarul vestei și scoase micul căluț bălțat, alb-roșcat.

— Unde ai plecat? Se strădui să distingă un nechezat prietenos, dar nu veni niciun răspuns.

În schimb, auzi un foșnet și tresări. Apucă o ramură din apropiere și lovi cu ea în frunzele de la picioare pentru a alunga șoarecii de câmp. Se lăsă pe spate, dorindu-și să aibă un cort indian, cu fermoar.

22

Maya se trezi cu piciorul zvâcnindu-i, înainte de zorii zilei.

Cerul era încă cenușiu, iar crângul era stăpânit de liniște. Se ridică în capul oaselor, privind printre copaci, până când o zări pe Artemisia pe coama dealului, păscând.

— Iată-te… Ai rămas…

Artemisia ridică fruntea, privi în direcția Mayei, apoi continuă să pască iarbă.

Ușurarea Mayei fu umbrită de durere. Își simțea piciorul drept prins într-o menghină, iar în rana de pe braț mustea un lichid rozaliu. Știa că trebuia curățată, dar o durea carnea de frig, iar apa râului era înghețată la ora aceea a dimineții. Mai trase niște frunze în poală și se lăsă pe spate, uitându-se la cerul care începea să se lumineze. O năpădi un val de griji. Ce se întâmplase cu mătușa Vi și Payton? Unde fuseseră în timpul cutremurului? Ajunseseră la ranch? Iar Moose și Fig? Fuseseră în tabără sau aduceau o remorcă de fân? Ar fi putut să derapeze și să aibă un accident. Sau poate se întâmplase ceva mai rău. Tresări la acest gând. Dar Seltzer și Golly? Supraviețuiseră? Și oare ce credeau cu toții că i se întâmplase ei?

Soarele se înălță pe cer și dimineața se încălzi. Maya își făcu un baston dintr-o creangă și merse șontâc-șontâc până la râu, unde bău apă îndelung. Se așeză pe un buștean, își scoase jacheta, vesta, bluza, desfăcând materialul de pe brațul rănit și tresărind când ajungea la locurile în care era lipit de piele. Își scoase cizma și șoseta din piciorul stâng, apoi cracul blugilor de pe aceeași parte. Rămase îmbrăcată cu cracul drept al pantalonilor și încălțată cu șoseta și cizma, se lăsă într-un ochi de apă puțin adâncă, înconjurat de un zăgaz natural de stânci. Cizma se umplu de apă. Simți apa rece și reconfortantă pe degete, alinându- i durerea din picior. Îl lăsă să se îmbibe cu apă.

Se uită la Artemisia care se apropia de râu. În locul grației sale obișnuite, iapa avea un mers mai lent și mai

țeapăn. Se opri la marginea râului, la nici șase metri de Maya, și se adăpă.

— Cred că și pe tine te doare și ai vânătăi. Trebuie să ne facem amândouă bine, Artemisia. Dar mai întâi, trebuie să îmi scot cizma asta, mă strânge mult prea tare…

Apucă vârful și călcâiul și trase, iar cizma cedă cu un pleoscăit. Țipă de durere.

Artemisia ciuli urechile auzindu-i strigătul.

Maya își scoase cu grijă blugii de pe piciorul drept, apoi șoseta. Văzându-și glezna vânătă și dislocată grotesc, i se făcu rău din nou. Trase aer adânc în piept, străduindu-se să-și liniștească stomacul.

— Este mai rău decât am crezut. E ruptă, fără îndoială – eliberată din chingile cizmei, glezna se umflă ca un balon. Poate că nu a fost o idee așa de bună să îmi scot cizma…

Artemisia o apucă din nou spre crâng.

Maya strigă după ea:

— Să nu pleci departe, te rog.

Își scufundă în apă brațul rănit. Înțepătura o făcu să tragă aer în piept, printre dinții încleștați. Își vârî brațul în apă de mai multe ori, apoi își clăti și hainele în râu.

După ce se târî înapoi spre plopi, Maya își întinse hainele să se usuce în soarele după-amiezii și se așeză pe o stâncă.

— Uită-te la mine, Artemisia. Stau aici în public, în chiloți. De fapt, cred că nu suntem în public, dar suntem în mijlocul… unui loc. Bunicii i s-ar fi părut tare necuviincios așa ceva.

Artemisia rămase la distanța obișnuită, dar ridică fruntea spre Maya și continuă să mestece.

Fata observă că iapa se uita la ea sau venea mai aproape când îi auzea vocea.

— Nimeni nu știe unde sunt, în afară de tine, Artemisia. Crezi că vor veni să mă caute? Sper că da… pentru că nu pot merge. Dacă nu vin, mă lași să te călăresc, să plecăm amândouă de aici? Am nevoie să ai încredere în mine, Artemisia… ca să pot ajunge acasă… dacă nu vin.

Artemisia făcu un pas în direcția ei, dar nu mai mult.

Maya oftă. Prinse un colț al baticului între dinți și îl înfășură strâns pe după rana de la braț, apoi strânse. După ce i se uscară hainele, se îmbrăcă. Cât încă era lumină, mâncă un măr, apoi puse o mână de grăunțe cu melasă pentru Artemisia. În crângul de plopi era iarbă destulă, dar Maya spera că iapa avea să fie tentată de delicatesa oferită și că se va apropia și mai mult.

Își trase fermoarul jachetei, strânse bine gluga și se îngropă în frunze. Obosită, se lăsă pe spate și se uită la cerul care se întuneca. Își aminti de prima zi în care sosise la tabără, iar mătușa Vi spusese: „Nu te lăsa înghițită de cer."

Oare chiar putea face asta? Era posibil să dispară pur și simplu? se întrebă. Apăru un punct alb, stingher. Apoi încă unul. Și încă unul. Cerul se răsfiră deasupra ei și văzu Calea Lactee ca o pată scânteietoare, întinzându-se pe mantia nopții. Erau atât de multe stele, că întunericul se strecura cu greu prin lumina lor scânteietoare. Maya privi spre cerul imens, fermecată. „Cum mă vor găsi oare vreodată?"

Dimineața, grăunțele cu melasă pe care le lăsase cu o seară în urmă dispăruseră, iar Artemisia păștea un pic mai aproape de cuibul fetei. În timp ce Maya se îndrepta cu pași mici, chinuită de durere, spre râu, să-și clătească brațul și să-și înmoaie glezna, Artemisia o însoți, stând aproape, dar prea departe pentru a o atinge.

Ochiul de apă în care se îmbăiase cu o zi înainte era mai adânc acum, iar stâncile care îl înconjurau erau aproape acoperite. Doi păstrăvi mici înotau în preajmă, rămași prizonieri, după ce fuseseră împinși înăuntru de un vârtej de apă peste noapte. Ochiul de apă era mai mic decât o cadă și putea sta cu ușurință în el, folosindu-și vesta ca să prindă peștii și să-i arunce pe mal. Dar cum îi va găti? Foamea îi dădea târcoale. Lăsă peștii în bazin, găsi un alt loc în care să se înmoaie și se gândi cum să facă focul.

Se întoarse sub plopi și desfăcu o lentilă a binoclului. Îndepărtă grohotișul de pe o bucată de pământ, făcu o îngrăditură din pietre și așeză o mână de rămurele unele peste altele, după ce ridică o movilă de frunze sub ele. Îi văzuse pe băieții de peste drum de

casa bunicii arzând frunze cu lupa. Va funcționa? Răsuci lentila până apăru un punct strălucitor pe iască. Cât va dura până va capta lumina soarelui? În câteva secunde, se ridică un firicel de fum. Entuziasmată, își mișcă ușor mâna și fumul dispăru. Repoziționă lentila și apăru din nou un firicel subțire de fum. Vreme de un ceas, reuși să scoată coloane firave de fum, dar nicio flacără.

I se strânse stomacul de durere la gândul că ar putea mânca pește la cină. În cele din urmă, licări un tăciune stacojiu. Nu îndrăzni să miște lentila, rugându-se să izbucnească o flacăra.

— Haide, șopti ea, dar vreascurile refuzară să se aprindă.

După zeci de încercări, voința îi cedă. Frustrată, renunță la foc și mâncă al doilea măr. Dar nu se săturase, așa că îl mâncă și pe ultimul. Când se lăsă noaptea, iar cerul se acoperi din nou cu stele, puse o mână de grăunțe cu melasă nu departe de picioarele ei.

De data aceasta, Artemisia nu așteptă ca Maya să adoarmă până să vină să le ronțăie. Fata îi vorbi încet și cu blândețe.

— Știi cântecul ăla? Cel despre stele? Îl cântam când eram mică: *Twinkle, twinkle, little star…*[9]

Artemisia necheză încet.

— Ai dreptate, Artemisia. L-am cântat greșit. Este așa:

Ellie, Ellie, Ellie, Ellie…

Ellie, Ellie, Ellie, Ellie…

23

Dimineața, Maya ieși de sub cuvertura de frunze și o strigă pe Artemisia.

— Ești aici, fetițo?

Se ridică și se uită la iapa care se îndrepta spre râu. Ușurată, își îndepărtă frunzele de pe haine.

— Lipsesc de trei nopți, Artemisia, și nu a venit nimeni să mă caute. Crezi că se gândesc că… am murit?

Înainte să-și poată plânge de milă, se auzi un nechezat strident. Alungă un țânțar, apoi încă unul, dar degeaba. Peste noapte părea că apăruseră roiuri întregi. Își legă gluga în jurul feței, dar îi găsiră mâinile, piciorul rănit, care era prea umflat pentru a-și pune șoseta, și carnea fragedă a obrajilor.

Șchiopătă până la râu, unde o găsi pe Artemisia rostogolindu-se în apă, cu picioarele în aer. Iapa ieși pe mal și se rostogoli prin mâl și iarbă. Când se ridică, părea tăvălită prin pesmet, ca o bucățică de carne de pui.

— Știu, știu. Așa ții insectele și mușteleă la distanță. Voi încerca orice.

După ce se clăti în râu, Maya se acoperi bine cu jacheta și își întinse o peliculă groasă de noroi pe obraji, pe dosul palmelor și pe picior. Noroiul o ajută, dar țânțarii continuau să-i dea târcoale, bâzâind neobosit. Ba chiar încercară să o înțepe prin blugi. Abătută, se ascunse în vizuina ei dintre copaci, alungându-i întreaga după-amiază.

La apus, Maya se simți slăbită de foame. Trase săculețul de pânză spre ea, iar Artemisia se apropie câțiva pași. Luă un căuș de grăunțe din sac și îl așeză din nou lângă picioarele ei. Își auzi stomacul protestând. Se uită la hrana pentru cai și o mirosi. Nu era decât ovăz, iarbă și melasă. Nu avea să-i facă rău. Băgă câteva grăunțe în gură. Aveau gust de terci de ovăz, cu niște carton măcinat. Nu era chiar îngrozitor, iar stomacul i se potoli pentru prima oară după zile întregi. Se întinse, închise ochii și adormi.

Coșmarurile o pedepsiră: într-un turn alb, bunica îi spăla gura cu săpun. Dădu fuga la fereastră, sări și căzu, lumea gonind pe lângă ea, viața părăsind-o. Se trezi înaintând pe un câmp plin de tufișuri de pelin, un elicopter împingând-o spre o capcană împrejmuită cu plasă. Se împiedică și căzu. Neputând să se ridice, țipă, în vreme ce spre ea se îndrepta o pumă. Tatăl și mama ei înotau într-o piscină turcoaz pentru a o salva, dar oricât de mult se grăbeau, nu înaintau deloc. Maya le striga să o ajute. Însă nu aveau brațele îndeajuns de lungi pentru a ajunge la ea.

A doua zi dimineața, fu mai greu să ajungă la râu. Când se ridică, durerea o săgetă din gleznă până sus pe picior. De data aceasta, în loc să se lupte cu bastonul improvizat pentru a ajunge la râu, se târî în fund, cu spatele, punându-și jacheta sub piciorul țeapăn și trăgându-l după ea.

Toată dimineața, Maya o privi pe Artemisia păscând în capătul crângului, apropiindu-se din ce în ce mai mult de creastă. Îi rostea numele din când în când, doar pentru a o vedea ridicând capul, în semn de recunoaștere. Când soarele se ridică deasupra capului, iapa trecuse de creastă, pierind din ochii Mayei.

— Artemisia?

Fata nu-și desprinse privirea de la locul în care dispăruse iapa, strigând-o întruna. Dar parcă intrase în pământ.

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Întoarce-te, te rog.

Câteva ore mai târziu, obrajii Mayei erau încă uzi de lacrimi când Artemisia reapăru. Pătrunse în crâng de parcă nu ar fi plecat niciodată, dădu ocol locului și se opri lângă o stâncă, dând drumul unui șuvoi lung de urină.

— O, Artemisia! Mă bucur atât de mult că te-ai întors. Am atât de multe să-ți spun… și atât de multe să te rog… Am nevoie de tine, Artemisia. Te rog să nu mă părăsești din nou. Uite! Am făcut focul. De data asta am folosit doar cele mai uscate frunze și a mers. A durat o eternitate până s-a aprins, dar în cele din urmă am reușit. Nu e un foc prea mare, dar e îndeajuns. Și gătesc un pește. Bunica nu mi-ar fi permis niciodată să

încerc și nu ar fi fost încântată. Dar… cred că… s-ar putea ca mama să fi fost mândră. Ești de acord?

Artemisia se opri și se uită la Maya, apoi clătină din cap și suflă lung pe nări, iar buzele îi vibrară.

— Îți amintești de ea, Artemisia? Nu s-a dat bătută doar pentru că bunica nu era de acord… și… nici tata. Sunt… sunt… mândră de ei.

Maya știu că peștele era gata când începu să se desprindă de pe băț. Îl așeză pe o piatră plată. Pielea se desprinse cu ușurință după ce o râcâi de câteva ori cu o rămurică. Luă cu degetele bucățele din locurile mai cărnoase. Vârî mâna în sac și scoase un mic căuș de grăunțe amestecate cu melasă și le așeză pe pământ, lângă focul care abia mai pâlpâia.

Artemisia se apropie și mâncă.

Dacă ar fi întins mâna, Maya i-ar fi putut atinge greabănul. Dar se abținu, temându-se să nu o sperie. În schimb, șopti:

— Mă bucur mult că ai acceptat invitația la cină. Te rog să mai vii.

24

Maya începea să piardă șirul zilelor de când se afla în crângul de plopi. Să fi fost cinci sau șase… sau mai multe? Numără zilele în minte, făcând semne pe pământ cu un băț: ziua cutremurului, ziua în care se îmbăiase în râu, ziua în care găsise păstrăvul în ochiul de apă, ziua în care apăruseră țânțarii, ziua când gătise primul păstrăv și ieri, când îl gătise pe al doilea. Chiar era printre plopi de o săptămână întreagă?

În dimineața aceea nu mai fusese niciun pește în ochiul de apă. Acum bătea vântul și nu putea face focul, dar nu o deranja, pentru că adierea rece a vântului alunga țânțarii nesuferiți.

Cerul după-amiezii se întunecă. Maya tremura și era prea frig ca să se îmbăieze în râu. De-abia își mai putea mișca brațul. Înțepenise mai tare și se înroșise, iar atunci când îl atingea, pielea era fierbinte.

Artemisia păscu în apropiere, apoi se îndreptă spre luminiș și se întinse la pământ.

Se încălzea la soare sau trăgea un pui de somn? se întrebă Maya. Poate ca astăzi ar trebui să se odihnească amândouă. Se întinse, cuprinsă de amorțeala pe care i-o dădea căldura. Întregul corp îi zvâcnea de durere și febră.

Nu mai avea puterea să se ridice și nici nu îi venea să o facă, iar asta o îngrijora.

Mai târziu, Artemisia se ridică și se îndreptă spre râu. Se întoarse de câteva ori nechezând ușor spre Maya, ca și când i-ar fi spus să vină și ea.

— Nu pot… spuse fata. Du-te tu…

Seara, cerul se acoperi de nori negri, care alungară stelele și luna.

— Va fi foarte, foarte întuneric în noaptea asta, Artemisia, șopti Maya. Stai aproape.

La un moment dat, în ceasurile pline de vise dintre miezul nopții și zorii zilei, Maya se trezi auzind un strigăt straniu, precum țipătul unui nou-născut. Sunetul răsună în întreaga vale.

Artemisia pufni și necheză ascuțit de mai multe ori.

Maya sări în picioare privind țintă în beznă, apoi auzi miorlăitul strident al unei feline și o larmă îngrozitoare: țipete sălbatice, gheare zgâriind o stâncă, lovituri de copite, nechezatul unui cal, șuierături, bufnete și tropotul neîncetat al copitelor unui cal care alerga. Pe cât de repede începuse încăierarea, pe atât de repede se încheie și se așternu tăcerea.

O pumă.

Maya își ținu respirația, inima îi bătea alandala. Întunericul era apăsător și respira cu greu. Auzi trosnetul unei ramuri rupte. Tresări, întorcându-se în direcția sunetului. Frunzele foșniră sub pașii unui animal care alerga prin crâng. Pașii se apropiară. Maya își ridică genunchiul stâng, îl cuprinse strâns cu brațele și își așeză capul pe el. Închise ochii și îi strânse tare.

— Artemisia, șopti ea, te rog să fii bine.

Vântul se înteți. Un nor se clinti, iar de după el apăru o rază a lunii.

Încet, Maya ridică fruntea și văzu strania apariție. În fața ei plutea un amalgam de pete albe neregulate, asemenea unui spirit. Se frecă la ochi. Auzi un nechezat ușor și un cal suflând aerul cu putere pe nări. Șopti cu voce tremurătoare:

— Un cal fantomatic…

Dar nu îi era teamă. Creatura de pe alt tărâm avea ceva liniștitor. Mișcarea legănată a calului era grațioasă și aproape că o hipnotiza pe Maya, care se simțea ca un copil înfășat în brațele mamei.

Când calul fantomatic se apropie, petele sale albe se făcură mai mari. Fata privi uimită la corpul care începea să prindă contur, apropiindu-se atât de tare încât putea întinde mâna și-l putea atinge pe burtă.

— Tu *ești,* șopti ea.

Artemisia scoase nechezatul ei binecunoscut.

— Puma a venit să-și potolească foamea din nou? Cum nu l-a găsit pe Klee, te-a atacat pe tine? Sau pe mine? Payton mi-a spus că pumele își urmăresc prada. Trebuie… trebuie să plecăm de aici.

Artemisia plecă fruntea și o atinse pe Maya cu botul, gâdilându-i obrajii.

Fata întinse mâna să-i mângâie capul și gâtul calde, iar de data aceasta iapa nu se retrase.

— Mulțumesc, șopti ea.

Toată noaptea, Maya simți prezența vigilentă a Artemisiei. Uneori, când se foia sau scâncea, simțea fornăitul blând al iepei, ca și când Artemisia ar fi confirmat că fata era în continuare în siguranță și încă respira.

— Nu e bine, Artemisia.

Maya își scoase jacheta, trase brațul din mânecă și desfăcu baticul. Din rană curgea un lichid galben.

— Mă doare brațul mai rău decât glezna.

Simțea că îi zvâcnește fața de fierbințeală și o durea atât pe dinăuntru, cât și pe dinafară. Își întoarse privirea tulburată către iapă.

— Nu e bine…

Reuși să mănânce câteva grăunțe, apoi întinse ultimul căuș spre iapă. În timp ce aceasta îi mânca din palmă, Maya ridică privirea măsurând distanța de la pământ până la spinarea calului. Va fi în stare să se ridice, cu glezna umflată și rana de la braț? Dacă va putea să stea fără șa, va reuși să suporte durerea din piciorul drept care se va clătina, neavând o scăriță în care să îl țină fix? Și cum va reuși să nu alunece de pe cal?

— Îți amintești că ai lăsat-o pe mama să te călărească fără șa, cu o buclă comanș? Mă lași și pe mine să fac asta, Artemisia? Bineînțeles, mama… mama era absolut neînfricată. Așa a spus unchiul Fig. Vrei să știi un secret, Artemisia? Eu nu sunt absolut neînfricată. Tare îmi mai e teamă… de atâtea lucruri. Că te vei ridica în două picioare și voi cădea. Că mă voi rătăci. Că nu-i voi mai vedea niciodată pe mătușa Vi, pe unchiul Fig și pe bunicul meu… nici măcar pe Payton…

Slăbită și tremurând, Maya trase sfoara de la gura sacului de pânză și pe cea din partea de jos a jachetei. Apoi desfăcu cureaua binoclului și o lungi cât de mult putu, legând câte o sfoară de fiecare capăt. Întinse jacheta pe pământ și o răsuci de la o mânecă la alta, apoi legă o sfoară de capătul unei mâneci. Se chinui să se ridice într-un picior și așeză cu grijă jacheta îndoită peste greabănul calului, lăsând mânecile să cadă peste

burta iepei. Apoi aşteptă să vadă dacă Artemisia se va ridica în două picioare sau va lovi cu copita.

Iapa rămase tăcută şi nemişcată, întorcându-şi capul spre Maya, ca şi când i-ar fi spus: „Nu-ţi face griji, îmi amintesc.”

Fata îşi strecură iute mâna pe sub burta iepei şi trase de capetele sforilor până se uniră, apoi le legă unul de celălalt.

Îşi strecură mâna sub buclă şi trase uşor. Merse sărind într-un picior pe lângă Artemisia, îndemnând-o să înainteze, până ajunseră la un buştean culcat.

— Prrr. Bine, Artemisia. Aşa, fetiţo. Te rog să nu te mişti.

Se urcă pe buştean cu piciorul sănătos, îşi trecu braţul stâng şi cotul peste spinarea iepei, se împinse în sus şi îşi trase piciorul drept, încălecând calul. Glezna dreaptă, la care se lovise, zvâcnea cu o durere insuportabilă. Simţi că o cuprinde slăbiciunea şi ameţeala şi îşi lăsă capul pe greabănul iepei, până când senzaţia de ameţeală dispăru.

Artemisia se mişcă.

— Prrr. Prrr, fetiţo. Acum… îmi voi strecura genunchii sub buclă.

Genunchiul stâng intră cu uşurinţă. Dar când încercă să îndoaie piciorul drept, simţi că o săgetează durerea. Trase aer adânc în piept şi îşi împinse genunchiul înainte, ignorând suferinţa. După ce reuşi să îşi sprijine piciorul de frânghie, durerea se potoli. Vârî mâna pe sub jacheta rulată peste greabăn.

— Bine, Artemisia. Haide să mergem încetişor, spuse Maya, dând semnalul de plecare.

Iapa înaintă, urcând povârnişul pe care se întindea crângul de plopi.

Maya privi în urmă, la mica ei tabără: pietrele care împrejmuiau vatra rece, o mână de oase de peşte, un binoclu fără curea aşezat pe un pat de frunze şi locul în care Klee avea să se odihnească pentru totdeauna.

Zâmbi şi plânse în acelaşi timp. Pentru că pleca. Şi pentru ce lăsa în urmă.

25

Cum călărea fără șa, Maya simțea mușchii Artemisiei mișcându-se la fiecare pas. La început se clătină și se gândi că s-ar putea să se prăbușească la pământ. Dar în curând, partea din spate a picioarelor și fundul blugilor se umeziră de transpirația calului și părea că e aproape lipită de spinarea Artemisiei. Câteva lespezi nesigure o îngrijorau, dar iapa călca ușor, cu pași prudenți. Când Maya scânci de durere, Artemisia se opri, rămânând pe loc până se liniști.

Când ajunseră pe culmea de deasupra crângului de plopi, Maya se uită în aval și văzu că râul Sweetwater se revărsa peste maluri, porțiuni din pajiștea de sălcii fiind sub ape. Întreaga dimineață fură nevoite să ocolească alunecările de nămol și apele revărsate, ajungând mult mai sus în amonte decât trebuia. Erau nevoite să se întoarcă pe partea cealaltă.

Maya tremura de durere și febră. Capul i se clătina, într-o transă somnolentă. Dar când auzi un nechezat în depărtare, deveni atentă. Venea cineva după ea?

— Sunt aici! Unchiule Fig! Mătușă Vi!… Moose!

Nu răspunse nimeni. Un armăsar solitar, negru ca pana corbului, înciorăpat și cu o pată albă pe frunte, păștea pe coama muntelui din fața lor, chemând-o pe Artemisia.

Artemisia ridică fruntea, nechezând la rândul ei.

— Remington… rosti Maya.

Va încerca să o ademenească pe Artemisia? Armăsarul rămase la distanță, însă fata continuă să se țină bine de buclă, îndemnând iapa să înainteze.

— Am nevoie de tine, Artemisia… să traversez râul și să urc muntele. Să mă duci acasă.

Se apropiară de apă și Maya căută un loc care să nu fie adânc, dar partea aceasta a râului nu îi era cunoscută și apele curgeau repezi, mânate de curent. Călări un kilometru și jumătate până găsi un vad lin, dar adânc.

— Ce crezi, fetițo? Reușim? întrebă ea, îndemnând iapa să înainteze și strângând genunchii în jurul ei.

Artemisia ezită înainte de a ridica piciorul și de a pune copită după copită în albia râului. Apa îi ajunse în curând la jaret. Făcu pași mai mari, dar se poticni în mijlocul râului, în fața unui ochi mare de apă.

Râul Sweetwater lipăia la picioarele Mayei.

— Nu ne putem opri acum, o îndemnă ea. Încă puțin. Poți să o faci. Haide, acum, spuse copila ținându-se strâns de sfoara răsucită.

Artemisia plonjă în apă, împroșcând valuri în jur. Maya se clătină, alunecând într-o parte. Îi scăpară genunchii de sub buclă și alunecă de pe spinarea iepei, căzând bâlbădâc în apă. Se întinse după sfoară, apucând-o cu o mână și ținându-se de ea. Iapa înotă spre mijlocul ochiului de apă, târând-o pe Maya prin râu.

Fata se luptă să nu scape frânghia.

— Prrr!

Pumnul i se desfăcu. Se agăță cu degetele. Capul i se scufundă sub apă. Simți că o trage curentul. Călcă disperată apa cu piciorul sănătos și ieși la suprafață, împroșcând apă pe gură.

— Artemisia! Prr!

Iapa încetini în apă, dar se scufundă mai tare.

Maya atârna pe lângă abdomenul Artemisiei. Cu toată puterea pe care o putu aduna, prinse bucla și se trase pe spinarea calului, apucând-o de coamă.

Artemisia înotă spre mal. Găsi albia râului, păși înainte și urcă sus, ieșind la liman.

Maya se prinse mai bine, pregătită să întâmpine momentul când iapa avea să se scuture, strângând din dinți. Artemisia se scutură, înlăturându-și apa de pe corp. Maya simți că o săgetează durerea din picior. Trase aer adânc în piept și țipă. După ce calul se liniști, copila se îndreptă și își repoziționă genunchii sub buclă. Înainte să pornească iar la drum, se aplecă și se odihni pe greabănul Artemisiei, până i se liniștiră inima și respirația. Murmură:

— Mulțumesc, Artemisia… că m-ai trecut râul.

Aerul se răci, iar cerul se înnegură. Maya ridică privirea. Vântul aducea nori grei, de culoarea funinginii, mânând ploaia în direcția lor.

Fata călări de-a lungul râului, pe deasupra tufișurilor. Când pâlcurile de stânci o împiedicau să treacă, traversa râul, de data aceasta doar pe unde apa era puțin adâncă. Sweetwater era alcătuit din meandre întortocheate și nu curgea întotdeauna într-o singură direcție. După ce traversă de vreo șase ori, fără să se mai poată folosi de soare ca de o busolă, Maya deveni dezorientată.

— Artemisia, nu-mi dau seama în ce direcție am lua-o în aval și încotro în amonte. Vreau să cobor…

Un șoim părea să o urmărească, plutind deasupra ei în bucle largi.

— Încotro? întrebă ea.

Începură să cadă picături mari de ploaie. În câteva secunde, turna cu găleata. Maya plecă fruntea în piept.

Artemisia înaintă cu pași măsurați și prudenți prin nămolul alunecos, până când depăși pâlcul de stânci, ieșind în bătaia ploii.

Maya era udă până la piele și o durea trupul de frig. Își îngropă capul sub brațul sănătos și se sprijini de gâtul Artemisiei. Se gândi la focul de tabără, la cortul ei, la sacul de dormit și la camioneta care o putea duce repede dintr-un loc în altul. Se gândi la sandvișuri, la reviste cu cai, la apă fierbinte, la haine uscate, la oale și cratițe și la scaune de plastic. Ba chiar și la năzbâtiile lui Payton. Nu ar deranja-o deloc în clipa aceea, dacă s-ar putea bucura de compania lui.

Norii negrii se subțiară, iar soarele se ivi printre ei, ajutând-o pe Maya să se reorienteze spre râu. După-amiaza se scurse până să ajungă la defileul cunoscut. Privi în sus spre coasta abruptă și stâncoasă.

— Încă un pic… spuse ea.

Sus avea să găsească drumul, iar de acolo nu mai era decât un kilometru și jumătate. O îndemnă pe Artemisia să înainteze.

Urcară în zigzag pe coama lată a muntelui. Stâncile se clintiseră după cutremur și la fiecare pas al iepei se desprindeau cascade de pietricele și pământ, care alunecau spre râu. Artemisia începu să respire cu greu, urcând pieptiș. Se opri și necheză cu putere.

După ce iapa ajunse în vârful colinei, Maya o opri, se îndreptă și privi înainte, căutând să zărească vreo

mișcare și încordându-se să audă caii din tabără. Inima începu să îi trepideze de nerăbdare la gândul că își va revedea familia, ca un omuleț pe arcuri gata să dea buzna afară din cutie.

Continuară să înainteze pe drumul spre tabără, iar Artemisia ridică și ea capul mai sus. Iuți pasul.

— Știu, fetițo. Am reușit.

Maya opri iapa la platoul de deasupra taberei. Valea era acoperită de umbrele lungi ale soarelui de după-amiază. Fata își duse mâna la ochi pentru a-și proteja privirea de lumina orbitoare.

— Îi vezi, Artemisia? Eu nu – trase aer adânc în piept și simți o liniște stranie, hotărâre și împăcare. Heei! strigă ea.

Nu răspunse nimeni.

Când se apropie, își miji privirea. La început, crezu că totul era o iluzie, ca un cal fantomatic, din care se vedeau unele părți, iar celelalte se pierdeau în beznă. Se frecă la ochi nevenindu-i să creadă.

Totul dispăruse.

Râul se revărsase, apoi revenise în matcă. Cortul-bucătărie, golit de orice conținut, zăcea într-o mlaștină. Cortul-birou dispăruse complet, nemairămânând decât un petec de iarbă de culoarea paiului pe locul unde se aflase acesta cândva. Vatra era plină de cenușă. Corturile dispăruseră.

Maya o întoarse pe Artemisia și urcă pe mal, îndreptându-se spre țarcuri. Nu rămăsese decât cel mai mic, cu poarta deschisă. Era gol, în afară de jgheabul de apă și o mână de fân, răsfirată pe pământ. Celălalt țarc fusese dezasamblat, iar împrejur se vedeau câțiva pari rămași în urmă.

Maya o conduse pe Artemisia în țarc, își scoase picioarele din buclă și se lăsă să alunece la pământ, sprijinindu-se în piciorul sănătos. Desfăcu sforile, trăgând jacheta udă leoarcă după ea și se îndreptă spre jgheabul de apă. Se aplecă, bău și se clăti pe față și pe gât. Apoi se lăsă la pământ, întinzându-și piciorul accidentat drept în față și sprijinindu-se de jgheab.

— Unde au plecat, Artemisia? Au… murit?

Deznădăjduită, se întinse la pământ, se întoarse pe o parte, își strecură mâinile sub obraji și începu să plângă.

Zbătându-se între veghe și halucinații febrile, își auzi propria voce cântând, acompaniată de chitara mătușii Vi. Strânse pleoapele, nevrând ca iluzia să se sfârșească.

Down in the valley, the valley so low
Hang your head over, hear the wind blow
Hear the wind blow, dear, hear the wind blow
Hang your head over, hear the wind blow.
Roses love sunshine, violets love dew
Angels in heaven know I love you
Know I love you, dear, know I love you
Angels in heaven, know I love you.

Când visele i se risipiră, Maya se trezi agitată și se ridică. Se uită la soarele care atinse orizontul, apoi se scufundă dincolo de linia acestuia. Culorile apusului pulsau și se împrăștiau pe cer în fâșii gălbui, cenușii, purpurii, portocalii și trandafirii. Aerul se răcise. Îi clănțăneau dinții în gură de frig și își puse jacheta.

Artemisia se apropie și plecă fruntea. Maya întinse mâna și o mângâie pe botul moale. Apoi, tresărind, iapa ridică fruntea și ciuli urechile.

— Ce este, fetițo?

Undeva în depărtare se auzeau acorduri de chitară.

— Ai auzit? întrebă Maya.

Se ridică cu greu și merse șchiopătând până la poarta țarcului, unde se opri să asculte. Nu auzi nimic.

— E totul în mintea mea?

Apoi se auzi un clinchet.

— E clopotul unui cal împiedicat!

În aer plutiră din nou acorduri de chitară.

Maya întoarse capul, încercând să stabilească dincotro veneau sunetele.

Artemisia ridică fruntea și necheză.

Îi răspunse un cal. Apoi altul.

— Caii din tabără! spuse fata. Trebuie… trebuie să fie de partea cealaltă a dealului… la… la vechea tabără…

Maya luă un par scurt, în care se sprijini ca într-un baston, și o închise pe Artemisia în țarc.

— Vei fi în siguranță aici, fetițo. Și mă voi întoarce în curând.

Șchiopătând, copila urmă drumul, dar înainta cu greutate. Se opri când auzi chitara din nou, acordurile ostoindu-i așteptarea îndelungată. Trase aer adânc în piept și zâmbi.

Se uită în jos, la felul în care arăta. Avea noroi sub unghii, era plină de murdărie pe haine, iar bluza și vesta erau pătate de sânge. Ridică mâna și își atinse părul. Codița îi dispăruse, iar părul îi era răvășit, încâlcit și plin de noduri. Își trecu mâna peste față, care era arsă de soare, plină de zgârieturi și ciupituri. Ce vor crede?

Auzi un nou refren și se apropie șchiopătând.

Când trecu de cotitură, văzu luminișul cu vechea rulotă în fund. Focul ardea în vatră. În jurul lui stăteau patru siluete. Într-o parte, văzu caii strânși într-un țarc. Își încordă auzul, sperând să audă vocea mătușii Vi. Dar nu se auzeau decât corzile atinse șovăielnic, din care ieșeau note apăsătoare.

Maya privi spre ei, atât de copleșită de drag și ușurare încât îi dădură lacrimile. Voia să fie în mijlocul lor, să stea cu ei lângă foc, să îi asculte pe unchiul Fig și pe Moose tachinându-se sau să o audă pe mătușa Vi dând ordine și să îl privească pe Payton jucându-se cu Golly. Le fusese dor de ea? Sau vor fi furioși din pricina tuturor necazurilor și grijilor pe care le provocase? Îi vor mai permite vreodată să vină în tabără la râu cu ei?

Nu știa dacă să înainteze sau să strige, dar era atât de copleșită de emoții încât nu putu face nimic. Rămase nemișcată în ultima rază de lumină a amurgului. Privi spre ei… și aștepta să fie zărită.

Golly o văzu prima. Câinele ridică fruntea, amușinând adierea vântului. Lătră și țâșni în direcția Mayei.

O siluetă se ridică și arată înspre ea. Ceilalți se opriră și întoarseră capetele înspre Golly. Câteva momente, cele patru figuri părură încremenite. Se urniră cu toții deodată, cel mai mic dintre ei alergând înaintea celorlalți, în zigzag, și sărind la fiecare câțiva metri. Știa că era Payton. Alergă spre ea. Era din ce în ce mai aproape.

Se opri la câțiva pași de ea.

— Maya! Tu ești? Te-am căutat întruna. Au venit elicoptere și avioane și câini de vânătoare și toate cele!

Golly sărea în jurul lor, scâncind.

Mătușa Vi ajunse la ea și îi luă mâinile. Nu părea să-i pese că erau murdare. I le sărută.

— Maya! Cred că asta e cea mai fericită zi din viața mea!

Copila dădu drumul bastonului improvizat și se lăsă îmbrățișată de mătușa Vi, începând să plângă, întâi reținut, apoi scâncind, pentru ca în cele din urmă să izbucnească de-a dreptul în hohote, plângând cu sughițuri.

Mătușa Vi o sărută pe frunte.

— Arzi de febră!

Unchiul Fig dădu fuga cu un prosop pe umăr. Îl luă și începu să-i șteargă lacrimile și să-i tamponeze obrajii murdari.

Micul lor cerc se deschise, iar în el pătrunse Moose. Pe chipul lui se citea uluirea. Maya întinse brațele spre el. O luă în brațe și o strânse la piept.

Se adunară cu toții laolaltă, iar Golly alerga în cercuri, lătrând.

— Păsăruică-Maya, visez? spuse Moose.

Maya voia să spună că nu era un vis. Că totul era real și că era atât de fericită să fie cu ei. Și că îi fusese dor de toți și se gândise la ei în fiecare zi. Voia să le spună despre Artemisia și Klee și despre pumă. Și voia să-i spună mătușii Vi că îi părea rău. Dar era ca și când și-ar fi înghițit limba pentru totdeauna. Încercă să vorbească și nu găsi decât un singur cuvânt.

Îl cuprinse pe Moose cu brațele pe după gât și își îngropă capul la pieptul lui.

— Bunicule.

26

Moose o duse pe Maya în casa de la ranch. Avea brațul cusut și bandajat și piciorul pus în ghips. Petrecuse o noapte și o zi la spital, într-o ceață de radiografii, intervenții, anestezii și medicamente. Era atât de fericită când fu așezată în patul ei confortabil, încât atunci când Golly sări și înaintă spre ea, Maya îmbrățișă fața maronie plină de bale. Stătea în dormitor, sprijinită de perne, ca o regină, înconjurată de familie. Atunci le spuse întreaga poveste.

— Unde ați fost în ziua cutremurului? întrebă ea.

— Eu și Payton ne întorseserăm aici deja, după ce am fost la dentist, răspunse mătușa Vi.

Băiatul zâmbi larg, arătându-și noul dinte.

— Da. Lustrele se clătinau, iar vasele se plimbau pe masă.

— Eu și Moose am mai rămas la magazinul de harnașamente și nutreț, spuse unchiul Fig. Au căzut câteva lucruri de pe rafturile din jurul nostru, dar nu ni s-a întâmplat nimic, în afară de faptul că ne-am speriat puțin.

— M-am întors cu Fig în tabără, dar am găsit-o scufundată în apă până la genunchi. Și nu era nici țipenie de om, spuse Moose. Ne-am gândit că sunteți toți împreună, teferi și nevătămați. Mătușa Vi a sosit devreme a doua zi dimineața și am luat-o razna cu toții când ne-am dat seama că dispăruseși. Câteva ore mai târziu, a apărut Seltzer pe deal. Atunci am chemat echipa de intervenții. Au scos niște hărți mari și au împărțit terenul în zone, de aici până la Red Desert. Aveau elicoptere și avioane mici cu care survolau, și în fiecare dimineață, când se lumina de ziuă, venea un echipaj cu câini și cai și rămânea până după-amiaza târziu. Încă nu ajunseserăm în zona în care te-ai adăpostit. Dar am fi ajuns, Maya, spuse Moose. Am fi continuat să te căutăm până te găseam.

Ochii lui Moose se umplură de lacrimi, dar zâmbi și râse înfundat.

— Cine ar fi zis că va trebui să bați drumul până în Wyoming ca să simți un cutremur?

— Nici măcar nu știam că aveți cutremure aici, răspunse Maya.

— Ba cum să nu, spuse unchiul Fig. A fost un *Terrae motus* în 1959 în Montana, care s-a simțit în jumătate din Wyoming și până în Seattle. A fost unul extraordinar de mare, de 7,5! A avut loc o alunecare de teren gigantică și pământul a blocat un râu, iar impactul a stârnit un vânt atât de puternic, că a luat mașinile pe sus și a smuls copaci. Gheizerele din Parcul Yellowstone au început să țâșnească și…

— Fig, îl întrerupse mătușa Vi, îi poți da toate detaliile după ce se odihnește. Maya, peste câteva zile mă întorc în tabără. Am o grămadă de treabă acolo, cu Artemisia și ceilalți cai de care trebuie să am grijă. Trebuie să pun lucrurile în ordine și să mă pregătesc ca să îmi pot termina treburile de peste vară. După ce îți vei scoate ghipsul, Moose și Fig te vor aduce înapoi. Payton va veni cu mine. Unde este? Payton!

Băiatul scoase capul din dulapul Mayei.

— Aici sunt!

— Du-te afară și joacă-te cu Golly, spuse mătușa Vi suspinând.

Payton ieși în goană din cameră, coborând treptele zgomotos. Ea clătină din cap.

— Trebuie să se bucure cât mai mult de vară băiatul ăsta. Maya, îți vine să crezi că s-a contrazis cu mine, legat de întoarcerea în tabără? Voia să stea aici cu tine.

Maya zâmbi.

— Și mie mi-a lipsit, mătușă Vi.

În dimineața în care trebuiau să plece, Maya ridică privirea și îl găsi pe Payton stând în cadrul ușii dormitorului.

— Poți să intri, spuse ea.

Se îndreptă spre pat, ținând ceva la spate.

— Plecăm. Eu și mătușa Vi. Și, ei bine… am făcut ceva pentru tine. Îi întinse un sac cu șireturi de piele.

Maya îl luă, desfăcu șireturile și privi înăuntru.

— Caii mei!

Payton ridică din umeri.

— Cortul tău a fost inundat, iar cutia s-a stricat cu totul. Moose m-a învățat cum să tai pielea, să fac găurile și să pun sfoara. Am tot căutat calul bălțat, alb-

roșcat și în cele din urmă l-am găsit în tufișuri. Și l-am pus în cortul tău, dar cred că s-a pierdut la cutremur. E singurul care lipsește.

Maya clătină din cap și zâmbi.

— L-am găsit în cort în dimineața aceea, imediat după ce ai plecat cu mătușa Vi. Este aici – îl scoase din buzunarul halatului. L-am ținut în buzunarul vestei, cu fermoarul închis, tot timpul cât am lipsit. Îl puse în săculeț. Voiam să îți mulțumesc găsindu-ți o pană de vultur. Dar am găsit-o pe Artemisia în schimb.

— Nu-i nimic. Ei, mătușa Vi spune că dacă ți se vindecă piciorul la timp, ne va duce într-o drumeție la The Winds, în ultimul weekend din august, înainte să trebuiască să plec acasă. Ar fi tare neplăcut dacă nu am putea merge. Așa că promite-mi că nu vei face vreo prostie care să-ți facă piciorul să se vindece greu și că te vei face bine repede de tot.

Mătușa Vi strigă de jos.

— Payton!

— Promiți? întrebă el.

Maya zâmbi.

— Promit..

— Da! răspunse el.

27

Artemisia se plimba prin țarc, instinctul ei de a se mișca întruna fiind încă puternic. Era ciudat că nu mai trebuia să umble în căutarea apei sau a hranei. Jgheabul de apă se umplea automat și cineva le aducea fân în fiecare dimineață și seară, ei și celorlalți cai din țarcul alăturat.

Femeia venea o dată la câteva zile să lucreze cu ea, plimbând-o în manej, cu o sfoară lungă, într-un cerc amplu. Era severă, însă blândă. Artemisia își amintea instrucțiunile pe care le mai auzise cu multă vreme în urmă și răspundea la ce îi cerea: să meargă la pas, la trap, în buiestru, să dea cu spatele. Adesea, după ce exersau, femeia zăbovea în țarc și vorbea cu Artemisia, exact așa cum făcuse și fetița.

Femeia o îngrijea, iar iepei îi plăcea să fie țesălată și periată. Îi dispăruseră până și nodurile și scaieții din coadă și coamă. După câteva săptămâni, o lăsă să-i pună valtrapul, șaua și căpăstrul și să-i vâre zăbala în gură. Apoi, femeia o călări pe pista lungă de pământ și uneori pe potecile din apropierea țarcurilor.

În scurt timp, se obișnui cu noul program. Artemisia învăță să-i recunoască pe unii dintre ceilalți cai după cum pufneau și fornăiau, după cum nechezau și suflau aerul pe nări. Dar tot nu era una de-a lor. Și nici invers.

În fiecare seară, la apus, Remington apărea pe coama muntelui, iar când îl vedea, Artemisia simțea o trepidație în adâncul ei. El necheza, iar ea îi răspundea: „Sunt aici.” Nu se apropia niciodată, dar nici nu se resemna, umblând adesea dintr-o parte în alta până se lăsa întunericul.

Artemisia se obișnui cu vizitele sale. În fiecare zi, după-amiaza târziu, ridica fruntea spre creastă, căutându-l și pășind în cerc, nerăbdătoare. Nu se calma până nu apărea. În fiecare seară era la fel. Soarele cobora după orizont, iar ea îi primea mulțumită curtea stăruitoare.

28

Pentru a doua oară în vara aceea, Maya stătea între Moose și Fig în camionetă, cu Golly în poala celui din urmă.

Fata se aplecă în față și se foi pe scaun când Moose încetini și o apucă pe drumul spre tabăra de la Sweetwater. Era greu de crezut că trecuse mai bine de o lună de când Moose o luase în brațe și o dusese la spital. În fiecare zi, tânjise să se întoarcă la râu și îi lipsise mirosul de pelin, de foc de tabără, tânjise să înoate în râu, ba chiar și de cortul ei îi fusese dor. Dar cel mai tare le dusese dorul mătușii Vi și Artemisiei. Doctorul îi scosese în cele din urmă ghipsul și, în câteva zile, glezna ruptă se transformă în amintire.

În timp ce urcau dealul, trecând pe lângă vechea tabără, Maya întrebă:

— Mă poți lăsa să cobor la cai?

Moose opri camioneta, lăsându-le pe Maya și pe Golly să coboare din cabină. Cățelușa țâșni spre malul râului și mașina se urni din loc.

Maya rămase pe colină, savurând scena care se așternea dinaintea ei. În mare măsură arăta la fel: râul care traversa valea, cu malurile străjuite de sălcii înalte și dese; în poieniță se vedeau cinci mici corturi, cortul-birou fusese ridicat din nou, cortul-bucătărie arbora drapelul și focul aprins o îndemna să se apropie.

Privi spre țarcuri. Wilson revenise, iar piciorul i se vindecase; erau acolo toți ceilalți cai, inclusiv Seltzer. Se îndreptă spre bancheta pentru harnașamente și își trecu degetele peste șei, valtrapuri și căpestre. Îi lipsise mirosul de piele și de fân umed. Deschise recipientul albastru și inspiră izul grăunțelor cu melasă.

— Maya?

Se întoarse.

Mătușa Vi înainta spre ea, ținând-o pe Artemisia de o frânghie. Roba alb-roșcată a iepei strălucea, căci fusese țesălată și periată, iar coama și coada aurii erau pieptănate și îngrijite. Maya simți că îi crește inima în piept și se grăbi spre ele.

Mătușa Vi îi întinse frânghia, spunând:

— Este a ta acum.

Dar în loc să ia frânghia, copila o îmbrățișă, strângând-o în brațe.

Femeia o legănă într-o parte și în alta.

— S-a întors fata. Acum o să ne apuce sentimentalismul dacă nu ne adunăm.

Maya râse și îi dădu drumul. Aveau amândouă ochii înlăcrimați.

— Hei, fetițo, spuse copila, luând frânghia și mângâind-o pe Artemisia pe bot.

Urcă cu mâna spre coamă și spre greabăn și înapoi. Se aplecă și își lipi fața de gâtul iepei.

Calul răspunse scoțând un nechezat gutural și lăsă capul spre Maya, gâdilându-i obrajii cu coama. Își frecă fruntea în sus și în jos de pieptul Mayei, ca și când i-ar fi spus: „Bun venit acasă."

Maya regăsi ritmul vieții din tabără căruia îi dusese dorul: se trezea în zori, dădea fuga să-și termine treburile, călărea până transpira și se umplea de praf, apoi se scălda în râu. Septembrie se apropia cu pași repezi și număra zilele rămase, nedorind să se sfârșească. Payton avea să plece în curând, iar ea se va întoarce la ranch cu mătușa Vi, unchiul Fig și Moose, pentru a începe școala.

Cu câteva zile înainte de drumeția promisă, Fig, Moose și Payton își luară undițele și porniră în amonte dis-de-dimineață. Golly îi urmă. Mătușa Vi și Maya îi urmăriră cum plecau, apoi se uitară una la alta.

— Ești gata? întrebă mătușa Vi.

Maya trase aer adânc în piept și încuviință din cap.

Se îndreptară spre țarcuri și înșeuară caii pentru drumeția de care discutaseră cu zile în urmă. Maya venea călare pe Artemisia, iar mătușa Vi încălecase pe Seltzer, trăgându-l pe Wilson după ei, legat cu o frânghie.

Refăcură călătoria Mayei: traversară râul Sweetwater prin locurile puțin adânci, cercetară alunecarea de teren pricinuită de cutremur și descălecară în crângul de plopi, legând caii, astfel încât Maya să poată face turul locului împreună cu mătușa Vi. Îi arătă unde îl pierduse pe Seltzer, apoi locul unde era îngropat Klee și ochiul de apă unde găsise

păstrăvii. Găsi binoclul abandonat și îi arătă cum făcuse focul.

În tot acest timp, Remington se ținu scai de ele.

După ce încălecară și porniră spre casă, mătușa Vi spuse:

— Vine în tabără în fiecare seară la apus. Și, când o scot pe Artemisia la plimbare, apare. Așteaptă o oportunitate. M-am gândit să o las să plece, Maya, dar nu cred că eu sunt cea care trebuie să ia decizia.

— Mă bucur că nu ai făcut-o, răspunse fata, întinzând mâna și bătând-o protectoare pe Artemisia pe gât.

— Știu ce simți, spuse mătușa Vi. Dacă ar fi în libertate, cu Remington, ar exista mereu riscul să fie prinși când vor veni din nou să adune cai sălbatici. Iar apoi vor fi despărțiți. Nu există nicio garanție că vor rămâne liberi și… împreună.

În timp ce soarele apunea pe creasta munților The Winds, Maya se gândi la toate zilele pe care le petrecuse în crângul de plopi și la Artemisia care nu o părăsise nicio clipă. Când se uită la albastrul cerului care începea să fie brăzdat de fâșii portocalii și trandafirii, își aminti de puma pe care iapa o înfruntase, reușind să o pună pe fugă. Și retrăi înfiorătoarea călătorie înapoi spre tabără, când călărise fără șa, iar iapa o purtase cu atât de multă grijă. Privi spre norii din amurg, care cu doar câteva momente în urmă fuseseră albi și pufoși, dar acum alunecau dincolo de orizont, înnegurați și cenușii. Pe obraji i se scurse o lacrimă și șopti:

— Artemisia, vom fi mereu împreună…

Înainte de lăsarea serii, ieșiră într-un șes întins, fără prea multe tufișuri de pelin. Maya se uită la toată acea întindere și i se acceleră respirația. Artemisia necheză. Fata fu cuprinsă de o dorință irezistibilă și privi întrebătoare spre mătușa Vi.

— Ia-o înainte, Maya, răspunse femeia. Lasă frâul lejer și păstrează-ți echilibrul.

Vântul se înteți.

Pe cer se iviră primele stele. Maya dădu semnalul care îndemna la trap. Artemisia iuți pasul. Apoi o îndemnă să alerge în buiestru. Artemisia zvâcni și o luă

la goană, îndreptându-se spre orizont, iar copitele ei săltau într-un ritm străvechi, în tandem cu pulsul Mayei.

„Cine prinde aripi de la vântul ăsta?”

Artemisia pufăi, respirând cu putere și cadențat.

Maya își auzi propria voce.

— Călărește, Maya. Călărește!

Se lăsă purtată de vânt, bucurându-se de cele mai simple lucruri: de mirosul tufelor de pelin, de sunetul cântecelor mătușii Vi și de pernuțele de pe lăbuțele lui Golly. De clătitele unchiului Fig și de bunicul care nu se temea să-și arate emoțiile. De ranch și de pictura tatălui ei, de camera cu tavan înclinat, de Payton și de promisiunea că vara se va mai prelungi puțin. De părțile din ea care erau la fel și de cele care erau noi. De mama ei care plecase pe tărâmul de dincolo, călare. Și de călătoria care urma să înceapă. Călări.

Artemisia se lansă în galop. Zbura ca vântul.

Maya lăsă frâiele să cadă peste oblânc și întinse brațele în lateral, ca niște aripi. Deodată, era ca și când s-ar fi desprins de pământ, galopând printre stelele scânteietoare, din ce în ce mai repede. Galopă și galopă și galopă și galopă. Timpul se oprise în loc. Nimic din ce se întâmplase înainte sau se putea întâmpla după nu mai conta, își ridică fața în sus.

Era una cu calul, cu stelele și cu vântul.

Maya și mătușa Vi se întoarseră călare în tabără, în tăcere. Pașii cailor erau luminați de Calea Lactee și de lună. Se înstăpâni amurgul.

Remington păși de colo colo pe coama dealului.

Maya ridică privirea spre silueta armăsarului. Să o lase pe Artemisia să plece la el? Va fi suficientă protecția lui? O va feri de pume? Sau de o duzină de călăreți veniți să adune caii sălbatici? Care era decizia potrivită? Iar când se va decide, de unde va ști că a făcut alegerea cea bună? Mai ales că erau atât de multe lucruri pe care nu le știa despre cum este să știi.

Privi spre panorama imensă pe care o avea dinaintea ochilor. Râul Sweetwater nu era decât un fir verde, unduitor, iar tabăra lor, nimic altceva decât un punct în univers. Dar în loc să o facă să se simtă mică, vastitatea din jur îi cuprinse gândurile, ordonându-i-le,

unul câte unul. „Unii oameni se blochează și se încleștează mult prea strâns… Nu trebuie să treci peste asta vreodată, dar trebuie să te împaci cu gândul… Aici, în sălbăticie, absolut totul contează… Imaginează-ți că ești liber, apoi închis.”

Încetini.

Mătușa Vi continuă să mai înainteze puțin, apoi așteptă.

O întoarse pe Artemisia spre locul în care stătea armăsarul. Descălecă, desfăcu cureaua și trase șaua și valtrapul de pe spinarea iepei.

Remington o chemă.

Artemisia ciuli urechile.

— Ce îți dorești? întrebă Maya în șoaptă. Să alergi liberă și să nu aparții decât stelelor…?

Cu blândețe și afecțiune, o mângâie pe Artemisia pe bot. Se uită în ochii ei căprui imenși și o văzu așa cum o văzuse prima dată în apropiere de stâncile din defileu: calul pe care îl călărise mama sa. Care călăuzea cu încredere. Care cunoștea terenul. Care știa cum să se poarte cu ceilalți cai din herghelie și cum să mențină pacea. Cu părul răvășit, coada plină de noduri și cu o pojghiță de nămol pe abdomen. Plină de viață. Însuflețită și uitând de sine. O văzu cu Sargent, cu Mary și Georgia în vâlcea, rostogolindu-se în gura de apă. Și cu Klee alături, cu gâturile împreunate.

Remington nechează.

Artemisia își arcui capul, dându-l pe spate, și îi răspunse cu un nechezat puternic.

Maya își strecură degetul sub cureaua căpăstrului, o desfăcu și îl aruncă pe umăr. Pocni iapa peste crupă.

— Fugi! strigă ea. Fugi!

Artemisia o apucă pe deal în sus, apoi se opri și se întoarse spre Maya.

Fata își înghiți lacrimile. Flutură din mâini.

— Fugi, Artemisia! Fugi!

Artemisia țâșni la deal. Remington îi ieși în întâmpinare. Își atinseră boturile pentru un moment.

Remington ridică fruntea și necheză.

Artemisia alese calea pe care aveau să o apuce, iar el o urmă.

Maya rămase cu brațele în aer, fluturându-le. Și, undeva în adâncul inimii, izvorî un adevăr de netăgăduit, odată cu lacrimile.

— Ne vom reîntâlni… promit… Artemisia.

Maya privi la cei doi cai care dispărură după coama dealului. Întunericul corpurilor lor se împleti cu noaptea, iar albul robelor ilumina, cu licăriri de alabastru. Două apariții fantomatice. Un penel ca de borangic pe o pânză de umbre. Alergau la trap. Galopau. Pictau vântul.

Glosar

APPALOOSA Rasă de cal, cunoscută pentru roba sa bălțată.

ARAB Rasă de cai care se distinge printr-un cap mic, concav și delicat și un gât lung și arcuit.

ARMĂSAR Cal de parte bărbătească, capabil de împerechere.

AUDUBON, JOHN JAMES (1785–1851) Pictor american interesat de natură și faună, celebru pentru picturile cu păsări din America de Nord.

BAZA ȘEII Rama șeii, de obicei din lemn sau fibră de sticlă.

BLUE ROAN Cal cu coama și coada negre, în a cărui robă se îmbină firele negre cu cele albe, ceea ce îi conferă o nuanță albăstrui-cenușie.

BOT Gura, fălcile și nasul calului.

BUCLĂ PESTE BURTĂ Frânghie făcută buclă peste abdomenul calului (sub care călărețul își poate introduce și sprijini piciorul). În trecut era folosită pentru a călări fără șa. În unele regiuni este numită uneori „bucla comanș”.

BUIESTRU Pas în trei timpi, care ajunge la 13–16 kilometri la oră. Piciorul din față care este întins mai mult se numește „conducătorul”. În echitația britanică, buiestrul (*lope*) se numește *canter*.

CABALIN Denumire generică dată cailor; specific cailor.

CALUL PAINT are conformația calului quarter. Se consideră că Paint descinde din caii aduși pe teritoriul cunoscut astăzi drept Vestul American de către conchistadorii spanioli. Prețuiți de către amerindieni pentru rezistență, temperamentul blând și așa-zisele lor puteri magice, sunt respectați și de către cowboy și fermieri pentru sârguința și capacitatea lor de a conduce vitele. În mod tipic, caii Paint au marcaje tobiano sau overo.

CALUL QUARTER sau CALUL QUARTER AMERICAN Rasă care a evoluat din împerecherea cailor amerindienilor cu caii primilor coloniști englezi. Calul quarter a fost numit astfel deoarece putea alerga mai repede cu un sfert de milă decât orice altă rasă de cai. Este considerat un cal puternic, cu un temperament liniștit, fiind utilizat în numeroase domenii.

CASSATT, MARY (1845–1926) Pictoriță americană, ai cărei părinți s-au opus deciziei sale de a deveni artistă. A ajuns să fie celebră pentru pastelurile ei. Este cunoscută pentru ilustrarea vieții femeilor și pentru portretele sale remarcabile în care reflectă relația mamă-copil.

CATLIN, GEORGE (1796–1872) Pictor american cunoscut pentru portretele în care apar amerindieni.

CĂPĂSTRU Harnașament pentru capul calului, denumind de obicei căpățanul, zăbala și dârlogii.

CHINGĂ Curea care trece pe sub abdomenul calului, cu care se fixează șaua.

CUREA LATIGO Curea așezată pe corpul șeii de călărie de tip Western, cu care se închide chinga.

DÂRLOGI Curelele de piele prinse de o parte și de alta a zăbalei, cu ajutorul cărora călărețul controlează, oprește sau ghidează calul.

DUN Cal cafeniu, de obicei cu coamă neagră. Poate avea dungi circulare în jurul picioarelor și coloana vertebrală traversată de o dungă.

EQUUS CABALLUS Denumirea latinească a calului.

GALOP Cel mai rapid pas, în jur de 40–50 de kilometri la oră. În sălbăticie, caii galopează când fug de prădători, de primejdii sau pentru a se deplasa rapid dintr-un loc în altul. În decursul fiecărui pas, toate cele patru picioare sunt desprinse de pământ.

GENTILESCHI, ARTEMISIA (1593–1653) Pictoriță italiană de la începutul perioadei baroce. S-a dedicat artei într-o perioadă în care comunitatea artistică nu îmbrățișa și nu încuraja eforturile femeilor artiste.

GREABĂN Baza gâtului calului, cea mai înaltă parte a spatelui.

HAREM Grup de iepe care poate include mânjii (până la doi sau trei ani). Haremul este dominat de un

armăsar care nu permite altor masculi adulți să se apropie de grup.

HOMER, WINSLOW (1836–1910) Pictor american, cunoscut și prețuit pentru peisajele sale marine.

IAPA Femela calului, la maturitate.

INEL DE FIXARE Inel similar cu catarama de la o curea, aflat la capătul chingii, prin care se trece cureaua latigo, apoi se închide.

IZABEL Cal cu roba galben deschis, cu coama și coada negre.

A ÎNȘEUA A pune calului căpăstru și șa, înainte de a-l călări.

JARET Articulațiile picioarelor din spate ale calului, care corespund, mai mult sau mai puțin, genunchilor de la picioarele din față ale cabalinelor.

KLEE, PAUL (1879–1940) Pictor elvețian care a explorat numeroase abordări în pictură, lucrând în ulei, acuarelă și tuș. Opera sa este considerată dificil de clasificat, deoarece include elemente din multe stiluri, printre care cubismul, suprarealismul și expresionismul.

MANEJ Dresaj sau exerciții făcute cu caii, de obicei legați cu o frânghie lungă, omul stând în mijlocul unui cerc imaginar și îndemnând caii să se miște, executând diverși pași.

MÂNZ Pui de sex masculin al iepei, cu vârsta până în patru ani.

MÂNZĂ Pui de sex feminin al iepei, cu vârsta până în patru ani.

MURG Cal roșcat sau brun-roșcat, cu coama, picioarele și coada negre.

MUSTANG Cal sălbatic.

NECHEZAT Numit și rânchezat. Folosit de obicei de cai pentru a anunța alți cai unde sunt, sau atunci când strigă un cal de care au fost despărțiți.

NECHEZAT UȘOR Folosit adesea ca salut adresat celorlalți cai din herghelie și uneori oamenilor cu care calul este familiarizat.

O'KEEFFE, GEORGIA (1887–1986) Pictoriță americană cunoscută pentru picturile sale simbolice în care apar peisaje, flori, scoici și oase de animale.

OVERO Cal cu robă bălțată, care poate avea părut predominant închis sau deschis. De obicei, toate patru picioarele sunt negre, iar marcajele albe sunt neregulate și sub formă de pete. În general, marcajele de pe cap sunt albe, existând cai cu fața albă.

PALOMINO Cal cu robă albă, cafenie sau aurie, cu coama și coada ivorii.

PAS 1. Felul în care umblă calul, de exemplu: la pas, la trap, în buiestru, la galop. 2. Mers încet și constant, în patru timpi, în care calul se deplasează cu 5–6,5 kilometri la oră.

PERIE DE ȚESĂLAT Perie, adesea elongată, folosită pentru a peria roba calului cu mișcări ample, cu scopul de a îndepărta praful și mizeria.

REMINGTON, FREDERIC (1861–1909) Pictor american, sculptor și ilustrator care a pictat cu precădere scene din Vestul American, fiind cunoscut în special pentru statuile sale de bronz.

REMUDA Herghelie din care se aleg, cu schimbul, caii de călărit.

ROIB Un roib standard are roba, coada și coama de un roșcat deschis. I se mai spune *roșcat* sau *roibat.*

RUSSELL, CHARLES M. (1864–1926) Ilustrator și pictor american care a ilustrat Vestul Sălbatic, celebru pentru scenele sale realiste cu cowboy, amerindieni, peisaje și cai în galop. Cunoscut, de asemenea, pentru sculpturile în bronz.

SADDLEBRED Rasă de cai cu mers special, care se remarcă prin ținuta impozantă a capului. Caii de acest fel au de obicei corpul zvelt și agil.

SARGENT, JOHN SINGER (1856–1925) Pictor american considerat cel mai talentat portretist din perioada sa. Cunoscut totodată pentru peisajele sale. Serviciile i-au fost solicitate de doi președinți americani.

SCĂRIȚĂ Suport care atârnă de șa, ce susține picioarele călărețului.

SCOBITOARE PENTRU COPITE Ustensilă curbată folosită pentru a înlătura depunerile de pe potcoavele cailor.

SELTZER, OLAF (1877–1957) Pictor american al cărui talent s-a făcut remarcat încă de la doisprezece

ani. Lucrările sale descriu Vestul Sălbatic: cowboy, fauna din Marile Câmpii, amerindieni și adesea oameni simpli, inclusiv imigranți.

SUR Cal cenușiu, de obicei cu coama închisă și o dungă pe șira spinării.

TOBIANO Calul cu marcaje tobiano se distinge de obicei prin două culori: alb și o culoare mai închisă. Petele mai închise sunt distinct ovale sau rotunde și se întind pe piept și gât, ca un scut. De obicei, picioarele sunt albe sub jaret și genunchi. Calul tobiano are adesea culoarea închisă pe o crupă sau pe ambele. Coada poate fi în două culori.

TRAP Pas în doi timpi. Când merge la trap, calul parcurge între 10 și 13 kilometri pe oră, cam aceeași viteză cu care poate alerga și omul. La trap ușor nu este dificil să stai în șa fără să te clatini, dar în timpul unui trap rapid, majoritatea călăreților „se înalță”, săltând în șa, în ritm cu calul.

ȚARC Îngrăditură pentru cai.

ȚESALĂ Pieptăn plat, cu asperități, de obicei rotund sau oval, cu care se îndepărtează mizeria de pe roba unui cal.

VALTRAP Țesătură moale, făcută pentru a proteja spatele calului când este înșeuat.

WILSON, CHARLES BANKS (1918–2013) Pictor american care și-a început cariera ca ilustrator de carte. Cunoscut pentru portretele sale în care apar amerindieni, ca și pentru scenele istorice ale sud-vestului american.

WYETH, N.C. (1882–1945) Pictor american renumit pentru lucrările sale de natură moartă, peisaje, picturi murale și ilustrații având ca temă cultura americană tipică. A ilustrat peste douăzeci și cinci de cărți, printre care ediții din *The Yearling (Puiul)* de Marjorie Kinan Rawlings, *Robinson Crusoe* de Daniel Defoe, *Robin Hood* de Howard Pyle, *Kidnapped* și *Treasure Island (Răpit de pirați* și *Comoara din insulă*) de Robert Louis Stevenson.

ZĂBALĂ Partea căpăstrului care se introduce în gura calului.

Interviu cu Pam Muñoz Ryan

Î: *Cum erai în copilărie?*

R: Eu eram șefa. Acasă, eram trei surori, eu fiind cea mai mare, iar peste drum de noi mai locuiau trei fete, și ele mai mici decât mine. Ori de câte ori ne jucam împreună, eu decideam ce făceam. Eram regizoarea pieselor, conductorul trenului sau eroina care salva situația. Totodată, eram cea mai mare dintre cei douăzeci și trei de veri din partea mamei. Când ne reuneam acasă la bunica, mă autointitulam lidera grupului din nou. Spuneam: „Haideți să ne prefacem că acesta este un circ, o școală sau o junglă.” Nu știam pe atunci, dar cream deja povești cu o serie de personaje. Acum, tot eu țin frâiele, dar îmi conduc personajele din povești.

Î: *Ai călărit sau ai petrecut timp în preajma cailor în copilărie?*

R: Doar indirect. Când eram mică, eram obsedată de cărți și îmi amintesc că am citit *King of the Wind, Misty of Chincoteague* și *Justin Morgan Had a Horse* de Marguerite Henry. Mulți dintre prietenii mei colecționau figurine cu cai, care îmi plăceau enorm, dar nu mi le puteam permite. O prietenă avea un cal și încă îmi amintesc cum mergeam la țarcul din spatele casei ei să îl mângâi. Lumea cailor mă fascina. Dar era atât de îndepărtată de viața mea de zi cu zi (și dincolo de posibilitățile financiare ale familiei mele), încât nu mi-a trecut niciodată prin cap să îi rog să mă ducă la lecții de călărie.

Î: *Ce povești clasice cu cai ai citit (sau recitit) în timp ce te pregăteai să scrii* Pictează vântul?

R: Am recitit zeci de cărți clasice și contemporane despre cai, atât pentru copii, cât și pentru adulți. Am făcut o listă cu peste 30 de titluri și, spre surprinderea mea, am descoperit că în majoritatea apărea un băiat și un cal: *The Red Pony, King of the Wind, The Black*

Stallion, My Friend Flicka, Seabiscuit, seria *Billy and Blaze* și multe altele. Acest fapt mi-a întărit dorința de a introduce o fată ca protagonistă, într-o situație unică, care întărește caracterul. Am observat, de asemenea, că multe din poveștile cu cai se sfârșeau cu o cursă sau o competiție inevitabilă și că valoarea calului era adesea descrisă prin intermediul capacității sale de a câștiga ceva pentru proprietar. Voiam mai mult de atât. Voiam reciprocitate – ca omul să „câștige" și el ceva pentru cal.

Î: *Cum ai devenit interesată de caii sălbatici*?

R: Am început să studiez caii în general, citind cărți de non-ficțiune despre semnificația istorică și mitică a acestei specii pentru oameni. Multe culturi din lume prețuiau calul și măsurau valoarea unui bărbat după numărul de cai pe care îi deținea. Apoi am citit *America's Last Wild Horses* de Hope Ryden și am devenit fascinată de dinamica socială din hergheliile sălbatice și din familiile haremice. Am aflat despre rolul de protector al armăsarului, rolul de conducătoare al iepei și de alianțele dintre „iepele surori". Am ajuns să apreciez felul în care văd cabalinele comunitatea. Acum înțeleg de ce susțin oamenii protecția cailor sălbatici.

Î: *Ce ți-a influențat decizia de a învăța să călărești, mai ales acum, la maturitate?*

R: Mă tot întrebam: „Cum pot să scriu o carte despre acest personaj și acest cal, dacă nu știu să călăresc?" În plus, aveam șansa să trăiesc un vis pe care îl credeam pierdut! Urcasem pe cal, dar doar de câteva ori. De fiecare dată, am stat inertă pe un cal care urma un șir de cai ce înaintau unul după altul. Aveam nevoie de o experiență diferită, mai implicată. Așa că am abordat o instructoare, Dana Rullo, din Olivenhain, California, și i-am spus ce aveam nevoie să realizez pentru a mă documenta și a scrie această carte. Am recunoscut că nu luasem niciodată nici măcar o *singură* lecție, dar că voiam să învăț totul corect – fără scurtături. Și am rugat-o să fie strictă cu mine. A fost de acord să mă învețe. A fost exigentă și minuțioasă, fiind exact genul de profesor de care aveam nevoie. Am luat sute de lecții în particular cu ea, uneori

călărind trei zile pe săptămână pentru a mă pregăti pentru cele două călătorii călare al căror scop era documentarea, pe care le stabilisem. Încă râd de toate greșelile pe care le-am făcut și de câte ori mi-a spus Dana „ia-o de la capăt”. La fel ca personajul meu Maya, a trebuit să învăț că, în călărie, intuiția este la fel de importantă ca rațiunea.

Î: Pictează vântul *este diferit de celelalte romane ale tale – este prezent în continuare stilul tău caracteristic de a povesti, dar impresionantul peisaj din Vest este un teritoriu nou pentru tine. Ce fel de cercetări ai făcut pentru a te familiariza cu locul de desfășurare a acțiunii?*

R: A trebuit să merg în locul în care avea să se desfășoare povestea mea sau undeva similar, pentru a vedea caii sălbatici în habitatul lor. Astfel că m-am înscris la două călătorii al căror scop era documentarea. În timpul primeia (în mai 2006, în partea estică a munților Sierra), a fost o vreme rece și umedă, dar grupul nostru a călărit, în ciuda acestui fapt, într-o zi timp de șase ore, pe o ploaie înghețată. Nu voi uita niciodată momentul în care am întâlnit în cele din urmă o familie haremică: clipa în care i-am văzut a fost copleșitoare. Spiritele cailor erau încrezătoare și nobile. Mi-am dat seama cât de rar am văzut un mamifer mare în sălbăticie, în propria sa societate. Experiența aceea m-a făcut totodată să am un respect profund pentru capacitățile cailor de a înfrunta natura și piedicile oamenilor.

În cea de-a doua călătorie (în august 2006, în sud-vestul statului Wyoming, lângă Red Desert), am călărit opt zile. Am dormit într-un cort indian, m-a atacat un roi de viespi în timp ce călăream, m-am scăldat în râul Sweetwater și am petrecut zile întregi în șa. În partea aceea a țării, cerul de deasupra este mult mai vast decât pământul de dedesubt – pentru mine, spațiile deschise au ceva tulburător *și* liniștitor totodată. Am vrut să transmit această senzație cititorului.

Î: *Cum s-a dezvoltat eroina ta, Maya?*

R: După ce am studiat caii sălbatici și am mers în natură să îi văd de aproape, am început să mă gândesc la o fată care ducea o viață reprimată: izolată și

singură, neștiind cum este să trăiești într-o comunitate, ceea ce este opusul lumii cailor sălbatici. Apoi mi-am imaginat cum ar fi să o arunc pe Maya într-un cadru îndepărtat și sălbatic, similar cu cel al mustangilor. M-am întrebat cum ar putea crește și cum s-ar schimba în aceste împrejurări. Am vrut ca Maya să descopere cum este să trăiești în comunitate nu doar cu familia, ci și cu lumea cailor și cu pământul.

Î: *Au existat dificultăți deosebite când ai scris capitolele Artemisiei din punctul de vedere al unui animal?*

R: Cea mai mare dificultate a fost să evit să le confer cailor caracteristici antropomorfe. Cartea ar fi fost mult mai ușoară dacă le-aș fi *putut* conferi emoții omenești! Dar nu ar fi reflectat în mod veridic lumea animalelor. Sensibilitatea unui cal este diferită de cea a oamenilor, am vrut să o portretizez corect. Am încercat din răsputeri să descriu reacțiile adecvate în rândul cailor, lăsând totuși puțin loc și pentru creativitate.

Î: *Scena în care Maya învață pentru întâia oară să meargă în buiestru este captivantă. Ai avut o experiență similară?*

R: Nu voi uita niciodată momentul în care am mers în buiestru pe o distanță lungă, în Wyoming. Merseserăm călare vreme îndelungată în ziua aceea. Înainte de a ne întoarce în tabără, am ajuns într-o câmpie vastă, acoperită de iarbă. Ne-am împărțit în două grupuri – unii care voiau să rămână pe loc și alții care voiau să continue să călărească. Nu am vrut să ratez ocazia. M-am pus în mișcare, călare. Nu a trebuit să îmi îndemn calul, căci de îndată ce a pornit un cal, al meu a preluat imediat pasul. Caii din tabără erau extraordinari când trebuiau să meargă în buiestru pe câmpul acoperit de tufișuri de pelin și știau să ocolească gropile. Am mers din ce în ce mai repede. Era ca și când caii s-ar fi luat la întrecere, alergând în salturi mari. Nu am mai călărit niciodată cu o viteză atât de mare și nici atât de mult. A fost înspăimântător și înviorător și… ei bine… abia aștept să o fac din nou cândva. De-abia aștept să mai pictez o dată vântul.

Sugestii pentru a supraviețui în natură

Majoritatea excursiilor în natură sunt mult mai puțin dramatice – și mai puțin periculoase! – decât ale Mayei. Dar, ori de câte ori mergeți în drumeție sau porniți să explorați, ar trebui să fiți pregătiți. Înainte de a pleca, spuneți întotdeauna cuiva unde mergeți și când intenționați să vă întoarceți. Și luați-vă mereu echipamentul adecvat. Specialiștii în supraviețuire vă recomandă să vă echipați rucsacul pentru ziua respectivă cu câteva lucruri mici și ușoare, care s-ar putea să vă fie de folos într-o situație de supraviețuire. Înainte de excursie, vorbiți cu un adult și asigurați-vă că folosiți corect și sigur tot ce aveți în rucsac corect și sigur. Vă puteți adapta lista de obiecte indispensabile în funcție de mediu și nivelul de cunoștințe, dar iată elementele de bază:

• îmbrăcăminte adecvată, inclusiv o bluză cu mânecă lungă, o pereche de șosete de schimb și o căciulă – căci căldura corpului se evaporă în mare măsură prin cap
• o sticlă de apă și tablete de purificare a apei
• ochelari de soare și cremă de protecție solară
• busolă
• mâncare cu un aport caloric ridicat, cum ar fi batoane proteice, semințe și nuci, fructe uscate
• un cuțit (doar dacă ați exersat cu un adult și știți să îl folosiți în siguranță)
• o oglindă mică sau ceva strălucitor pentru a semnaliza către avioanele care trec și un fluier pentru a cere ajutor
• saci de gunoi mari pentru a vă construi un adăpost temporar sau pentru a vă face pelerine de ploaie
• o trusă de prim ajutor pentru natură, care să conțină plasturi, bandaje pentru bășici și cremă cu antibiotic
• chibrituri, într-o cutie impermeabilă (doar dacă ați vorbit cu un adult, ați învățat cum să faceți un foc de

tabără, cum să îl supravegheați și cum să îl stingeți când nu mai aveți nevoie)
• o cană de metal pentru a fierbe apa sau pentru a găti la foc
• o bandană, pe care o puteți folosi ca bandulieră, spre pentru a bandaja răni sau pentru a face un coș, legând-o la colțuri
• un mobil, dacă aveți unul, cu bateria încărcată (țineți cont că nu există întotdeauna semnal, mai ales în zonele izolate).

Dacă se întâmplă să vă aflați într-o situație de care depinde supraviețuirea, rețineți că cel mai important lucru este să vă păstrați calmul. Stați jos, respirați adânc, odihniți-vă, gândiți-vă, îngrijiți-vă rănile cât de bine puteți și încercați să luați decizii inteligente. Dacă vă panicați, nu veți face decât să înrăutățiți situația.

Cum să faci un săculeț

Când Payton îi dă Mayei caii de jucărie, aceștia se află într-un săculeț cu sfoară. Spune că Moose l-a învățat cum să taie sfoara, să facă găurile și să introducă sfoara prin ele. Puteți face și voi un sac cu sfoară, urmând acești pași simpli. Pielea este adesea prea scumpă și poate fi greu de tăiat uneori, dar s-ar putea să reușiți să reciclați o bucată veche de piele moale, de la un articol vestimentar folosit. Fetrul este mult mai ieftin și se lucrează mult mai ușor cu el. Puteți folosi și vinilin sau orice material solid care nu se destramă prea tare pe margini când este tăiat. Veți avea nevoie de:

• o bucată de fetru, vinilin, piele sau alt material solid, cu o lățime de cel puțin 23 de centimetri și cu o înălțime la fel de mare
• un marker
• o riglă
• o foarfecă ascuțită
• un perforator
• două bucăți de fundă sau o sfoară subțire, fiecare de aproximativ 76 de centimetri
• decorațiuni opționale, după gust, cum ar fi mărgele, paiete, sclipici și lipici sau ac și ață de brodat.

1. Decideți ce mărime va avea sacul. Dintr-o bucată rotundă, cu un diametru de 23 de centimetri va ieși un sac mic. Cu markerul, desenați ușor un cerc pe fetru, vinilin sau piele. Puteți folosi un bol mare pentru a trasa cercul corect.
2. Decupați cu grijă cercul, urmând interiorul liniilor trasate cu markerul, și întindeți-l bine. Folosind rigla și markerul, desenați zece puncte așezate la distanțe egale, împrejurul exteriorului cercului, la o distanță de aproximativ 2 centimetri de margine. (A se vedea figura A.)

3. Folosiți perforatorul pentru a face găuri unde ați marcat punctele. Rețineți că găurile nu trebuie să fie mai mari decât cele două bucăți de sfoară sau fundă pe care le veți introduce pentru a face baierele.
4. Decorați latura cercului care va deveni exteriorul sacului după plac. Puteți coase mărgeluțe pe material, puteți lipi sclipici sau paiete, puteți broda un model, puteți coase decupaje din fetru sau îl puteți lăsa simplu. Cum doriți.
5. Asigurați-vă că cele două bucăți de fundă sau de sfoară au exact aceeași lungime. Introduceți prima sfoară prin găuri, până cuprindeți tot cercul. Lăsați cele două capete ale sforii să atârne din găurile alăturate. (A se vedea figura B.)
6. Luați a doua sfoară și, începând cu gaura aflată vizavi de capetele libere ale primei sfori, inserați-o din nou, ca în pasul 5. După ce ați introdus cea de-a doua sfoară împrejurul cercului, cele două sfori vor fi poziționate cu capetele libere față în față. (A se vedea figura C.)
7. Înnodați cele două capete libere de fiecare parte a cercului. Trageți de sfori în direcții opuse, în afara cercului, pentru a strânge materialul, formând astfel gâtul sacului. Aveți un nou sac în care puteți păstra mici comori! (A se vedea figura D.)

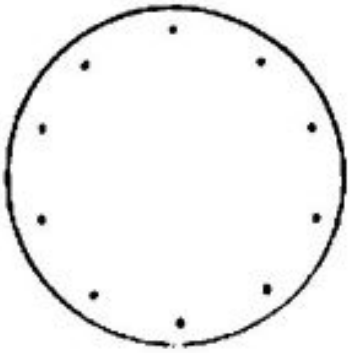

Figura A

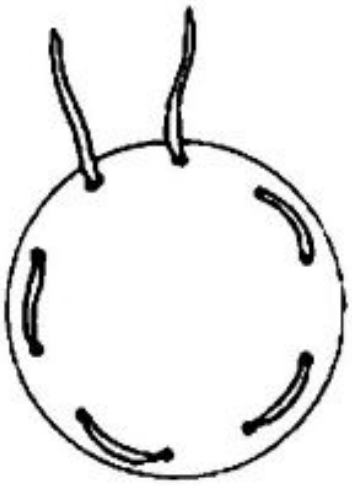

Figura B

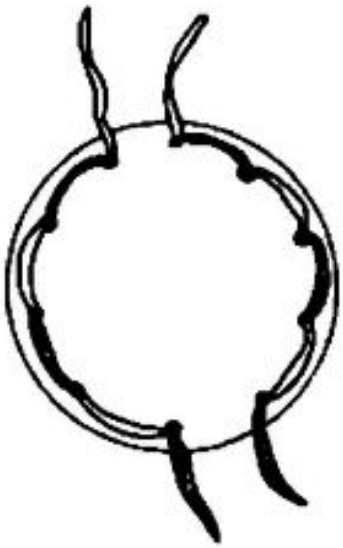

Figura C

Figura D

Pagini din jurnalul de călătorie în Wyoming al lui Pam Muñoz Ryan

Pam Muñoz Ryan a ținut un jurnal al călătoriilor sale în sud-vestul statului Wyoming, în apropiere de Red Desert, la care a luat parte cu scopul de a se documenta, în august 2006.

Duminică. Sunt acasă, în Leucadia, California, și îmi fac bagajul pentru mult așteptata călătorie. Mă uit pe lista de lucruri pe care ar trebui să le iau cu mine: îmbrăcăminte de ploaie, sac de dormit, cizme de călărie, cremă de soare, pernă, lanternă. Și așa mai departe. Adaug câteva lucruri în sacul marinăresc, care nu apar pe listă: o trusă de folosit în caz că ești mușcat de șarpe, jurnalul și câteva pixuri, îmi verific din nou camera de luat vederi, asigurându-mă pentru a zecea oară că am lentilele telephoto. Dacă și când voi vedea cai sălbatici, nu vreau să pierd ocazia de a face o poză reușită. Mă gândesc la celelalte șapte femei cu care voi călători. Nu o cunosc pe niciuna, cel puțin deocamdată.

Luni. Aterizez în Salt Lake City, Utah, îmi iau bagajul și mă îndrept spre locul de întâlnire stabilit, pentru a lua o autoutilitară care ne va duce, după un drum lung, în Pinedale, Wyoming. Le reperez cu ușurință pe tovarășele mele de călărie. Toate poartă blugi, pălării de cowboy, veste și trag după ele saci marinărești mari. Ne urcăm în autoutilitară, începând să ne adresăm deja întrebări: De unde ești? Ce fel de cal călărești? Folosești șa Western sau englezească? În mod surprinzător, cele mai multe călăresc pe șa englezească. Nu și eu. Eu folosesc o șa Western. Toate sunt din estul Statelor Unite și din Anglia. Sunt singura persoană din California sau chiar de la vest de Mississippi – fată Western din cap până în picioare. Cât mergem cu mașina, sunt atentă la detaliile

peisajului: munți cu stânci roșcate, care au fost sculptați de vânturi și arată ca un teanc de farfurii întinse. Șirurile lungi de parapeți anti-avalanșă care acoperă vastul teritoriu îmi amintesc de cicatricile unui gigantic Frankenstein. Îmi iau notițe ca să nu uit detaliile.

Marți. Dimineața ne ia altă autoutilitară pentru a ne duce la tabăra de bază. Ce a văzut personajul meu Maya, în drum spre tabără, a fost ce am văzut eu în dimineața aceea: antilocapre americane, elani, cerbi catâr și tufișuri de pelin. Cât vezi cu ochii, e plin de tufișuri de pelin. Câteva ore mai târziu, sosim la tabăra de bază de pe malurile râului Sweetwater. Observ că între corturile noastre în stil indian există o distanță considerabilă. Al meu este cel mai îndepărtat. Va trebui să fiu mai curajoasă decât am crezut. La fel și personajul meu, Maya.

În după-amiaza aceea, unul dintre organizatori ne dă câteva scurte instrucțiuni. Spune: „Lumea se împarte în trei tipuri de oameni: cei cărora nu le place să călărească. Cei cărora le place să călărească. Și călăreți și călărețe.” Ne spune să ne imaginăm o bulă deasupra calului, ca în revistele de benzi desenate. Ce crede calul despre mine? Vreau să creadă că sunt un dictator binevoitor – cineva care deține controlul, dar care poate fi totodată blând și afectuos. Înșeuăm caii pentru o scurtă drumeție. Numele calului meu este Rooster. Este un cal experimentat, folosit în grupuri organizate. Este obișnuit să se adapteze la tot felul de călăreți. Cunoaște teritoriul. Știe cum să meargă la pas, la trap și în buiestru printre tufele de pelin. Astăzi, Rooster este dictatorul.

În noaptea aceea, în timp ce stăm cu toții în jurul focului de tabără, așteptând lăsarea întunericului, nu pot să nu mă gândesc că voi dormi în cortul cel mai îndepărtat. Fiica organizatorului are trei câini și m-am împrietenit cu cel negru cu alb. După ce fata se duce la culcare, întinde lesa spre grup și întreabă dacă dorește cineva câinele pentru noaptea aceea. Sar să profit de șansa de a avea un tovarăș cu care să împart cortul. Brusc, nu mă mai tem atât de tare de distanța care

separă cortul meu de celelalte. Câinele este drăguț, ascultător și cunoaște tabăra. Se cuibărește între sacul meu de dormit și peretele de pânză al cortului. Nici măcar șoarecii care aleargă prin cortul meu nu mă mai deranjează, acum că am un câine de pază. Mă gândesc că majoritatea oamenilor aflați într-o asemenea pustietate au probabil câini și că ar fi firesc să introduc un câine și în povestea mea. Odată cu câinele din tabără care mi-a trecut pragul cortului, în povestea mea s-a strecurat Golly.

Miercuri. Ne trezim la răsărit și luăm micul dejun, apoi ne înșeuăm caii. Eu călăresc un cal nou, pe nume Chinook. Călărim spre Pacific Butte's Ridge, unde vântul bate neîncetat și necruțător, dar priveliștea este magnifică. Drumul este lung și greu. Nu sunt obișnuită să petrec atâtea ore călare. Am crampe la picioare, căci cizmele noi nu s-au lăsat încă. În timp ce ne întoarcem în tabăra de bază, îmi dau seama că nu doar cizmele au nevoie de rodaj. Corpul meu trebuie să se obișnuiască cu aceste drumuri lungi călare. Deja îmi dau seama că voi avea febră musculară dimineața.

Ne întoarcem la tabără târziu după-amiaza, încinse, obosite și prăfuite din cap până în picioare. Ne ocupăm de cai, punem harnașamentul la locul său și convenim să ne întâlnim în aval, în locul în care vom înota.

Țip la primul salt în Sweetwater! Ne scăldăm în ochiurile de apă puțin adânci. Știu că sunt șerpi mici, neveninoși de-a lungul râului, așa că împroșc apă și calc apăsat ca să mă asigur că îi voi alunga, dacă apar pe lângă mine. Nu mi-e teamă de ei, dar nici nu vreau să simt vreunul sub picioare.

Mai târziu, în timp ce stăm cu toții în jurul focului de tabără, fiica organizatorului călărește fără șa, urcând dealul de lângă tabără. În jurul greabănului calului este legată o frânghie și și-a strecurat genunchii sub ea, de o parte și de alta a abdomenului calului. Merge iute în buiestru, perfect sigură pe ea, în echilibru și ținându-se de coamă. Organizatorul spune că se numește bucla comanș sau bucla peste burtă. Deja încerc să îmi dau seama cum aș putea-o folosi în povestea mea.

Noaptea, în cort, cu câinele de pază alături, aud coioți și uneori talanga de la caii împiedicați. Sunetul blând, repetitiv, devine un cântec de leagăn.

Joi seara. Călărim pe înserat, înșeuând caii exact când soarele asfințește deasupra culmii The Winds. Înaintăm călare prin tufișurile de pelin. Se face din ce în ce mai întuneric și mă întreb cum voi îndruma calul. Lumina zilei se evaporă cu totul. Îmi dau seama că nu eu voi îndruma calul. Ochii animalului se adaptează și aleg calea fără ezitare. Ne oprim pe un platou. În depărtare se vede un punct alb solitar – un camion pe autostradă, care traversează orizontul. Stelele răsar, una câte una. Calea Lactee apare ca o pată – o fâșie gigantică străbătând cerul. Este liniștitoare și reconfortantă. Și, în același timp, te plesnește ca un șuvoi de apă rece peste față. În comparație cu ea, sunt nimic.

Sâmbătă. Înaintăm spre marginea zonei Red Desert. După doar douăzeci de minute de călărit, organizatorii reperează un grup de cai sălbatici. Momentul acela în care îi zăresc întâia oară este copleșitor. Am un respect profund pentru capacitatea cailor de a înfrunta stihiile naturii și obstacolele puse în calea lor de către oameni. Au un spirit impunător și nobil. Organizatorii stabilesc cum să ne apropiem. Ocolim caii sălbatici. Când descălecăm, ne ținem caii între herghelia de cai sălbatici și corpurile noastre, pentru a ne ascunde siluetele umane pe cât posibil. Privesc, încercând să absorb totul, fotografiind frenetic cu ajutorul lentilelor telephoto. Sunt foarte îngrijorată că voi rata ceva. Brusc, îmi amintesc un citat pe care l-am citit undeva: „Cât de săracă este inima căreia nu îi lipsește nimic.” Mă calmez. Nu am cum să văd fiecare mișcare, fiecare interacțiune. Mă concentrez asupra unui cal. Apoi asupra altuia. Apoi asupra următorului. Sunt magnifici.

O FETIȚĂ FĂRĂ APĂRARE.
UN CAL SĂLBATIC.
O CĂLĂTORIE DE NEUITAT.

Maya trăiește ca o prizonieră. În casa bunicii din California, toate sunt interzise: prietenii, distracția, până și amintirile. Iar viața ei este clădită pe minciuni: minciuni pe care i le zice bunica despre mama decedată a copilei, minciuni spuse și de Maya ca să impresioneze ori să manipuleze.

Apoi se mută în uriașa sălbăticie din Wyoming, unde o așteaptă familia mamei sale – oameni de treabă, dar aspri care nu tolerează deloc minciunile. O provoacă pe Maya să înfrunte adevărul despre cine este ea cu adevărat. Tot acolo așteaptă un misterios mustang bălțat, Artemisia: în relația cu iapa stă ascunsă cheia libertății Mayei. Spre a o găsi, Maya trebuie să riște totul, chiar și propria-i viață.

2115190805666

9 786067 885248

La ARTHUR cărțile pline de aventură sunt întotdeauna roșii

red adventure | classic yellow | orange fantasy | funny green | smart blue

{1} Editura Univers, București, 1971, în traducerea lui Ion Vinea (n. tr.).
{2} Culoare a robei calului pentru care nu există echivalent în română. Roba cailor dun poate avea diverse nuanțe, semnul distinctiv fiind dungile dorsale și zebrăturile de pe picioare (n. tr.).
{3} Numită și floarea de hârtie (n. tr.).
{4} „Elan“, în limba engleză (n. red.)
{5} „Strălucește mică stea“ (n. tr.).
{6} Cuvânt împrumutat din spaniolă pentru a denumi grupul de cabaline folosite în schimburile de cai (n. tr.).
{7} Lacul Marelui Urs (n. tr.).
{8} Cântec de Burl Ives. În traducere: „În vale, în valea adâncă / Pleacă-ți capul și ascultă vântul / Pleacă-ți capul și ascultă vântul / Ascultă cum bate vântul, draga mea / Trandafirii îndrăgesc soarele, violetele rouă / Îngerii din ceruri știu că te iubesc / Știu că te iubesc, draga mea, știu că te iubesc / Îngerii din ceruri știu că te iubesc“ (n. tr.).
{9} „Strălucește, mică stea.”

Table of Contents

Mulțumiri 5
La pas 7
1 8
2 10
3 16
4 18
5 23
6 25
7 32
8 34
La trap 38
9 39
10 43
11 52
12 59
13 67
În buiestru 73
14 74
15 82
16 89
17 91
18 99
19 101
La galop 107
20 108
21 114
22 118
23 122
24 125
25 129

26 136
27 139
28 140
Glosar 146
Interviu cu Pam Muñoz Ryan 151
Sugestii pentru a supraviețui în natură 155
Cum să faci un săculeț 157
Pagini din jurnalul de călătorie în Wyoming al lui Pam Muñoz Ryan 160